

Григор Симов Божилов

СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО

СПОМЕННИ

ОТ ЗАТВОРИТЕ
И НЕЗАВИСИМОТО ДРУЖЕСТВО
ЗА ЗАЩИТА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

**ТАЙНИТЕ ПРОТОКОЛИ
НА "ВЕЛИКИТЕ МАЙСТОРИ" НА ЗЛОТО**

— I част —

съдържание:

Спомени от затворническите години
1970 – 1986 г.

<u>Стр.</u>	
4. Кратка предистория	41. Ловешкият затвор
6. Първо бегство през граница – 1970г.	43. В Старозагорския затвор
7. В "ДС", на ул. "Развигор" № 1	44. Славяни или прабългари – Ненужен спор
10. Второ бегство – 1971г.	46. В първи "отряд"
12. Така започна затворническата ми одисея	48. Политическите затворници и слуховете за амнистия
14. Разказът за лагера край Ловеч	49. На дело за "кумулация" на присъдите
16. Софийски затвор, обект – "Рудина"	50. Разказ за бунта и превземането на затвора, – 1969 г.
17. Нова жизнена цел ...	51. Отказвам да работя
17. "Шпионската група"	52. "Ужас и безумие"
18. "Пистолетът" на Угринов	54. В шести отряд
20. Бегството от затвора	56. Освобождаване от затвора
26. В югославския затвор	57. Среци с Илия Минев
28. Политическото ми ограмотяване!	59. Трета градска болница
29. Чаят "трепач" и завръщането	59. Отново в затвора
31. "Посрещането"	60. Обвинителен акт
32. Седмо отделение – 1974 - 75 г.	65. Делото
33. Вътрешна присъда за "шпионаж"	66. Боян Мечката стреля с "Калашников"
34. Не всичко е забравено "господа"; не е забравен и Борис Арсов!	67. Пак в Старозагорския затвор
36. д-р Васил Пеев и ненаписаният български "ГУЛАГ"	68. Съветският комунизъм и политиката на запада
36. Първи слухове за "Хелзинки"	69. Поредното ми излизане от затвора и подслушвателят !
37. Килията ни в "седмо"	
39. Осмо отделение – шивалната	

— II част —

"Откритото писмо – апел"
и "Независимото дружество за защита правата на човка"
1986 – 1990 г.

71. Спомени за "Откритото писмо – апел"	95. Избирането на Воденичаров
78. Един от протоколите за разпит в ДС	97. Първата ни публична изява
80. Следствието продължава	98. "За селото и за България"
82. Интерниране в Силистренско 1987г.	100. Своеобразният ми арест в Трън
85. Внезапно освобождаване от изселването 1988 г.	101. Екопоходът на "Екогласност"
85. Международен паспорт	102. След десети Ноември
88. Събранията на дружеството в София и Асеновград	102. Митингът на СДС в Кюстендил
91. Клеветническата кампания	105. Първите демократични вестници
	105. Недописаната история на НДЗПЧ
	106. СДС – подставена организация

– III част –

СДС не отвори архива на ДС !

1990 – 2001 г.

- 108. Непобедимата идея за човешки правдини
- 111. Кому е нужна България без Българи?
- 113. Законът за достъп до документите на бившата ДС
- 118. Безрезултатните пресконференции относно неизпълнението на закона за досиетата
- 120. Проект за "Дружество на политическите затворници"
- 121. "Речник на дисидентите"
- 123. Подписка и нова пресконференция
- 127. Втори отговор от МВР
- 128. И молбата на Тошо Пейков към "цивилизована Европа" остана "глас в пустиня"

– IV част –

Комунизмът: дела и документи

- 129. Христо Цачев, – спомени от Белене, 1956 – 59г.
- 139. БЗНС, след 9-ти септември 1944 г.
- 140. Идеалът на комунистите и реалността в СССР
- 142. Секретните указания на БСП
- 143. "Институцията на доверените лица"
- 144. Генезисът на контрабандните канали

– V част –

"Великите майстори на злото"

Изстрадани изводи и заключения за "тъмната страна на света"

- 146. Как и откъде тръгна "световната слава на Англия"
- 147. Православният свят и масонството
- 147. Масоните и болшевишката революция в Русия
- 151. Масонската мафия и комунизмът
- 153. Дяволската метаморфоза на комунистите
- 154. Затворнически сън
- 155. Кимон Георгиев: – "звенар", масон и таен член на КПСС !
- 156. Имало ли е газови камери в немските концлагери ?
- 158. "Борбата срещу световния тероризъм", – световна демагогия и цинизъм !
- 161. Апокалиптични предвестия
- 162. "Света гора" или "Холивуд", – изберете сами !
- 164. Избрани извадки от "тайните протоколи" на "Великите майстори" на злото!
- 169. Цитати от изказвания и от спомени на влиятелни личности

Относно "правописа" ми: Доста думи, като: – бегство, хлеб, наще, ваще, и други, – съм писал така, както се изговарят в западна България !

— I част —

Спомени от затворническите години

Кратка предистория

Дедо ми Божил е загинал в балканските войни, 1913 г., – с предсмъртната въздишка: – "Еее..., моя' дечúца...!" Оставил е 5 сирачета, едно от които, баща ми, – тогава, само на три годинки! А аз съм роден 1952 г. и добре помня как 1957 г., дойде ред и в нашето село комунистите насила да наложат ТКЗС-то, което ще рече: конфискуване на целия селски имот и стопанско имущество, под формата на "коопериране", и превръщане на селяните, от независими собственици и грижовни стопани, в безимотни и безправни ратаи на партийните секретари!

В ония години, хората по селата често ходеха при съседите си, с повод и без повод, и почти всяка вечер се събираха, на седянка или за разговори, а приближаващото "Текъезе", беше главна тема. Мъжете бяха предпазливи, но жените по-неприкрито споделяха опасенията и страховете си, че без имот, ни чака гладуване и робуване.

Тревогите и страховете на жените от махалата, от идващото бедствие, наричано, "Текъезе", аз, тогава петгодишно момченце, приемах буквално! Призракът на Текъезето, бе станал причина, неколкократно да изпадам в шок, по време на сън, от който трудно ме свестявах! Така, веднъж ме събудили с усилие, и аз в полусън, с ужас съм сочел възглавницата и съм викал: – "Текъезеее"! Но като разбраха, каква е причината за моя "детски" кошмар, родителите ми, бързо ме успокоиха и вече избягваха да споделят своите тревоги пред мен!

Така или иначе, наложиха Текезето! Взеха ни земята, добитъка, волската кола и плуга, и ни остана само едно женско теленце, което стана крава, и аз доста години я пасох, заедно с другите съседски момчета.

В първите години на "колективизацията", комунистите не оставяли на селяните, нито теле, нито коза, нито пчелен кошер, но към края на насилствената колективизацията, вече допускаха едно семейство да си задържи, коза или теленце! Но не от великодушие, а защото се е видяло, че без никакъв добитък, селяните не могат да преживяват.

За съжаление, и тогава, както и сега, за прехраната си, селяните разчитаха главно на това, което сами си произведат в малките градинки, и на млекото на една коза или крава!

Понеже селото ни бе измежду последните, в които бе наложено "Текезесето", и хората добре знаеха какво се случи в другите села, и беше ясно безнадеждното политическо положение в България и в света, – затова в нашто село нямаше физическа съпротива срещу пладнешкия грабеж на селския добитък, имот и инвентар, но психически, мнозина преживяха много тежки месеци и години, а някои и не го преживяха!

В наща махала нямашме електричество до 1960-та година. Тогава купихме и първия си радиоапарат, – най-големия тогава, – марка "Концерт"! В повечето къщи, вечер мъжете тайно слушаха западни късовълнови радиостанции, и които си имаха доверие, утре ден коментираха.

Още помня как баща ми, ядосано прещракваше клавишите на радиото, поради силното бръмчене и пищене на заглушителните станции. Най-тежко впечатление ми правеше, "слушането" на "Гласът на Америка". Още щом дикторът кажеше: – "Америка зове България!", – започваше такъв грохот, че повече не можеше да се разбере нито дума! Така съм запомнил "слушането" на късовълновите радиостанции, и напразните надежди от онова време!?

По-бедните, като нащо семейство, свикнаха по-бързо с Текъезето, понеже не станахме победни, а трудът и грижите за имота, намаляха! Помня как, щом започнеше буря или градушка, баща ми, полу на шега, а вероятно, и с тъга, казваше: – "Да му мисли, който има имот"! А имота и добитъка, вече бяха почти безстопанствени!

От дете помня и песничката: – "Джипките на МеВеРе, откараха ни в Белене; Джѝпси, джѝпси, джѝпси бћ, – почва нов живћт ..." Но макар, и от нашето село да е имало лагерист в Белене, – Васил Николов, – по този въпрос се знаеше твърде малко! А Васил е закаран в Белене, само затова, че е бил стараяр, без да е извършил престъпление.

От съседното ни село Зћвала, една нощ, през 1948 г., затова че комунистите ги преследвали и малтретирали, че са земеделци, 28 души вързали кмета, натоварили малко багаж, на няколко волски коли и преминали в Югославия, а от там, по света. (Нещо като в югославския филм: "С цървули по дивия запад"!)

Говореше се, че в Старозагорския затвор има политически затворници, но незнаехме нищо конкретно! През шеесетте години, заради ръкописни позиви, срещу отнемането на селските имоти и срещу Текезесето, в затвора лежа нашият съсед, Григор Митов Тончев (Гћча Шевћрски), който, след като излезе от затвора, скоростижно почина!

В училище, ни възпитаваха да вярваме в комунизма, и ние децата, повече или по-малко, вярвахме. И чак след осми клас, 67-ма година, когато отидох в София, да уча професията "Електрически инсталации в сгради", научих много неизвестни ми дотогава неща, и започнах сериозно да се съмнявам в праятата на комунистическата ни система.

Не ме смущаваше това, че често няха стотинки за трамвай и трябваше да ходя пеша, от училището ни, на "Руски паметник", до квартал "Левски", на другия край на София! Замислях се обаче, след като в училището ни, няколко пъти идваха "лектори" да ни убеждават, колко зле били онези младежи, които са избягали на запад, и как спели под мостовете и събирали фасове.

Дотогава, почти нищо не знаех по тези въпроси и се питах: защо бягат на запад, въпреки всички рискове, и защо не бягат от запад на изток ?

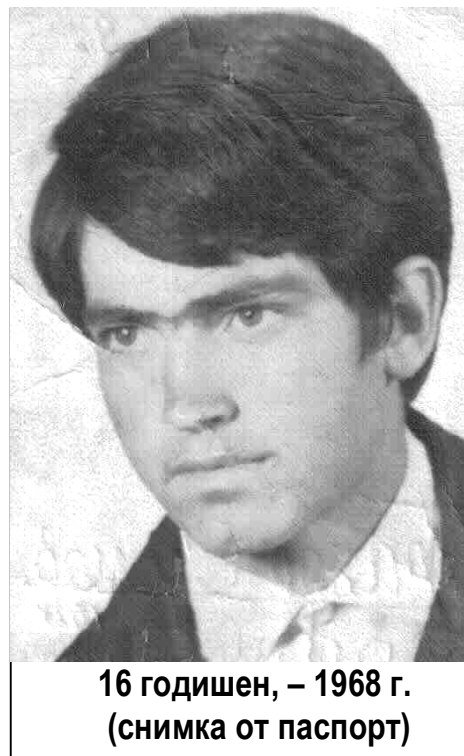
След тези "лекции", започнах да се замислям за бегствата през граница, и за много други, свързани с това неща. Постепенно, от случайни разговори научавах, че "на запад" хората са по-свободни, заплатите са доста по-големи, а в магазините има всичко, и най-важното, че хората могат да пътуват свободно, дори и на изток в комунистическите държави, а ние няхахме право да пътуваме на запад!

– "Ето този човек е работник, французин, и може да дойде в България на почивка", – казваше един, сочейки паркирана западна кола, до площад Възраждане!

От такива примери разбирах, че не ни разрешават да пътуваме на запад; не ни позволяват да слушаме западни радиостанции, и не допускат да имаме какъвто и да е контакт със "запада", – за да сме изолирани и да не научим истината за огромните предимства на живота в демократичните държави! Тези факти бяха почти шок за мен, защото се оказваше, че през всичките години са ни лъгали, и в училището и в държавата, а ние сме им вярвали!

Така, от дотути разговори и от дребни, на пръв поглед, факти, в мен бързо се преобрћщаха внушаваните ни дотогава, идеологически клишета и представи, и постепенно осъзнах, че не трябва да се примирявам и да се подчинявам на тази лъжлива, и явно, злонамерена система! И както в приказката за "голия цар", – само от няколко такива дребни факти, истината започна да се сглобява, и ако не всичко, то основните неща ми ставаха ясни!

Бяха ни внушили, че комунистическата система е много мощна, а това си беше верно, – затова, за некаква съпротива, не бях и помислял. Предполагах, че мнозинството от българите не

16 годишен, – 1968 г.
(снимка от паспорт)

ги притесняват толкова тези въпроси, но аз няхах намерение да се примирявам и затова реших, и аз да се опитам да избягам, – където и да е на запад, – което съвсем не значи, че по-малко от другите обичам и уважавам близките си, родния край и България.

След като завърших професионалното училище, по ел. инсталации, започнах работа в "Софстрой", и ме настаняха в работническо общежитие. В стаята, в която бях разпределен, пребивавах и един юрист от Етрополе, на когото по политически причини забраняваха да работи по професията си, и вместо това, всеки ден разтоварваше по два камиона цимент! Това ни разказваше самият той. В същата стая изживяваше дните си и последният жив участник в "Илинденското въстание"! За голямо съжаление, името му не помня, но помня, че този илинденски въстаник е обиколил много страни в Европа и ни разказваше, че на "пиаците", където се събират търсещите работа емигранти, – най търсени за тежка работа, били българите! А това споменавам, понеже комунистите, които ограбиха и запустиха България, цинично обвиняват българите, че били мързеливи.

Първо бегство през границата – 1970 г.

Че ще бягам на запад, реших, 69-та година, когато бях на 17 години. Между другото, 16 -17 годишен, заедно с моите приятели – съученици от село, бяхме започнали да пийваме, и аз няколко пъти се бях напивал. Пеех с ясен глас, по селските кръчми, младежки; македонски и особено, сръбски песни, които от шеесетте години, насам, са много популярни в западна България (От тогава помня и шеговития "девиз": – "Само Левски и сръбска музика"!). Но след като реших да бягам, се поосъзнах и прекратих пийването, главно, поради опасните идеи, които вече имах!

Първото бегство предприех в началото на Май, 70-та година, като исках да премина през Югославия и да стигна до Италия или Австрия, а от там, евентуално, в Канада, където смятах да работя и да уча "електроника", понеже се увличах от радиотехника.

От слушане на сръбски радиостанции и от народните им песни, а и от близостта на диалекта ни, със сръбския, бях понаучил сръбски, което ми даваше кураж да предприема това рисковано бегство. Знаех, че граничните патрули минават покрай границата, само от време на време, и е по-вероятно да не ги срещна. Знаех и за секретни постове, стоящи в засада, но считах че е по-вероятно те да са разположени на по-леснодостъпни и оживени места. Затова, повече се опасявах от евентуални сигнални ракети, каквито бях чувал, че се залагали, и които се задействали при докосване на опънати ниско над земята жици.

От нашето село, границата е на по-малко от десет километра, през невисоки ридове, но проблема е, не толкова преминаването, колкото доближаването на границата, защото активисти на "партията" и местни селяни, бяха инструктирани да съобщават за всеки непознат!

Ето как се проверяват и "инструктират" овчарите и живеещите в крайните села, селяни: При човека, когото искат да "проверят", отива агент, който се преструва че иска да мине границата, и ако "проверяваният" не го обади на властта, – загазва! Така граничните райони се прочистват от нелоялни на комунистите, местни жители, и остават само "дресираните"! Затова, последните километри към границата се преминават, или нощно време, или през най-големите гъсталаци!

Тръгнах към границата привечер, но под връх "Завалска китка" вече стана напълно тъмно, и попаднах на непроходими търнаци. Включих за кратко, едно малко фенерче, но след минута, то престана да свети, затова отложих напредването към границата и излязох на върха, за да мога сутринта, от високото да преценя накъде да тръгна. Тревата беше мокра, затова накърших току що разлистващите се клонки, и върху тях преспах, до съмване.

Другия ден, по светло доближих, границата и в тъмната нощ я преминах, северно от село Вrabча, Трънско, и на около два километра след границата, в тъмнината и през гъсталаците, слязох в една долина с река, а покрай нея, черен път. Тръгнах по пътя, макар че посоката в която ме водеше, на североизток, ми се видя "съмнителна", но знаех от картата, че в този район няма

река, която да отива от сръбско, към границата, и както вървах, очаквах скоро реката да свие на ляво, към Сърбия! Такава рекичка обаче имало, но не бе отбелязана на картите! Сгреших, че не повярвах на компасчето си, което носех, а се подлъгах по съзвездието "Голямата мечка", която бях свикнал да виждам вечер, на северозапад. Но, явно, сутрин тя се изместваше на североизток, и затова така се подлъгах!

Изгря месечината и както вървах, реката наистина сви наляво, но аз вече съм се движел близо покрай границата, по черния път по който патрулират югославските граничари! Отсреща, ярко светеха улични лампи на едно българско село, а в югославската част на този край, нямаше ток (По-късно разбрах, че селото, чиито светлини се виждаха отсреща, е "Несля" или "Невля").

Тъкмо се успокоих, че вече се движа в правилна посока, когато двама души извикаха: – "Стой, стой"! Грееше месечината, а граниচারите се бяха спрели под сянката на едно дърво и там ме изчакваха, затова не ги виждах. Невярвах да са граничари, понеже незнаех че съм близо до границата, и в първия момент помислих, че са селски патрули и продължавах да вървя към тях, за да видя какви са, и да знам как да реагирам. Граниচারите обаче, отстъпваха назад и продължаваха да викат, стой, стой! И чак като излязоха заднешком от сянката на дървото, видях насочените пушки и едно много голямо куче, – се спрях.

– "Одákле си", питат. – "Из Бúгарське", отговорих. – "И си прéшао"? – "Прéшао сам", казах.

Тогава заредиха пушките, и с "гóре рúкье", пред тях, та до заставата, като в тъмното газехме през поточетата, пресичащи черния път! Ако кучето им, наистина, не беше по-големо от мене, щях да се опитам да бягам, но в случая прецених, че нямам шанс!

В заставата ме държаха до сутринта. Войниците разговаряха с мен и ми съчувстваха, а помежду си говорят: – "Трябвало е да бяга, – няма стрелят! А друг каза: – "Утре в милицията ще го бият"! И сигурно затова, утре ден, като ме вкараха в милицията в Цариброд, и като ме попитаха нещо, – понеже дотогава не бях влизал в милиция, – започнах малко да заеквам! Съвзех се за секунди, но от тогава започнах да имам известни затруднения, при произнасяне на по-сложни думи!

Бях непълнолетен, затова, още същия ден ме предадоха през Калотина, на българските граничари, и с ръце в белезници на гърба, пренощувах в умивалнята на заставата в Калотина. Следващия ден пренощувах в една от арестантските килии в Драгоман, и там написах: **"По-добре лъв в клетка, отколкото овца на паша"**! (И този надпис, по-късно, виждах още два пъти!)

От Драгоман, вероятно на следващия ден, с арестантска камионетка "пристигнах" в София.

В "ДС", на улица "Развигор" № 1

За онези, които не са минали по този път, описвам накратко условията и порядките в ареста на "Държавна сигурност": Направо с камионетката слязохме в един подземен гараж. От гаража, по тесно и тъмно стълбище, два етаж по-нагоре, ме изведоха в осветени коридори с червени пътеки, като на всеки ъгъл на коридорите имаше червени въртящи се лампи! При влизане в коридора, и на всеки ъгъл, милиционерите командват: – "С лице към стената!"; грубо ме сбутват; щракват ключа на въртящите се лампи; оглеждат зад ъгъла и ако няма никой, тръгваме, до следващия ъгъл, като единия милиционер върви пред мен, а другият, след мен! Влязохме в една стая, където ми изваждат всичко от джобовете, записват ми данните, събличат ме гол, карат ме да се наведе, за да ми погледнат задника, и ми дадоха да облека някакви стари, военни дрешки!

От тази приемна стаичка се влиза директно в ареста, но мен вероятно са ме водили първо при следовател, защото помня, че след това пак, минахме през коридора и спряхме пред една врата със "шпионка". Пак командват и ме бутат, – "С лице към стената"! След малко вратата се отваря и тръгваме по дълъг около 15 метра, тъмен коридор – тунел. Този "тунел" всъщност е вътрешен коридор, разделящ арестантските килии на два блока. На края на тъмния коридор, пак

през такава врата, влизаме в следствения арест на "ДС", А ареста е на най-горния етаж на сградата, като в същата сграда, но вероятно, на долните етажи, е и четвърто районно управление на МВР.

Килиите бяха 35, с размери, около 1,50 на 2,50 метра, като по-голямата част от пода е повдигната като нар, на който има два дюшека и само до вратата има свободно място около 50 см., където стои кофа за "тоалетни нужди" и пластмасова дамаджана за вода. До тоалетна ни изкарват за по минутка, само сутрин и вечер. В килиите през деня се разрешава да се лежи, само след обед, когато надзирателите извикат: – "Легай", и след около час, – "Ставай". Часовници няма. Можеш да седиш или стоиш, но времето минава изключително бавно, и бързо те наляга умора и изтощение, а след няколко дни, и глад!

Храната беше "за неработещи затворници" и се докарваше от Централния затвор. Горедолу, след седмица огладняваш яко, а след две, започва да се чувства и силна скомина в зъбите и венците, поради липсата на витамини. Който има пари, следователят "може" да разреши, ако си е признал всичко, – да му се купува и малко допълнителна храна. През ден ни извеждаха за по 5 минути, на "разходка" на покрива, който бе покрит с ламарина и ограден със стена и мрежа, така че се виждаха само покривите на няколко по-високи сгради.

В 7-ма килия бяхме с едно турче от Попово. Тяхната група е била задържана край Пирот. По-късно вкараха при нас и друго момче от Дупница, и той за бегство. Килиите са 35, като винаги, най-малко две-трети от килиите бяха пълни, а в повечето случаи, – почти всички, което личеше по светещите малки прозорчета, над килийните врати.

Прекарах един месец в следствения арест на ДС, на "Развигор"¹. По принцип, условията в българските следствени арести бяха многократно по-лоши отколкото в затвора, но все пак, сравнително цивилизовани, в сравнение с предишни години! *(Но няма сравнение, примерно, със следствените арести в тогавашна Югославия, където на арестантите всяка седмица се разрешава свиждане и храна. А у нас, следствените, все едно са живи погребани в продължение на месеци, а някои, и години. Нито свиждане, нито вест от близките, а за храна от вкъщи, да не говорим. Така че, както по отношение следствените арести, така и във всичко друго, – колкото по-добре бе в Югославия, в сравнение с България, – още по-добре бе, по-на запад, в сравнение с Югославия! Тази "градация", съществува и днес, и всеки който пътува на запад, ще я усети)*

По време на това следствие в ДС, на въпроса на следователя: Съжالياвам ли, и сбъркал ли съм, че съм тръгнал да бягам през границата, – отговарях, че съм сбъркал и съжالياвам, – за да получа по малка присъда! — "Съжالياваш че са те хванали"! – Допълваше ме следователят, защото беше очевидно!

Може да се каже, че имах късмет, защото само година-две преди моето бегство, т. е. до 68 година, присъдите за бегство са били, – до 15 години затвор! Тогава е сменен старият наказателен кодекс, и за бегство вече "даваха", – само до 5 години.

Бях непълнолетен, т.е. не бях навършил 18 години, и затова, след приключване на следствието, щяха да ме карат "по етапен ред" до затвора за непълнолетни в Бойчиновци. С арестантска "катафалка", без прозорци, ме откараха до старата Централна гара. Там заедно с други затворници и арестанти, пренощувах на голия под, в "етапното" на гарата, като хлеба, дето ми дадоха за пътуването, ми послужи за възглавница!

Когато на 10-ти Май, тръгнах към границата, гората в трънско още не бе се разлистила, понеже сме по на високо, а когато с влака преминавахме през искърското дефиле, около 10-ти Юни, вече бе лято и гората бе зелена. И понеже съм израсъл сред природата, – заради тази пропусната пролет, ми стана тъжно, но трябваше да свиквам! А когато стигнахме Бойчиновци, и влакът, забавил ход, преминаваше покрай затвора, – от вида на високите огради с бодлива тел, и

внушителните вишки, каквито бях виждал само по филмите за концлагерите, ми потекоха сълзи, които с мъка се опитвах да скривам от конвоиращите ни милиционери!

Първоначално ни настаниха, за около седмица, в приемната, която представляваше стая с няколко войнишки (затворнически) легла. В етапното в София и по пътя, вече ми бяха разказали за някои от "порядките" в Бойчиновския затвор. Управата си беше упълномощила измежду затворниците, по-големи и по-безскруполни момчета, които да са отговорници с червени ленти на ръце, и с групи "помощници" около себе си, биеха когото си искаха. В Бойчиновци се "изтърпяваха" присъди до 18 годишна възраст, а навършилите 18, ги преместваха в другите затвори. Но "отговорниците", ги държеха там, до навършване на 20 г.

Така, отговорника на приемната, един ден отключва наща врата, нахълтва с тайфата си при нас и заради някаква уж изчезнала му цигара (а пушенето бе забранено), започна да бие наред. Накараха едно момче да се наведе и го удариха през кръста, с тежка патерица! За "ритуала" с патерицата, вече ми бяха разказали още в София, а на мен ми се видя доста абсурдно, но ето че беше факт. Мен ме удариха изненадващо с юмрук в стомаха и ми изкараха въздуха. Този, който ме удари, ме попита: – "Удари ли те някой?", а аз, чак като можах да си поема малко въздух, отговорих: – "Не"!

При постъпването ни в Бойчиновци, ни раздадоха изключително мръсни затворнически дрехи, – явно никога непрани! От тях веднага хванах екзема, от която се отървах постепенно, чак след няколко години. А по-късно се убедих, че това, с непраните дрехи, не беше нормалната практика по затворите, но ето че имаше и такива случаи.

След десетина дни, прекарани в приемната, ме разпределиха в кухнята Там още първия ден, заместник готвача и "отрядния председател", биха с маркуч останалите момчета, работещи там, затова, че той, – заместник готвача, предишната вечер бил забравил да изключи един електрически казан !? Мен ме пропуснаха, като нов! А главният готвач, – възрастен, около 65 годишен затворник от Монтана, въобще не се намесваше.

След този случай обаче, дали по внушение на администрацията или просто за сплашване, същите двама, с помощта на още няколко от битите преди това момчета, – на два пъти биха и мен, с юмруци, без никакъв повод, като от един от юмручните удари, получих аритмия (нарушаване ритъма на сърцето), която спря трудно, след часове.

"Заместник готвача", със сини хищни очи, като на тигър, беше от Плевен, а "отрядния председател" на кухнята, с червената лента, беше от Гара Пирин, и мисля че се казваше Асен!

До делото ми оставаше седмица, затова гледах да не реагирам, за да не дам повод да ме съдят и за криминално престъпление, но си казах, че ако ме осъдят на затвор, при тези условия, ще трябва задължително да се отбранявам, – ако трябва, и с нападение! Подобно поведение никак не ми беше по характера, но тези "правила" налагаше администрацията на затвора в Бойчиновци, по т.н. съветска "**Макаренковска система**" за "превъзпитание" на малолетни и непълнолетни затворници, при която, младежите – затворници, се бият, едни други, а управата задкулисно дирижира всичко!

За делото ми, ме закараха по етапен ред, до Перник, а от там със закрыта катафалка (уазка), без да зная къде ме карат, се озовах в съседното ни село Филиповци, където в киносалона бяха подготвили "публичен процес", и даже, – "обществен обвинител", – "местен партиен деятел"!

Може би, поради липсата на обвинителни аргументи и поради присъствието на многото хора, – като непълнолетен, ме осъдиха на 8 месеца – условно. Върнаха ме пак по етапен ред до Бойчиновци и на следващия ден ме освободиха. Така се отървах, само с два месеца и половина, прекарани в ареста и затвора, но и за момент не съм помислял да се отказвам от идеята и целта си! Въпрос на не дълго време беше, да направя следващ, по-решителен опит!

Второ бегство – 1971 г.

< Две поомачкани снимки от пролетта на 1971 г.,
– няколко дни преди второто бегство.

Остатъка от 70-та година и началото на 71-ва, минаха в безуспешно търсене на възможности да се подготвя по добре. За съжаление, не намерих начин да осигуря, нито по-добри възможности, нито повече информация, нито пари, за следващ по-успешен опит!

Предстоеше есента на 71-ва година да влизам в казармата, но нямах никакво намерение, нито да нося **червена петолъчка** на челото си, нито да служа за въоръжена охрана на комунистическата система!

Една сутрин на село дойде милиционер, с призовка: – утре да се явя в МВР Трън! Не знаех за какво ме викат, но понеже не бях подстриган според тогавашните партийни норми (виж снимките), реших да тръгна за границата, защото не желяех за пореден път милиционерите да се гаврят с мен, защото преди този случай, два пъти ме бяха задържали на улицата и ме стригаха насила, веднъж в София и втория път в Брезник, а съм бил свидетел на такива случаи и с други момчета!

Нямах никаква готовност да тръгна веднага, затова отидох до София да си взема заплатата от "Софстрой", където работех като ел. монтажник. Но вместо очакваните 60 лева, получих 30! – Много малко за каквато и да е "подготовка". Вечерта, както и преди първия опит за бегство, се отбих в София при моя братовчед Пламен. Само на него казах, че тръгна за границата. Той на шега или сериозно, ми предложи да ставаме горяни (въоръжени групи, съпротивлявали се на комунизма, в началото на 50-те години)! Отговорих му, че това ще е лудост, понеже при техниката с която разполагат комунистите, а ние нямахме нищо, – много бързо ще ни изтребят!

Така мислех и казах тогава, но скоро щях да променя мнението си!

От София до село се прибрах към полунощ, с автобус (миньорката), в същия ден, в който ми връчиха призовката, и без да се отбивам в нас, продължих напреко през планините, към сръбската граница. План нямах, просто трябваше да мина границата и да се придвижвам през

Югославия, на риск и на късмет, – пеш, на автостоп и с товарни влакове, – до Австрия или Италия. А единственото на което разчитах, бе, че разбирах сръбски!

Границата преминавах, и първия и втория път, за два дни! Първата нощ се придвижвах до където мога да стигна в тъмното. Чаках да се разсъмне и тръгнах отново. През деня се придвижвах през гъсталациите, по-близо до границата, и вечерта тръгнах, внимателно и на риск! Тогава, 1970 - 71-ва година, още не бяха започнали изграждането на високата ограда от бодлива тел с ел. сигнализация, – т.н. "Кльон" –, и границата беше само една разорана леха, широка няколко метра.

Преминах я около полунощ, на същото място, както и първия път, северно от с. Врабча. До известна степен падината низ която се спусках в сръбско, ми бе "позната" от първия опит, доколкото в тъмното виждах само силуетите на най-близките дървета. Вървейки почти опипом, минах покрай една махаличка, където ме посрещнаха с лай, глутница кучета. Поукротих ги тихо и продължих, но стана абсолютно тъмно и повече неможеше да се върви, а трябваше и да почина, но беше мокро навсякъде. Вървах като се ориентирах само по наклона на местността. Минах през една портичка на някакъв двор и се сетих та я откачих, и я занесох на петдесетина метра, и там върху нея поспах, докато се развидели. Рано сутринта стигнах реката, която ме заблуди първия

път, но сега не тръгнах по черния път покрай нея, а само я пресекох и тръгнах напреко през планината. Зад билото излязох на друг черен път, който минава по високо плато, някъде източно от Погановския манастир, и след няколко часа слязох на шосето Цариброд – Пирот, мисля че, на разклона за село Желюша. А преди това, хвърлих работните дрехи, които бях облекъл върху "официалните", за да не се изцапат.

За няколко часа стигнах пеша Пирот, като по шосето имах едно премеждие: Срецина ме милиционер с мотоциклет, а малко след това ме задмина и спря пред мен на двадесетина метра. Гледаше ме, но аз бях добре облечен, продължавах да си вървя спокойно и си придавах напълно безгрижен вид! Погледа ме малко, запали мотора и си замина!

Динари нямах и се опитах да продам неколкото есенции ("мирис", както им казваха сърбите), които носех. Уж се търсели в Сърбия, но продавачките в един магазин, на главната улица в Пирот, ми ги купиха, само за да ми направят услуга! Носех и туристическа кама, която набързо продадох за 7 динара, на едни деца на улицата.

Така с около 15 динара в джоба, което правеше около 2 лева, – намерих автогарата, купих си билет за автобуса до Ниш и вечерта бях вече там, но за по-нататък, пари нямах!

По тъмно, излязох от Ниш, пеша, по посока на Белград. Мисля, че на табелата в Ниш пишеше: – "Београд 200 км". Вървах няколко километра, но нощно ходене пеш по главен път не беше никак удачно. Неможех да опитам автостоп, защото в тъмното се виждаха само фаровете на идващите коли, и неможеше да се разбере каква кола идва. Така можех да стопирам милиционерска кола! Също, ако ходя продължително време, ще направя впечатление на евентуална патрулна кола, защото нормален човек не би се движел десетки километри пеш, нощно време! Неможех и да легна или седна да почивам край пътя, защото бе валил дъжд! За тези неща мислех, докато ходех покрай асвалта. Тогава чух локомотивни свирки, от към другата страна на Ниш и си помислих, че ще е по-добре да опитам с товарните влакове, отколкото да клеча до сутринта, прикрит край пътя. Но трябваше да се върна обратно през центъра на Ниш, защото на излизане от града минах по мост над Нишава, а друг мост в страни едва ли имаше!

Върнах се обратно, и на една улица, посред нощ, във вече безлюдния град, за беля се спрях пред една витрина с радиоприемници и "уоки-токи" радиостанции, понеже бях любител радиотехник. Може би с това съм привлякъл вниманието, може би не, но разбрах че съм надценил "слободията" в Югославия, когато двама милиционери ме засекоха на следващото площадче! Поискаха ми лична карта и аз им дадох българския си личен паспорт. Единия го прегледа и четейки печата с датата на адресната ми регистрация, помисли че това е граничен печат и ми върна паспорта, като мислеше че съм минал легално границата. Попита ме обаче: – "Имаш ли пари?", – и аз, без да помисля, казах, – немам (което беше фатална грешка)! Отведоха ме в милицията и ме оставиха при дежурния, до сутринта.

Утре ден ме вкараха в стая при двама следователи. Разказах им на сръбски, какъв ми е случаят и за къде съм тръгнал, и единия възкликна съчувствено: – "Григоре! Какво да те правим?" И си говореха помежду си: – "Сега съдията ще го осъди на 10 дена затвор! (Сякаш става дума за 10 години). Няма пари да си плати затвора! А и да му спрем некоя кола, да го закара до границата, – ще искат пари!"

Накрая ми дадоха някакъв лист и ми обясниха да отида при съдията, на еди-коя си улица, за да ми напише присъдата!? Намерих съдията, дадох му листа, който не бях и погледнал, и докато той, в неговата стая "пише присъдата", в коридора разговаряме със служителките. Едната вика: – "Ядна му майка, са́да се брúне" (сега се тревожи)! И ме съветват да ида на гарата, да се кача на некой влак, и да се крия от кондукторите! Събраха помежду си малко пари и ми казват: – Тези пари няма да ти стигнат за билет, но поне за хлеб да имаш!

Излезе съдията, подаде ми "присъдата" и каза: Сега иди накъде искаш, но се пази от милицията, да не те хванат пак!

Отидох на гарата, видях набързо кога има влак и понеже имаше доста милиционери и щяха да ме познаят, защото много от тях ме бяха видели сутринта в сградата на Милицията, веднага излязох и тръгнах към товарната част на гарата, да видя как е там. Но и там имаше милиционери, а аз си нямах никаква представа за реда на една товарна гара, защото в трънско няма влак! Затова се отдалечих в една градинка, купих си списание за маскировка и седнах на една пейка.

Уж криех със списанието лицето си, но след около час, дотичаха запъхтени двамата следователи и викат: – "Къде си бе, цял ден те търсиме? Началника ще ни уволни заради тебе!" Отведоха ме пак в милицията. Там ме пребъркаха и ме попитаха: – "Откъде са тези пари?" Казах им, че са ми ги дали жените в съда, – но те, явно не ми повярваха и единия следовател, каза иронично: – "Заради сините очи... са ти ги дали?"

Озовах се в "Нишкия общински затвор". Прочетоха ми присъда за 10 дни затвор, – неznam дали от листа, който ми даде съдията, защото не го бях и погледнал. Но това, вече нямаше значение!

Така започна затворническата ми одисея !

В нишкия общински затвор изтърпяваха присъди осъдените по бързата процедура, за дребни престъпления, с присъди до 3 месеца. През деня ги извеждаха на работа и аз обикновено оставах сам. Оглеждах и пробах на здравина решетките на прозорците на коридора, които гледаха към двора на един адвокат, но сигурно не съм бил първия, защото през този затвор са минали доста българи, неуспели бегълци като мен! Не ме изкарвах на работа, понеже вече бяха имали доста случаи на опити за бегства на други българи, и то съвсем наскоро.

В източна Сърбия, не зная откога и по каква причина, викаха на всеки българин, – "Братко"! Така се обръщаха и към мен, както затворниците, така и надзирателите!

Знаех и предполагам какво ме чака, ако ме върнат пак в България, но за десетте дена неможах нищо спасително да измисля. На десетия ден, с белезници и с влака, до Цариброд ме конвоира, само един милиционер, но нямах реална възможност за бегство, а само изхвърлих от джобовете си, останалите ми пари и компаса, за да си намалая неприятностите в ДС. На следващия ден ме върнаха в България.

Там, някакъв офицер, може би полковник, ме удряше и риташе, и затова, че съм имал голяма коса, с ръчна машинка за стрижене, ми направи "път" или "кръст", през главата! Пренощувах в умивалнята на заставата в Калотина, на една табуретка, с вързани с белезници ръце, на гърба, а граничарите се изреждаха на прозорчето да видят докарания "диверсант" (Така шепнеха помежду си)!

През нощта, за да пия вода, си прехвърлих ръцете с белезниците, отпред, през краката, и така можах да отвия крана на чешмата. След което пак по същия начин ги върнах отзад.

Следваше ареста на граничното управление в Драгоман, и пак в "ДС" София"!

Неколко дни бях сам в килия, после вкараха един германец с големи бакембарди и осанка на Барон! На следващия ден, когато го обръснаха и подстригаха "по социалистически", от "Барона" нямаше и следа! Тогава знаех само няколко немски думи, но с още десетина общоизвестни международни думи и термини, успяхме малко да се разбираме. Оказа се, че **Курт Май Валът** е собственик на колбасарско магазинче в западен Берлин, в което и работел. Още помня адреса му: "Щүглетцер Дам, – хунданд зéкс (106)". Залюбили се с източногерманка и решил да я измъкне при него в западен Берлин, през България и Югославия, – в скривалище в колата си, – но ги хванали!

– "Сега, моя магазин ще фалира", – каза той!

По късно, не го видях в затвора и незная какво е станало с него.

Веднъж или два пъти седмично, надзирателите минаваха по килиите с една кошница книги и даваха по една книга за четене. Имаше няколко книги и на немски, и моя съкилийник написа с клечка, в началото на книгата, "невидимо" писмо до своята любима, и после подвикна внимателно

на германката, следващия път да вземе книга! Така, след седмица, когато пак минаха с книгите, Курт получи отговор и разцелува страницата с тайното писмото!

В килиите летно време, поради горещината, поради липсата на проветрение и от смрада на "тоалетната кофа, – беше много задушно". Затова германеца често се принуждаваше да вика: – "Луфт, луфт! Нихт луфт!" (Въздух, въздух! Няма въздух!) А на мен ми ставаше смешно, понеже ми звучеше, като: – "Нема лабаво!"

Когато дойдоха да изведат германеца на разпит и както беше редът, отварят със силно трясване, големото резе, и го питат тихо: – Наме? (Име?) – "Майвълт", отговори той. Но милиционерите не разбраха дали е същия, спогледаха се, удариха вратата, пошушукаха отвън и пак отварят със същия въпрос: – Наме? – "Майвълт", отговори пак германеца, и те пак удариха вратата, и отново шу, шу, шу, отвън, и пак отварят и го питат: – Наме? Защото само тази дума знаеха. Този път германеца си каза пълното име, и го изведоха!

За себе си, мога твърдо да кажа, че никога и при никакви обстоятелства, не ми е минавало през ума, да се откажа от стремежа си да избягам на запад! Затова, върху плексигласовото табло с правилника за вътрешния ред, с телче отчупено от метлата, която ни даваха за една минута сутрин, за да пометем килията, – написах: – **"ПЪТЯТ Е НАЧЕРТАН, ЦЕЛТА Е ЯСНА!"** С което иронизирах и известния тогава комунистически лозунг!

И този път следствието в ДС, на ул. Развигор 1, трая един месец и ме преместиха в 7-мо отделение на Софийския централен затвор. Седмо, както по-късно разбрах, е прочуто наказателно отделение, където изолират осъдените на смърт, наказаните с карцер, и политическите затворници! Политическите държаха в седмо, докато им излезе окончателната присъда и после ги превеждаха в Стара Загора, но известна част, по съображения за изолиране, оставяха в седмо или ги пръскаха и по другите затвори.

Трябва да се знае, че по времето на комунизма, не признаваха официално, че има политически затворници, но "осъдени за престъпления против НРБ"! А бегълците през граница, се водеха **"авантюристи"** и в затворите ги държаха при криминалните!

В килията в седмо бяхме 5 - 6 души, всичките за бегство. Спомням си, че едно от момчетата беше от Дупница, и един случай, при който по случайност ми се размина много як бой! А случаят бе такъв: В съседната ни килия имаше изолирани, т.н. "запечатка", и от нашата килия с канап, с тежест накрая, се опитвах да им подадат цигари през прозореца. Но понеже между двата прозореца имаше ламаринена водосточна тръба, при залюляването, за да стигне до другия прозорец, тежестта се удряше в тръбата и тропаше. След няколко подобни опита, милиционерите или "старшините", както им казвахме в затвора, отвориха внезапно вратата на килията ни, а в този момент, аз на свой ред, бях на решетките на прозореца, опитвайки да прехвърля пратката! Отведоха ме в празна килия и първо ме питаха откъде съм? – "Имаш късмет", – каза единия милиционер, като им каза, че съм от трънско! И наистина, там не се шегувах. От килията чувахме всеки ден, как свистят и плющят палките в коридора или в други килии, а тогава палките на "народната милиция" бяха "телескопични", изваждаха се като антена и на края имаха оловна пръчка с топче, покрити с гума!

Пето отделение – дърводелната и разказът за "лагера край Ловеч"

В седмо стоях само докато получа обвинителния акт и ме преместиха в пето отделение на СЦЗ. Пето и шесто отделения заемаха двете тавански крила на затвора. Имаха предимството че са най-високо, и че прозорците бяха ниско, на нивото на очите, като в нормални стаи, и се виждаше известна част от София, на запад от затвора. В килиите на другите отделения, прозорците бяха много високо и се виждаше наистина само "късче небе". За да надникнеш през

тях, трябва да подскочиш, да се хванеш за ръба на прозореца и да се набереш на мускули, а и да не те види надзирател! Освен това, на всички килии от източната страна на затвора, в каквато бях първоначално, прозорците бяха закрити с ламарина, за да няма никаква видимост!

В първата ми килия в пето отделение, повечето бяхме за бегство и под 20 годишна възраст, и естествено поне половината ни разговори бяха на такава тема. Имената на Триест, Нова Горица, на Снежана и Марибор, намиращи се на границата между Югославия, Италия и Австрия, се споменаваха често!

Във втората килия, в която ме преместиха, срещнах още по-интересни хора! Единият беше "Душата", криминален с благ характер, изкарал до тогава 32 години затвор, от които 7, преди 9-ти 44-та г. По важен бе другият човек, от Гара Пирин, но името му не съм запомнил. Той е бил лагерист в известната сега Ловешка кариера и ни разказваше за преживяното там!

– Не го слушай, – подшушна ми друг, – той не е политически, а е за кражба на цимент! Но за мен бе важно това което разказваше и което научавах за първи път!

(Пиша това, което съм запомнил!)

– *"Вкарват ни през портала и гледаме група лагеристи с нови, току що отсечени тояги. Помислих, че са ходили на "разходка" до гората и са ги отсекли, – разказваше бившият лагерист, – но като ни почнаха с тоягите, къде кого стигнат, и с бой, ни гониха чак до бараките!"*

А биячите са били криминални рецидивисти, и те лагеристи, но назначени от управата за биячи, – убийци! Лагеристите в Ловеч са били криминални или набедени за такива. Най-известен бияч, от лагеристите – убийци, е бил циганина Шáхо. Когато бях в Софийския затвор, и той беше там. Колко лагеристи е убил не се знаеше! На вид бе "жива" отрепка, – направо дрипа. Той не излизаше от затвора за да не го убият и когато му свършва поредната присъда, веднага извършваше някакво дребно престъпление и още същия ден го връщаха в затвора, където за благодарност, властта му пазеше мизерния живот!

Зверските убийства са извършвани не само от назначените лагеристи, те са били само помощници, но най-вече от надзирателите! Един от тях е бил Вутов, който бе надзирател и в Кремиковския затвор, когато бях там, 71 - 73 година! За него бивши лагеристи казваха, че стъпвал върху гърба на лагеристите и с дръжка от кирка, разбивал главата на поредната жертва! Убийства са извършвали и самите началници на лагера, – дори установили цял ритуал!

За друг надзирател в лагера, – руснака Ковалъов, кротък човек, който също беше след това в Кремиковци, – не съм чул и немога да кажа нищо лошо!

Утрепаните са слагани в чували и карани с камион до Белене, на остров Магарец, фактически, за храна на свинете!

За по-голяма гавра, надзирателите започнали да раздават сутрин чувалите на набелязаните за деня жертви, да си ги носят сами до кариерата, и се знаело, че комуто дадат чувал сутрин, вечерта ще го донесат в него, убит!

По думите на моя съкилийник, този лагер е бил закрит, след като един лагерист успял да избяга от лагера и да стигне до Югославия, а югославяните го предали на ООН! Други казваха, че комунистически големец изпратил за "превъзпитание" сина си в лагера и там набързо го убили, та затова решили да затворят лагера! – Може би и двете версии са верни, а може и да са легенди!?

А какво е било състоянието на въпросния избягал лагерист, та да има такъв силен ефект на запад, може да се добие представа от следното:

– *"В лагера нито имаш време, нито възможност, да се събличаш или къпеш. Затова като закриха лагера и стигнах в къщи, трябваше да ми разпорят панталона, за да може да се отлепи от краката ми! От ударите с тояги, краката се разраняват. Постепенно отичат и се залепват плътно за панталона! В бараките лежахме на дървени рафтове, на два етажа. Вечер лягах като труп, и сутрин ставаш. Не си гледаш нито крака, нито ръце!"*

Работата на лагеристите е била да къртят, да натрошват и да товарят с ръце камъните във вагони. Лагеристите е трябвало за един час да натоварят влакова композиция, а през цялото време, ги биели с тояги!

Това съм запомнил от този бивш лагерист, но разказът му, бе "преломен" за мен!

Дойде време за делото ми. Закараха ме пак в килиите на МВР Перник, и на следващия ден, в съда. Било е Август, 71 година, защото съдията ми честити, че на следващия ден, 19 август, навършвах 19 години.

Като ме попитаха, накрая, – "Признаваш ли се за виновен", – отговорих: – "Пред закона, – да, но пред съвестта си, – не"! Осъдиха ме на 3 години и 6 месеца; добавиха условната ми присъда от първото бегство, и определиха обща присъда, от 4 години и 2 месеца! Тогава, на 19 годишна възраст, четирите години, ми се виждаха като 40 ! Затова веднага се настроих, в никакъв случай да не излежавам тази присъда, – което значи: – Бегство от затвора или смърт!

Пето отделение, работехме в дърводелната. Там се произвеждаха канцеларски бюра и легла. Още първите дни ми посочиха на коя греда е обесен Никола Петков, но тогава не знаех кой е той! А на "карето", по-стари затворници показваха едно високо дърво, което било посадено от Александър Стамболийски!

Започнах работа в "кройчици" (машинния цех), като няколко дни помагах на различни машини, а скоро ме оставиха да работя сам на една "веригопробивна" машина, с която се правеха правоъгълни дупки в дървени детайли. Работата не беше тежка, и ако бях осъден за някакво престъпление, което, повече или по-малко, оправдаваше такава присъда, щях да си я "излежа". Аз обаче, не приемах да живея в комунистическа България, която считах за затвор, камо ли да кротувам години в затвора, само затова, че исках да напусна страната!

Наскоро след присъдата, бях вече "скроил" план за бегство от затвора! Ето как: Машината на която работех бе до стената на цеха. Измежду тухлите на немазаната стена се виждаше външния зид на затвора, на разстояние няколко метра! Този факт, естествено, ме накара да помисля за възможността да се прокопае тунел! Работата можеше да се маскира по следния начин: Край всяка машина, на която се обработват по-дребни детайли, беше скована примитивна маса, за подреждане на детайлите. Някои затворници се бяха изхитрили и бяха обковали отстрани масата със шперплат, така че можеха незабелязано да подремнат под нея, когато няма работа. Набързо сковах и аз свой "шкаф", но опрян до стената на цеха, с цел да служи за прикритие на "капака" на "тунела"! Пода беше застлан с павета и мислех, под прикритието на шкафа, да извадя едно "каре" от паветата, да скова капак, да подредя паветата върху капака, така че, когато е поставен на мястото си, и поръсен с малко дърводелски трици, въобще да не личи! Така, капака с паветата можеше да се отмести и да се копае, а при сигнал, да се постави на място и маскира с дърводелските трици, каквито имаше в изобилие. Трици и талаш, постоянно се изнасяха от цеха и покрай тях можеше евентуално да се изнася и изкопаната пръст, и да се маскира някъде в двора (Но това надали щеше да е възможно, защото по-големо количество пръст, едва ли щеше да има къде да се маскира). Ясно ми беше, че идеята е "юношеска" и вероятността за успех е незначителна, но не исках да се примирявам и подчинявам на отредената ми от престъпната власт, съдба!

Точно по това време научих, че онези от нашето отделение, които не са нужни в производството, щели да ги "превеждат" за кремиковския затвор. Бях подочул какви са условията в Кремиковци и знаех, че повечето затворнически бригади работят извън лагера, в завода, и реших че от там ще е доста по-лесно да се избяга.

Затова и аз започнах, както няколко души отдавна правеха, да не работя както трябва. Цивилните началници на цеха ме увещаваха да работя, понеже дотогава бяха доволни от мен, но като мина седмица, – и аз получих известие, че ме превеждат за Кремиковци.

В другата част на дърводелната, в шесто отделение, излежаваше присъда, също за бегство, – Свилен, от село Глоговица Трънско. Между двете дърводелни нямаше преграда и можехме да се виждаме. Той вече беше изкарал няколко години в затвора, затова доколкото можеше, ми помагаше и ме съветваше.

Софийски затвор – обект "Рудина"

Така се наричаше официално, кремиковският затвор, или – "затворнически лагер". Там ме преместиха, Ноември 71 година, в новосформираната 26-та бригада. В новата бригада почти всички бяхме бегълци през граница, затова на работа ни извеждаха 7 милиционери, с кучета, като с автобус ни караха до новостроящ се цех в завода. Там се спускахме през една дупка в тунел под цеха, където облицовахме тунела с някаква изолация и с тухлена зидария, споявана с "водно стъкло".

Първите дни, докато сутрин ни строяваха, броеха и качваха в автобуса, вероятно надъхани от началниците си, надзирателите ни блъскаха, ритяха, ругаеха и насъскваха кучетата срещу нас, но постепенно се поукротиха.

Бригадите в кремиковци бяха тридесет и няколко, с по двадесет-тридесет души, като почти всички работеха в завода, но на другите бригади, охраната бе от по двама милиционери. Помещенията бяха бараки, които се заключваха преди проверка, – вечер около 19 ч., а през деня, доста време стоеха отворени и когато е почивен ден, можехме да се виждаме всички, да разговаряме, и за известно време, да се разхождаме между бараките. Оградени бяхме с няколко реда мрежи и висока ограда от бодлива тел, с "козирка".

Повечето затворници бяха в "комбина" по двама–трима, което ще рече, че са приятели и споделят колкото имат храна и пари. От месечната ни заплата, 80% отиваха за затвора или държавата, а 20%, т.е. около 20 - 30 лева, бяха за нас, но ние получавахме само 5, 8, 10 или 15 лева, в зависимост от режима на който сме осъдени. А режима на повечето от нас, бе строг, т. е. 8 лева на месец и по едно свиждане на 2 месеца, когато близките можеха да ни донесат храна, плодове и зеленчуци, общо до 5 килограма.

Аз станах комбина с Петър Григоров от кв. Левски, с когото се познавахме от дърводелната, и естествено, се уговорихме заедно да бягаме от затвора!

Работихме само около седмица в тунела и се отказаха от нас, защото зидарията дето зидахме с водното стъкло, се беше изкривила и разместила! Тогава разтуриха 26-та бригада и повечето от нас преместиха в 17-та, която работеше в София, на строителни обекти на ДС.

Първо работехме в Лозенец, в една голяма и дълга сграда. Там видях, че други затворници подават скришом писма на преминаващи граждани, с молба, или "по подразбиране", да им ги пуснат в пощата. Понеже писмата се проверяваха, аз почти не пишех, защото за мен, въобще не бе приемливо да ги четат моите потисници! Затова реших и аз да използвам случая, като надписах три плика с новогодишни картички (наближаваше 72-ра година), и с трепереща ръка, защото надзирателите бяха наблизко, ги подадох на един преминаващ, но той веднага ги даде на най-близкия надзирател!

За това нарушение ме спряха от работа и не излизах десетина дни. През това време наща бригада, започнали да събарят стари къщи в кв. Левски, – "Сухата река", до пожарната, и да разчистват терен за строеж на блок на МВР. С Пешо разговаряхме за създалото се положение и той каза, че ако има възможност да избяга сам, няма да я пропуска. След няколко дни, моя комбина, Петър, успял да избяга през прозореца на една от несъборените още къщи, докато другите обядвали!

Заради бегството на Петър ме извика началника на затвора, Попов. Не му казах нищо, а той накрая каза: – "Ние ще го хванем! При жена му ще го хванем!", – понеже той бе женен или

сгоден. Петър, не го хванаха в България, защото беше запомнил точно маршрута от София до границата, през Трън, както му го бях описал, – а го хванали сърбите! Но това разбрах доста по-късно.

След като той успя да избяга, станахме комбина с Йордан Александров Лозанов (Данчо Мурука), от село Кремиковци, но не бяхме много близки. Викахме му "Мурука", защото бе много по-стар от нас. Сигурно е бил на триесе и няколко години!

Аз повече се сблизих с Христо (Ицо), от Перник, кв. ДМЗ, бл. 10, и с Иван (Грозни) от село Сливата Ломско. След затвора, за съжаление, с тях не сме се виждали, но останах с най-добри впечатления и от двамата!

Това са подробности, но ги споменавам заради имената на хората, които уважавах и уважавам, макар че много по-късно, Данчо Мурука, бе прокурорски свидетел срещу мен! Но това той направи, според мен, от глупост, подвеждан от ДС!

Нова жизнена цел "Борба против комунизма, – за свобода и демокрация"

Считах че щом не харесвам и не приемам тази политическа система, ще се стремя да я напусна, макар и с рискове за живота си! Но през 71-ва година, в софийския затвор и в Кремиковци, постепенно разбрах, че комунистическият режим е наложен с чужда сила и се поддържа с лъжи, насилие и принудителна изолация от света!

Така, след като осмислих преживяното и чутото, и особено, разказаното ми за Ловешкия лагер, в мен се оформи и затвърди основната цел на живота ми: — **"Борба против комунизма, – за свобода и демокрация"**! И ако случайно остана жив, като второ свое задължение, смятах да напиша, – **"Речник и граматика на нашия трънски диалект"** (Западнобългарско "наречие", което с малки различия, се говори от двете страни на цялата сръбско-българска граница, – от Дунава, та до Албания!) За жалост, много, много по-късно разбрах, че да се бориш против комунизма е все едно да се бориш с вятърни мелници, но поне диалектния речник вече е готов!

По отношение "борбата" с комунизма, няхах никакви илюзии за някакъв успех, а още по-малко, – за **"близка свобода"**, но просто я считах за задължение!

Може би защото така ни бяха възпитали комунистите, според тогавашните ми представи, борбата неможеше да е без оръжие. И действително, до "Хелзинкските споразумения" от 1975 година, друга форма на борба, против потисническата комунистическа власт, почти нямаше!

Първоначално мечтаех да започна сам, с пушка и землянка, преценявайки реалистично, че ще мога да оцелея, най-много, месец! С течение на времето, обаче, виждах, че има доста хора с които може да се направи и нещо повече, а предполагах че има и емигранти, които биха се включили, със своята подготовка, връзки и средства.

В такава посока разсъждавах и разговарях с по-надеждните приятели и колеги, но виждах, че без да се избяга на запад, за елементарна подготовка и екипировка, е чиста илюзия да се постигне нещо! А на запад, подготовката трябваше да е, или скрита от местната власт, или след легално военно обучение, да се напусне службата, и екипирани, тайно да се прехвърлим в България!

"Шпионската група"

Наща затворническа бригада работехме в София и околностите, по строителство и ремонти, на обекти на МВР и ДС. Христо Угринов, един от колегите затворници, осъден за опит за бегство, тогава много по-възрастен от нас, – около 50 годишен, започнал да събира из тези обекти, данни, които според него биха представлявали интерес за западните разузнавания, а от

там, и за борбата против комунизма! Той беше доста приказлив и убедителен, на "потайни" теми, и набързо събрал цяла група помощници. Мен ме покани последен и ме представи на групата, – на поляната в средата на кремиковския "лагер". Там бяха, Данчо "Мурука" и още две момчета, чиито имена отдавна не помня (Помня само, че едното беше от Шумен, а другото от София). Разбира се, веднага се включих във "важната" дейност и даже си мислех, че вече не губим напразно времето си в затвора, а вършим нещо много полезно!

Тогава работехме в школата на ДС в Симеоново, – бивш американски колеж! Записвахме номерата на колите в, и пред школата, и вечер ги предавахме на Угринов. Макар че по думите на самия Угринов, който казваше че имал роднина работещ там, в школата имало работилничка за смяна номерата на колите!

Понеже правехме пристройка, точно до кухнята на школата, броехме и колко хлеба, и купички кисело млеко се докарваха, и даже намерихме бележка с адреса на хлебозавода, от който докарват хлеба! В Панчарево пък, работихме няколко дни на преустройството на една стара вила на МВР (вероятно, конфискувана навремето), която според Угринов се преустройваше за таен арест! По искане на Угринов, начертах план, с инсталациите на вилата, и му го дадох.

Школата на ДС в Симеоново представляваше особен интерес за нас, защото според Угринов, там се обучават и изпращат на запад, комунистически подривни агенти. Често виждахме из различните МВР "обекти", – негри, араби и други, явно чужди граждани, които се обучаваха в България, за многобройните прокомунистически партизански подривни "фронтове", по различните крайща на света. А един от охраняващите ни милиционери, веднъж ни каза да пазим тишина, защото в къщичките, които бяха в западната страна на двора на школата, – "почивали" възрастни руснаци!?

Планирахме още, ако някой от нас успее да избяга от затвора, първо да се постарее да достави на останалите, малък фотоапарат, с цел да се заснемат "по-важни обекти" от школата в Симеоново и от затвора!

Всичко това сега изглежда ненужно и глупаво, но тогава мислехме, че е важна част от **"борбата между двете противостоящи си световни системи"**, – комунизма и демокрацията (както ни втъпяваше пропагандата), и се радвахме, че имаме принос в тази борба! (В тази връзка, прочетете в пета част на книгата, подзаглавието: "Масонската мафия и комунизмът"!)

Между другото, за тази ни "тайна дейност" знаеха много хора в кремиковския затвор, защото Угринов имаше слабост да се "хваля" че прави нещо много важно, и помня как веднъж ме "представи" на друга група негови познати затворници, като новото момче в групата!? И въпреки че много хора знаеха, тогава никой не ни издаде !!

"Пистолетът" на Угринов

Лятото на 72-ра година, наближи времето Угринов да излезе от затвора, и понеже ни бе разказвал, че имал скрит пистолет в някаква вила в Бояна (До паметника на скиорката!), се разбрахме на определена дата да го донесе и скрие през нощта, в тоалетната на строителния ни обект в кв. Сухата река. Попитам го, какво ще правим, ако по някаква причина не може да го донесе? Да речем че неочаквано го арестуват или "си счупи крак", но той многократно ми отговори, че нищо неможело да му се случи и ще направи както сме се уговорили!

Разбрах, че или не разсъждава, или няма намерение да направи това, което обещава! Така и стана. Угринов не се "появи"! И по-добре, защото (лекомислено) планирах, заедно с Данчо "Мурука", с помощта на пистолета, некая вечер да "отвлечем" затворническия автобус с който, често пъти, по тъмно ни прибират от София, и да се насочим към границата, в посока Петрохан! Аз Щях да карам автобуса, а Данчо с пистолета, да държи охраняващите ни милиционери, легнали между седалките, след като ги обезоръжим! Всъщност, аз едвали щях да мога да карам автобуса,

защото преди затвора бях "подкарвал" автобуса, с който работеше брат ми Борис, само няколко пъти, по стотина метра!? Да не говорим за останалата част от "плана"! А "планът" беше: Първо действай, а после мисли! Така е, когато си затворник!

А понеже сега е "модерно" да се наричат терористи всички съпротивляващи се с оръжие на някаква власт, – ще възникне въпроса: – не сме ли били и ние терористи, щом мислехме за оръжие и въоръжена борба?

! За съжаление, и днес, в интерес на силните на деня, още не е формулирана дефиниция на тероризма, но това "явление" не е толкова сложно за обяснение и формулиране! Едва ли подлежи на спор, че тероризъм е: – всяка въоръжена борба против демократично и законно избрана власт, управляваща на основание утвърдени международни норми, и съобразяваща се с основните човешки права и свободи!

Неможе да е тероризъм обаче, въоръжената борба срещу чужда окупация, или против диктаторски режим, който не допуска свободни избори, и където е забранена, елементарна, опозиционна политическа дейност, а за човешки права и свободи, какъвто бе случаят в България, – неможе и да с мечтае!

Разбира се, борбата против какъвто и да е режим, и при каквито и да е условия, неможе да оправдае, убийства или тормоз, на невинни цивилни граждани, особено, когато това се прави целенасочено (както винаги са правели комунистите)! И именно това, убийствата и тормозът на невинни хора, е тероризъм!

Всичко това, добре знаех и разбирах, но още не знаех, че всяко насилие, макар и на пръв поглед, "оправдано", води до ново насилие! Незнаех и за Божия закон, че и мисълта за насилие е грях!

По това време в кремиковския затвор се разпространиха въшки! Приличаха на малки, прозрачни житни зрънца и се натрупваха по вътрешните ръбове на дрехите. Но за около седмица се отървах от тях, като наkisвах дрехите във вода, а "по-населените" дрехи, изхвърлих!

Времето минаваше, а удобен случай за бегство от обектите на които работим, неможех да издебна. Веднъж, край блока, който строехме до пожарната в "Сухата река", кв. Левски, бяхме с Данчо "Мурука". Единия от надзирателите нареди да му запалим печката във вишката, иззидана до единия ъгъл на блока, откъм пожарната. Докато палехме печката с дърва и нафта, надзирателят мръдна на някъде. Веднага помислих да използваме момента! Парцала натопен с нафта, който държех, пунах на земята и бързо си изтрих краката в него, с цел да не могат да ни проследят с куче! Казах на Данчо да направи същото и тъкмо хвърляхме последен поглед, да няма кой да наблизо; – повдигнах нагоре глава и виждам старшината да стои точно над нас, на плочата, на втория етаж на блока, и ни наблюдава, а дотогава никога не бях го виждал да се качва горе! Бързо дадох знак на Данчо, и все едно нищо не е било!

Лошото бе, че не се пазехме само от надзирателите, а и от неколкото наши колеги, криминални, които управата точно за това държеше при нас. Криминалните не бяха лоши момчета, но надзирателите често ги инструктираха и трябваше да се пазим от тях. Така, един ден, когато събаряхме стари къщи в кв. "Гевгели", до Западния парк, едно от тези момчета ме предупреди:

– "Внимавай много, всички тебе пазят! Аз нямам нищо против тебе и няма да те издам, но се пази от другите!" Това момче, – викахме му, Кабачето, – между другото, ми измисли прекора, "Графа" или "Графчето", и така ми викаха докато бях в Кремиковци.

Есента на 72-ра година, бригадата ни работеше на две места. Половината ни сваляха от затворническия автобус, до пожарната, в кв. Левски, а другите (с тях и Данчо), работеха в "Младост". Една вечер в бараката ни в Кремиковци, Данчо ми каза, че утре трябва едновременно да избягаме, той от Младост, а аз от кв. Левски! – "Добре", казах, "но ако един от двамата не намери начин да избяга, какво ще правим?" – "Неможе да не намери начин", каза Данчо! "Трябва

да избягаме едновременно!" Така спорихме с него няколко минути и видях, че се получава като с пистолета на Угринов, и си рекох: Той може би има възможност да избяга когато реши, но при мен не е така, и той го знае. В такъв случай, ме поставя в много рисково положение. Явно неможеше да разсъждава логично, – затова прекратих разговора! Утре ден, Данчо действително избяга! Бяха го хванали чак след няколко месеца, на гара Тулово!

Тук ще спомена един случай с техническия ни ръководител на обекта в "Сухата река". Той беше цивилен, пенсиониран инженер – мостостроител. Веднъж както се бяхме събрали няколко затворници, той неочаквано ни попита тихо: – "Абе момчета, между вас има ли от новите партизани?" – "Има, има", – отговорихме му, полу на шега. – "Ицо е един от тях!" (Ставаше дума за Моя приятел Ицо, от Перник). От този ден Ицо не работеше почти нищо, защото техническия разпределяше работата! А Ицо действително бе избягал от казармата с автомата си, макар и не специално по политически подбуди, но беше много свестно и сериозно момче!

Отмина 72-ра година и започна 73-та. Вече работехме на строежа на друг блок, в кв. Красна поляна, пред родилния дом. И тук, както на предишния строеж, бях неофициално, главен майстор, понеже бързо свикнах и предимно аз правех кофражите, а от кофража зависеше скоростта на напредване на строежа. Това ми даваше известно предимство, никой да не ме пита какво правя и къде отивам, в рамките на строителната площадка.

Някъде преди 1 май 73 г. Гошо "Чепинеца", от село Чепинци софийско, започна да ме навива да бягаме заедно. Той беше осъден за изнасилване, а и не го познавах добре, затова отказах, но той продължи да настоява, и веднъж му казах: Добре, хайде да тръгваме!

От западната страна на строения от нас блок, имаше временна постройка, от която една стаичка бе за техническия ръководител, а другата склад. Зад тази постройка можеше да се прескочи в съседен, частен двор. Веднага се шумгнахме зад постройката и Гошо първ прескочи ниската ограда, но видях че коленете му се огъват и аз помислих че е пийнал, и се ядосах (а сега допускам, че може да е било и от страх!), понеже се намираше начин некой цивилен, срещу пари, да донесе скришом алкохол! Извиках му да се връща, и така незабелязано приключи, този опит.

За 1-ви май събраха от кремиковския затвор, пет-шест, от главните комарджии, а комарджии бяха повечето затворници. Включиха и мен в тая група, и ни закараха в Софийския затвор, в Седмо отделение. Целта беше да отчетат дейност, че са взели превантивни мерки за "празника", да изолират по-вероятните нарушители на реда! Предполагам че за мен е имало донос, че се готвя да избягам, затова попаднах в тази група. Първоначално се поуплаших, защото се опасявах, да не е разкрито нещо от плановете или намеренията ми, които споделях с доста хора! Но това явно беше само превантивна мярка за 1 Май, и след седмица пак бях в Кремиковци.

По принцип бях решил да бягам от затвора, макар да ми остава и един ден от присъдата. Но докато бях в седмо, за пръв и единствен път, си помислих, че ако бях в централния затвор, щях спокойно да си "излежа" оставащата ми една година и като изляза от затвора, по-добре и по-лесно щях да се подготвя и предприема следващото бегство! Но в Кремиковци, при положение че имам възможност да избягам, неможех да стоя "доброволно" в затвора!

Бегство от затвора

На 15 Май, с Гошо Чепинеца тръгнахме! Бяхме снабдили и облекли зелени работни дрехи "за в гората". Гошо резна жицата на телефона, намиращ се в стаята на техническия ръководител на строежа, и прескочихме в частния двор! Щом излязохме през портичката на улицата, веднага започна викане и стрелба, но ние вече бяхме набрали скорост и свихме по първата прека за да объркаме преследвачите си! Познавах малко района, колкото да вземем посока на запад, към покрайнините на София. Тичахме около 500 метра, след това от умора, а и да не правим впечатление, ходехме забързано. За щастие, заваля дъжд и ние започнахме пак да тичаме, без

вече да правим впечатление никому! Така след петнаесетина минути бяхме извън София, югозападно от Западния парк. Скрихме се в първата горичка; изчакахме да се стъмни и поехме по посока на днешния кв. Люлин. Още на първата височина се натъкнахме на телени заграждения, и се сетих че това най-вероятно е военен обект. Дадох си сметка колко е опасно в тъмното да се натъкнем на охраняващ военен караул. Бързо се изтеглихме, по-встрани, и през следващото било, покрай една махала (тогава комплекса Люлин още го нямаше), слязохме на днешния бул. Европа. Пресякохме го в посока северозапад, и след малко пресякохме и околоръстното шосе, а зад него имаше дълги камари от бали слама. Качихме се на билото на една камара и се заровихме под сламата, с която бяха покрити балите.

Там прекарахме остатъка от нощта и следващия ден. Вечерта пресекохме ломското шосе, и от северната му страна, някъде след полунощ, край едно село (Драговищица), се качихме на тавана на един обор и там подремнахме до сутринта. Когато дойдоха краварите, започнаха да се ядосват, че едно теле било умряло. Измъкнахме се от обора, излязохме над селото и видях че сме в подножието на Стара планина, някъде северно от ломското шосе (и източно от Беледие хан).

Имахме 20 – 30 лева и Гошо слезе в селото да купи нещо за ядене. Бяхме остригани, със зелени работни дрехи и гуменяци! Гошо се върна от магазина, с малко храна и бутилка коняк. Изкачихме първата гола височина над селото, и зад билото направих колибка от клони, а Гошо, като видя как правя колибата, и той си направи. Там пренощувахме и продължихме на северозапад през била и потоци. На първия поток изсипахме коняка, от който бяхме изпили около 200 грама и наляхме в бутилката, вода. Привечер стигнахме до асфалтов път. Помислих че Ломското шосе свива в дясно (а в същност, това е било отклонението за гр. Своге, през с. Чибавци) и тръгнахме успоредно на шосето, отдалече в дясно, през планините и доловете.

Сигурно е било облачно или понеже се движехме дотогава само рано сутрин, и късно вечер, затова това асфалтово шосе, за Своге, ни бе поубъркало посоката. Усъмних се на следващия ден, но продължихме да се движим и чак когато чух пред нас локомотивна свирка, разбрах че сме близо до Своге!

Вечерта оставих Гошо да почива, като му казах, че ще ида да огледам накъде да вървим утре. Но той се е уплашил че може да го изоставя и като се върнах при него след двадесетина минути, го намерих заспал и сигурно е сънувал кошмар, че наистина съм го изоставил и са го заловили, защото щом го побутнах, той полусънен, силно се уплаши и започна на лакти да се отдърпва назад, като бълнуваше: – "Той ме изостави! ... Здравко Стоянов... Зелените тояги...!" Опомни се след около минута, но не го питах какво е сънувал, защото ми беше ясно! (Здравко Стоянов бе офицер в Кремиковския затвор, проявил се като бияч, и неговите тояги сънуваше Гошо Чепинеца!)

Настанихме се на върха над Своге, над Дефилето и там пренощувахме. Сутринта Гошо слезе в края на града и купи от една лавка, малко наденица и 10 шоколада. Наденицата беше малко и я изядохме веднага, а шоколадите оставихме за запас! Тръгнахме обратно по билото, вече с ясна посока и след два дни бяхме край най-високото било, източно от Петрохан, може би в границите на някакъв резерват, понеже местността бе обградена с някакви боядисани колове.

Следващия ден пресекохме шосето за Берковица, северно от билото на Петрохан, след което пак прехвърлихме билото, но този път на юг. Минахме южно от един телевизионен ретрансатор и тръгнахме нагоре и на запад, по южното било, към връх Ком.

Когато се стъмваше излезе силен, много студен вятър и ни обгърна ледено студен облак. Нямаше нито време, нито имахме сили да търсим някакво по-заветно място, затова, като видях няколко ели, с клони до земята, обрасли в мъхове, – притиснах клоните на една ела, и седнахме върху тях. Така елата ни пазеха малко завет. Имаше опасност да измръзнем, затова както бях клекнал, разкопчах дочената куртка и я закопчах през коленете и главата си, както бях свит, с глава върху коленете, така че да дишам под нея! Така направи и Гошо, и в тази невероятна поза,

без да мърдаме, изкарахме до съмване! Тогава побързахме да се спуснем по-ниско, по южния склон на планината, за да се постолим. Движейки се надолу и на запад по склона, преминахме през един водосборен канал, вероятно за водоснабдяване на Годеч.

Минахме над едно селце (Кóмщица). От планината, на юг към селото, се спускаше дълбока долина и течеше рекичка, а покрай нея черен планински път. Там направихме малка колиба от клони и суха шума.

Според изминатия път, на запад от Петрохан, ми беше ясно, че сме близо до границата. Заваля дъжд, колибата ни протече и върху нас започнаха да падат глисти от старата шума, с която бяхме покрили колибата. Сигурно защото сме били изтощени и измръзнали, не продължихме на сутринта, а останахме в колибата. Над нас по черния път, един овчар си изкара стадото към планината. Кучето му се отби към колибката ни, подуши входа и без да лавне, си отмина! А иначе, колибата не се забелязваше от пътя.

През деня напалихме огън в колибата и по едно време, както стоехме отвън, колибата се подпали и изгоря, а вътре бяха останалите неколкото шоколада. Разровихме изгорялата шума и ги намерихме разтопени, но станиола ги бе запазил. Вероятно, следващата сутрин, тръгнахме на запад, нагоре по склона. По дългото голо било, на което излязохме, имаше съборена стара ограда от бодлива тел, с големи дървени колове. Най-вероятно това бе границата. В това се уверихме, когато на слизане по западния склон, попаднахме на едно кладенче, край което имаше консервени кутии със сръбски надписи!

Слязохме до една река, слизаща от балкана и тръгнахме по черен път, над първото селце. Там някъде, от около 100 метра, ни видя един военен офицер, и явно ни наблюдаваше, а ние действително бяхме прекалено съмнителни на вид! Военният не посмя или не бе сигурен как да реагира, а ние, щом прехвърлихме билото, ударихме на бяг и се отбихме от пътя, за всеки случай. Попаднахме на една воденичка, която си мелеше, а в нея нямаше никой. Пробахме житото от коша, видяхме че може да се яде и си напълнихме по един джоб. Излязохме пак на черния път, но пред нас на един селски разклон имаше хора и затова се отбихме, и напреко, далече от хората излязохме северно, на една височина, на пътя за селцето. От височината видяхме селото и излязохме над пътя да починем и да видим дали ни преследва кой. Само след пет минути на пътя под нас спря мотоциклет и явно същият военен, ни видя и нещо извика. За секунда, с пълна скорост прехвърлихме откритото място, и въпреки че военният започна да стреля, аз на скорост скочих от първата скала, а след мен и Гошо, в някакви гъсталаци. Не мислех нито колко е високо, нито върху какво ще паднем. Но нито се контузиохме, нито даже се одраскахме, и без да се обръщаме, давахме максимума от беговите си възможности, – през скали и гъсталаци! Трябваше с най-голяма скорост да се отдалечим от мястото и от селото, защото допусках, че след изстрелите, може от селото и околността да се съберат "някакви" доброволци, и щеше да стане по-лошо.

Гошо неможеше вече да ме следва по нанаягорнището и като видях че при изкачването на един слог, му се подгнаха коленете, го хванах временно за ръка и това му помогна да се съвземе и да продължим да тичаме. Известно време ни преследваха лай на кучета и човешки гласове, но заваля силен дъжд, а и ние вече бяхме взели голям аванс пред преследвачите ни, защото бягахме "на живот и смърт" а не за слава или пари!

Продължавахме да тичаме леко, но вече без сили. Дъждът спря. Преследвачите ни, вече не се чуваха и ние се спуснахме в една долина, и пресекохме, явно същата река, през която минахме, когато влязохме в Сърбия, но този път, по на север или северозапад, и в по-горното и течение. Зад реката имаше гора и в нея спряхме да починем и се опомним. От екстремното тичане, в джобовете ни бяха останали само по няколко зърнца от житото!

Прехвърлихме и този хребет и зад билото, в същата гора, направихме колиба от клони, напалихме в нея огън и изсушихме, напълно мокрите си дрехи! Сутринта се спуснахме към

следващата долина. Бяхме на километър от село и хората си изкарваха добитъка на паша. Изчакахме да се разотидат пастирите и в най близката градина, наскубахме пресен лук и чесън. Това ни бе храната за деня, понеже вече бяхме свършили шоколадите и друго нямахме. Беше около петнадесетия ден, от как избягахме от кв. "Красна поляна" в София.

Привечер тръгнахме на запад и преминахме, по мост, в долния крй на селото, над същата река, още по-нагоре по течението ѝ. В тъмното минахме покрай барачка (виличка). Може би по идея на Гошо, решихме да видим има ли нещо интересно за нас. А на нас ни трябваша, най-вече, цивилни дрехи и малко храна. Трудно отворихме вратата, но без да счупим нещо. Отвътре взехме брадвичка и одеало, а Гошо изтърси една възглавница и взе празната бяла калъвка.

В дворчето имаше няколко кошера и отворихме капака на един, за да се опитаме да намерим мед. Но по тревата в тъмното плъзнаха много пчели. Една ужили Гошо и за голямо съжаление неуспяхме да затворим кошера, а трябваше да го оставим отворен и да бягаме от пчелите. На около километър по-нагоре, изкарахме остатъка от нощта в росата на една поляна, като до сутринта неможахме да се стоплим, въпреки одеалото. Стоплихме се, чак когато изгря слънцето.

Към обед тръгнахме по близкия черен път и на около 2 километра от селото в нивите над пътя видяхме мъж и жена да си работят в нивата. Реших да им поискаме хляб! Казах им че сме български войници и че искаме да избягаме през Югославия, към Италия или Австрия, и питах имат ли малко хляб? Човека каза че имали много малко и извика намиралия се наблизо техен съсед по нива. Другият започна да ни увещава да се предадем и че щели да ни откарат в лагер, откъдето после ще заминем на запад. Виждаше се че мисли само как да ни предаде! Все пак ни дадоха малко хляб и ние вървейки го изядохме, а щом се скрихме от погледа им, пак затичахме с пълна скорост!

Беше явно, че единия от селяните ще отиде до селото и ще обади на властта, затова се отклонихме от пътя и напреко през една клисура, преминахме най-вероятно, същата река, този път, на юг в посока на Пирот. Там излязохме на друг черен горски път и тръгнахме по пътя, на запад или северозапад, успоредно на реката.. Покрай пътя имаше отделни изоставени стари къщи. Привечер над пътя видяхме още една такава къща и решихме, ако няма проблеми, да пренощуваме в нея. Огледахме добре, наоколо нямаше никой, и влязохме! Вътре имаше печка и часовник - будилник. Набрахме коприва покрай обрасналата къща, запалихме печката и сварихме копривата. Изядохме голата копривена чорба и преспахме на топло.

Аз почти винаги знаех къде приблизително се намираме и прецених че вече трябва да сме подминали Пирот, от север, и ще трябва да се придвижим на югозапад, към магистралата и ж.п. линията. В тази посока се насочихме сутринта, право нагоре през гората, и в една стръмна ливада, цял час ядохме киселец и млечка. После ислязохме на едно голо плато, което прекосихме, но изчаквахме да се стъмни, защото бе открито, а приближавахме село и шосе (явно за Пирот). Вече по тъмно, излязохме на това шосе и когато минавахме покрай селце или махала, срещу нас се зададе кола и за да не ни освети с фаровете, се изкачихме над шосето. Колата отмина, а ние се озовахме пред вратата на една черква. Сега немога да си спомня защо решихме да влезем в черквата, във всеки случай, не за да се помолим и запалим свещ, защото тогава не бяхме вярващи!

Вратата бе затворена с дървено мандало и в тъмното бе трудно да я отворим, но аз си помогнах с дръжката на секирчето, и с малко натиск я отворих! Вътре с изненада намерихме храна! Първо кутия с килограм захар на бучки, която изядохме докато оглеждахме какво има. След това Гошо намери боб, ориз и брашно, и започна да ги слага в бялата калъфка от възглавница, която носеше. От черквата, Гошо взе още, шишенце с олио и няколко съдинки. Не ми беше приятно че взима тези неща, – първо че е от черквата, и второ, че ще трябва да носим "походна кухня", в бялата калъфка.

Аз дотогава не бях ходил на черква и нямах представа как трябва човек да се държи вътре, но знаех от обща култура, че в краен случай, човек може да вземе каквото му е необходимо за оцеляване, пък било то и от черква, когато е изпаднал в крайна нужда или в екстремна ситуация! За съжаление, обрахме и монетите от иконите, макар че нямаха никаква стойност, и тръгнахме надолу по една долчинка, към ж.п. линията София – Белград, западно от Пирот. Там в гората, напалихме огън и Гошо започна да вари боба в едно канче. Но до изгрев слънце боба неможа да се свари и го разсипахме, – затова пък, ориза се свари за 10 минути.

Продължихме надолу по долината, но сигурно сме били още гладни, щом Гошо влезе през търните в първата малка градинка, край която минахме, и започна да скубе зелените, дребни картофи. Беше около 1-ви Юни, картофчетата бяха много дребни и ми беше жал за собственика на градинчето, но ги изпържихме и изядохме!

Слязохме в долината, по която минаваше ж.п. линията и току що построеното шосе, от Пирот до Бела паланка. Първо вървахме по асфалтиран междуселски път, по който се разминахме с няколко местни хора. Външният ни вид, обаче, не бе за пред хора! Остригани, окъсани, брадясали, и на всичко отгоре, Чепинеца носеше бялата възглавница с "походната кухня"! Поради това, аз вървах отпред, като си придавах безгрижен вид и си свируках популярни сръбски песнички!

Отминахме този рисков участък, излязохме на ж.п. линията и вървахме по нея до вечерта и цяла нощ. Трудно се ходеше по линията, защото траверсите са близо една до друга и трябва да се ходи с дребни крачки, а по релсите трудно се пази равновесие! И двата начина са много уморителни, а покрай линията, на повечето места, няма път. Хубавото бе, че не срещнахме хора и не минахме през нито едно населено място!

Естествено, с този начин на придвижване и с това темпо, нямаше да стигнем доникъде. Така можеше да продължим най-много до Ниш, като до там трябваше да се снабдим с цивилни дрехи, от нечий простор, и да търсим някакъв превоз! Имаше вариант, ако не се оправим с превоза и се наложи да вървим пеша, да свием от Ниш, на юг към Гърция, защото е много по-близо отколкото Австрия и Италия!

На един участък от линията, където шосето бе близо, видяхме на една отбивка, паркиран фолксваген – костенурка, вероятно на турски гастарбайтер. Поогледахме го и понеже не се виждаше добре вътре, нарочно разклатихме колата, и на задната седалка се размърда човек в спален чувал. Оставихме колата и продължихме пак по линията, докато се съмна. Тогава видяхме близо до линията, друга черква, и понеже бяхме свършили олиото и вече съжалявахме че взехме малко, решихме да проверим и нея! С много усилия счупихме катинара на вратата, намерихме олио и взехме две бутилки, по литър, но слабо си давахме сметка, че: – **"В Божия храм, не се влиза със взлом !"** Нищо чудно, това да бе главната причина, за последвалото развитие !

Продължихме по линията, без много да му мислим, оглеждайки се само да намерим скрито място, където да има вода и дърва, за да сготвим нещо! Покрай нас имаше гора, но нямаше вода. Движехме се покрай пълноводната река Нишава, но тя не е за пиене и готвене. Наблизо след черквата има клисура, през която минава линията, а голям железобетонен мост, на новото шосе, пресича клисурата над линията, в посока на Бела паланка.

След клисурата, гората свърши и се виждаше, че излизаме в неголяма равнина. От левата ни страна имаше дълъг и висок, горист брег и ние се упътихме към него. Там, настрани от линията, се разположихме, без да имаме вода. Поради липса на избор, изпържихме олио и брашно, на което в трънско казваме "гулумач". За гладни, това не е лошо ядене, но без вода стана още по-зле!

Незнам защо, излязохме за малко над гората в една нива! Може би за по-скришно, но се налуца някакъв човек, сигурно да си види нивата и ни попита, откъде сме. – "От Пирот", казах. – "От кои сте тамо"? Продължи човека, основателно усъмнил се в нас! – "Какво те интересува"? Му

отговорих на сръбски, понеже нямаше какво друго да кажа! Човека си замина, а ние слязохме пак, под гористия брег, като си мислехме, че той човек едва ли ще си остави работата, да ходи до селото, да ни предаде!

Но малко по-над нас, минавало новото шосе, а май точно в този или предишния ден, му е било откриването, и селянина се обади на минаващ там милиционер!

Няма, след половин час, се събуждам от говор. На десетина метра от мене, един милиционер пита нещо Чепинеца, а той, нито разбира какво го пита, нито може да му отговори, затова сочи мене! Понадигнах се, все едно се каня да му отговоря, като същевременно, за секунди закопчах разкопчаните си гуменяци. Дадох знак на Гошо с глава, и беж, но Гошо остана като закован.

Започна викане и стрелба, но аз бягах с все сила под гората, която наблизко свършваше, и затова бягах покрай нея на запад, наляво и нагоре, по една долчинка! Пред мен видях мост, явно на шосето, на парапета на който, имаше десетина души, главно младежи, гледащи кой стреля и кого гонят! Бях се откъснал вече от милиционера, стотина метра (и както се казваше във вица: – "Водех го с една обиколка"), но той продължаваше да тича, да стреля и да вика: "Дръжте го!", като целеше да привлече вниманието на хората!

Аз трябваше да мина под моста и разчитах, че след него, променяйки посоката, ще се откъсна от преследвача си! Но за моя изненада се оказа, че след моста, зад шосето, излязох на голямо поле, като, най-близката гора бе на километър през полето! Но най-лошото бе, че полето се оказа пълно с народ, понеже било почивен ден, Неделя, и всеки си бе излязъл на нивичката. А в същност, това явно бе "блок", разпределен на парчета, за лично ползване, затова имаше толкова много народ.

Продължавах да тичам и през блока, въпреки хората, но вече силите ми свършваха! Изпод моста се показва и преследващия ме милиционер, и пак започна да вика: "Дръжте го, дръжте го!". Хората по нивите стоеха и гледаха, а някой каза: – "Може да има оръжие!".

Положението ми беше безнадеждно! Поради непознаване на местността, при бягането бях попаднал в капан! От скоростното тичане по нанаторницето, вече няха сили да бягам, и това се виждаше! Бърках се в джоба за да ги плаша че имам оръжие, но това подейства само за кратко. Въсъщност, после се оказа че едно джобното ножче наистина е било в джоба ми, но при тичането, не съм успял да го напипам! След известно колебание, двама – трима се затичаха и ме задържаха! Няха никакви сили да се браня, а и в тази ситуация, бе безсмислено!

Дойде и запъхтеният милиционер, и започна да ме налага с палката, докато се умори напълно! Намериха частна кола и ме подкараха към близкото градче, Бела паланка.

Наблизко, на шосето имаше пропускателен пункт за плащане на "пътна такса". Ако с Гошо бяхме откраднали кола, каквото намерение имаше, пак щяхме да се забием в този пункт, защото въобще не бяхме го очаквали!

В милиционерския участък на Бела паланка, – моя милиционер, пак се умори да ме бие с палката, и след кратък разпит, ме затвориха с белезници в ареста! Някъде отвън долиташе песен, която харесвах: *(Жельела сам, драгъи, од лубави наше, да створимо наши мали топли дом...)*

**"Исках, драги, от наща любов да створим наш малък топъл дом,
в който малки дечица се гонят; – най хубав подарък за теб и за мен!"**

Люби, люби драги, моля те; – свършва нашата любов!

За целувките ти ще тъгувам и ще помня прегръдката ти!

А за мен, идваше краят, защото връщане назад не предвиждах!

Привечер докараха и Гошо. Той сиромаша, нямаше представа от карта и от посоките на света, и нямаше почти никакъв шанс да се оправи сам! Пообикалял покрай Нишава и понеже не знаел, че съм заловен, след няколко часа се върнал да ме търси на мястото, където се "разделихме"! Там го подгонили и задържали, в търнаците!

Така, на 2-ри юни, на седемнадесетия ден от бегството ни от София, бяхме пак зад решетките. А мен, вече трети път ме залавяха югославяните!

Беше ми ясно, че с този начин на придвижване, нямахме особен шанс. Ако бях сам, сигурно щях да съм по-предпазлив и по бърз, но неможех да не се съобразявам с характера и възможностите на Чепинеца. А той ми каза, че никога не бил излизал извън (голяма) София, и само веднъж бил ходил на Витоша!

Малко отклонение!

През тези дни, докато съм бил в неизвестност, майка ми отишла в Петрич, при пророчицата, баба Ванга, да разбере какво става с мен, и тя ѝ каза: "Небой се за него! Той сега лети като сокол, ... но пак ще се върне!"

Това вероятно е било по същото време, когато се спускахме низ едно голо било в Стара планина, а аз тичах с големи крачки и наистина имах чувството, че летя! А Гошо се сърдеше, че тичам.

На същото било, от западната му страна, видяхме неголям каменен кръст. Неразбрах чий е, но си помислих че може да е на някой загинал хайдутин. И по повод този кръст, а и нашето несигурно положение, – казах на Гошо:

– Поне по един такъв кръст да остане след нас, пак ще е добре, но да не разберат комунистите, че сме загинали, та да не се радват!

– "Не говори такива работи!" – Сепна се Той.

– Казвам ти това, за да знаеш, че предпочитам да умра в някоя пещера, и никой да не разбере, – та близките и приятелите ми, да не страдат и да не се отчайват, – продължих аз!

В югославския затвор

В килията, в Бела Паланка, ни държаха в белезници, с ръце на гърба. Аз вече имах опит с белезници и си прехвърлих ръцете, през краката, отпред. С малко повече усилия, понеже беше по-пълнен, и Гошо успя да направи така. А пред килията имаше коридорче и щом започваха да отключват външната врата на коридора, и докато отключат вратата и на килията, ние премествахме ръцете си пак отзад!

Нощно време беше хладно, а бяхме с летни дрехи. Лежахме на пода с белезници и нямаше нито завивка, нито постелка! Още първата вечер, се наложи да лежим с опрени гърбове, и само така можехме да поспим!

На другия ден намерих в килията кибритена клечка. Разцепих на две клечката и не след дълго отворих моите, а след това и Гошовите белезници! Така бе доста по-поносимо и трябваше само да се ослушваме, – щом щракне вратата, ние щракахме белезниците си, които държахме през останалото време, заключени само на едната ръка!

Знаех че в Югославия, най-вероятно ще ни осъдят за незаконно преминаване на границата, на 20 - 30 дни затвор. Затова не бях крайно притеснен, понеже ни оставаха най-малко две седмици живот, а през това време можеха да се случат много неща!

В Бела паланка ни държаха около 5 дни. Осъдиха ни на по 20 дена, за границата, и ни закараха с кола в "Нишкия общински затвор", където се озовавах за втори път!

Там около две седмици правехме истински фурор, с невероятния си глад и апетит, вследствие на голямото изтощение и недояждане по време на бегството! Колеги ни бяха затворници, осъдени до три месеца, за дребни престъпления. Изяждахме веднага всичко, – кой от тях, каквото ни даде. Стар недояден маргарин; кашон с парчета твърд стар хлеб. Даваха ни, кой каквото намери!

Първоначално бяхме в общите помещения, но понеже през деня, изкарваха другите на работа, а ние оставахме сами, ни отделиха в малка килия за двама и вече бяхме по цял ден

заклучени! Изкарвах ни по един час на "каре", в квадратния вътрешен двор с павата; обграден от четирите страни със сгради. На карето кацах гълъби; ние с Гошо ги гледахме, и веднъж, началника на затвора, който предитова ми беше удрял шамар, каза ехидно:

– "Бугарчета, – да бяхте и вие като тези гълъби, да литнете, а?" Защото знаеха, че нашата мисъл бе само как да избягаме!

Започнахме да се тревожим, защото присъдата ни, от 20 дни затвор, вече изтичаше! Тогава ни съобщиха, че ще има следствие за кражбата ни в последната черква, край Бела паланка! Ние още първите дни правехме всичко възможно да предизвикаме дело, но чак сега, това беше факт. В тази черква бяха ходили на оглед, но за другата, край Пирот, за наше съжаление, не пожелаха да се заинтересуват.

Целяхме да изпросим присъда от няколко години затвор, за да имаме повече време да търсим възможност да избягаме, или нещо друго да измислим, но в никакъв случай да не се връщаме в България!

Крайно интересно бе делото ни за кражбата! След като ни осъдиха на по една година затвор, областният вестник "Нишкье новине" под заглавие: "На разбивачите две години" (Обијачима, две године), между другото, писа и това:

— **"За пръв път в съдебната практика, прокурора и обвиняемите бяха на една страна и заедно искаха по-голема присъда! А когато съдията прочете присъдата, – и двамата подсъдими, извикаха: – Мáло, сýдия, – мáло!"**

А Гошо, наистина извика така.

Тази статийка бях изрязал, но в следващия затвор ми я взеха, при обиск! Това което писа вестника беше верно. Но имаше и други куриози: – Назначеният ни, служебен защитник пледираше за условна присъда, и когато, за да ни оправдае, се опитваше да каже нещо в наша защита, – Гошо извика: – "Не го слушайте, он лаже"! А ние се държехме така, защото ако ни осъдят условно, веднага ни връщаха в България!

Докато бяхме в Нишкия затвор, през него минаха още няколко бегълци от България. Един от тях излизаше на работа с другите затворници и се бе опитал да избяга, но го хванали и го пребили от бой! Видяхме го да лежи окървавен на карето, до стената, откъм входа на затвора! Дали се казваше Симо Григоров или нещо подобно, не помня, но беше от Плевен!

След като ни осъдиха, за нас по-важно бе в кой затвор ще излежаваме присъдата, и ще има ли някакви шансове за бегство!

В Нишкия общински затвор изкарахме около 3 месеца, докато излезе окончателната ни присъда, и щяха да ни местят в Сремска Митровица, където събирали всички чужденци.

Двамата милиционери, които щяха да ни конвоират, бяха избрали успешна тактика! След като ни претърсиха абсолютно щателно (защото Гошо говореше, че ще скрие игла за отваряне на белезниците), вързани един за друг с белезници, ни закараха в ресторанта на гарата! Черпиха ни по едно пиене и взеха една бутилка за из път! В купето на влака извадиха бутилката, и не след дълго, Гошо беше пиян. Помнеше, че трябва да бягаме, но правеше само смешни опити, за удоволствие на Милиционерите! Бяхме вързани един за друг и аз сигурно не съм го гледал "одобрително", щом единият милиционер, самодоволно каза на другия, сочейки към мен: "Тоя ще го пребие, стигнат ли в Митровица"!

Затвора в Сремска Митровица бе много голям. Около месец бяхме в приемната, която бе отделна сграда, вероятно най старата, от комплекса затворнически сгради. Там пак си изкарах боя, защото веднъж не бях чул звънеца за ставане и един по-злюбен надзирател, само това е чакал. Тогава ми взеха и изрезката от нишкия вестник!

Докато бях още в приемната, при някаква възможност, се видяхме с моя комбина от кремиковския затвор, Петър! Той избяга от Кремиковци, година и нещо преди мен, но след като минал границата, убил човек, за да не го заловят, но пак го хванали и го осъдили на смърт! А

понеже според югославския закон, нямал навършени 21 години и не бил пълнолетен, а на непълнолетни не издаваха смъртна присъда, – затова, заменили присъдата му на 20 години затвор! От Сремска Митровица, пак се опитал да избяга през канализацията, но го измъкнали от каналите и го били жестоко!

Заварихме още един българин, – от Ловеч, който бил там от 6 години! Името му забравих, защото оттогава минаха 30 години, но случаят му е такъв: (Май беше военен) При опит да избяга на запад, стигнал до юго-австрийската граница. Там го засеки югославски войници, които били на учение. При престрелка, той ранил един войник, и го хванали. След нахлуването в Чехословакия, на войските от Варшавския договор, написал от затвора в Югославия, "протестно писмо", срещу участието на България в окупацията на Чехословакия, за което, в България задочно го осъдили на още 20 години!

Споделих с него, че ние с Гошо или ще избягаме от затвора, или ще трябва да "изкараме" допълнителна, вътрешна присъда, за да не ни върнат в България.

– "За какво ви е вътрешна присъда", каза той?

– "Ще чакаме политически промени", отговорих.

– "Аз ги чакам 6 години, но няма" !

През цялото време го залъгвах, че няма да го върнат в България, но разбира се, го излъгаха! Между другото, той беше забравил български и говореше само на сръбски!

В България се знаеше, че за един върнат беглец, комунистическата ни власт, дава на Югославия, от 300 – до 1000 кг. телешко месо! А от югославяните научих, че за върнат румънец, Румъния давала, – вагон царевица!

Тази престъпна търговия с избягали роби, продължи десетилетия, а за хилядите стремящите се към свобода, бегълци от комунизма, това означаваше смърт или многогодишен каторжен затвор! Всичките тези ужасии нямаше да се случат, ако комунистическа Югославия не връщаше политическите бегълци, от окупиранията от "Съветския съюз" и насилствено комунизирана източна Европа !

— А сега се сещам и за още един показателен случай: Във Войводина, където се намираще затвора ни, има голямо унгарско малцинство и половината затворници бяха унгарци, и понеже аз съм беглец, – един унгарец ми разказа следния случай от детството си:

Живеем на село, а някъде наблизо имало затвор или лагер: – "Една сутрин, като влязох в плевнята ни, заварих десетина полуразсъблечени жени и момичета, които сушеха мокрите си дрехи. Те били заловени бежанци от Унгария. Държали ги в близкия затвор, преди да ги върнат обратно. От затвора избягали през канализацията и затова били мокри и изцапани! — "Най-възрастната от тях, ме прегърна и ме помоли да не казвам на никого за тях. Избери си, – каза, – "да любиш" която искаш от нас, но не ни издавай! Аз и посочих най-малката, а жената каза: – Еее, моля ти се, недей нея, тя ми е дъщеря"! ...

Но така или иначе, жените били отново заловени !!

Политическото ми ограмотяване!

Поради много по-голямата отвореност на Югославия към запада, тамошната преса бе несравнимо по-обективна и богата на външнополитическа информация! Когато българските вестници бяха само от 4 страници, в Югославия, и общинските ежедневници, бяха многостранични свитъци.

В Нишкия затвор прегледах и прочетох всички събирани стари вестници и списания. А в Сремска Митровица имаше и читалня със всички вестници и списания, където, щом имаше възможност, четех. Така че, ако до тогава имах само откъслечна представа за политиката на запада, – там научих почти всичко за основните политически партии и за отношението на всяка от

тях към "съветския блок". **И от тогава, преценявах западните демократични партии и техните лидери, по "пробния камък": — отношението им към "Съветския съюз"!**

И общо взето, – разбрах, че "делото на даещите се, си е тяхно дело", и че американците, с които ни "плашеха" комунистите, – всъщност, нямаха никакво намерение "да идват", макар че, хората у нас, щом се чуеха взривове или рев на самолети, – си викаха, един на друг, полу на шега: – **"Наще идат"!** А че никак не беше шега да кажеш – "Наще идат", – показва следният случай, за който наскоро ми разказа един познат от трънско: – "Возехме се в трамвая с един приятел и над нас мина ниско самолет. Приятелят ми, каза: – "Наще идат!", и на следващата спирка го прибраха! Видях го отново, чак след три години"!!

От югославското военно списание "Фронт", научих, че преди втората световна война, България е произвеждала свои бойни самолети ДАР и ЛАЗ! По-важното бе, че научих за леките, изстрелвани от рамо, противосамолетни ракети, – съветските "Игла" и американските "Стингър". Това, и други технически новости, като очилата за нощно виждане, например, ми даде основание да вярвам, че е възможна, не само символична, но и ефективна партизанска борба, против комунистическата военна империя! Разбира се, реална партизанска борба, би била възможна и ефективна, само при подходяща международна обстановка и с политическа подкрепа от запада, а тези условия не бяха налице, нито тогава, нито по-късно!

По това време се случи аферата с "Гюнтер Гийом", съветник на западногерманския канцлер, Вили Брант. Гйом бе разкрит че е комунистически агент и бе арестуван. От тази афера, а и от всичко което вече знаех, останах с убеждение че и самият Брант, а и социалдемократите, въобще, – са комунистически агент, защото, освен всичко друго, дотогава не бях чул, нито прочел, да са казали и дума против СССР и комунизма!

А условията в затвора в Сремска Митровица, бяха доста по-добри, в сравнение с българските затвори. В основната сграда от затворническия комплекс, помещенията бяха за по 100, 120 души, като всеко крило на етаж, бе цяло помещение. Леглата бяха разположени на два етажа, покрай двете стени, а по средата дълъг ред маси с пейки покрай тях. Пода бе асфалтов и се забръсваше всеки ден с нафта, а не с вода! Умивалният и тоалетната бяха в дъното на помещението и бяха достъпни през цялото денонощие! Освен това, имаше и бойлерче за топла вода!

Чаят "трепач" и връщането ни в България

Веднъж Гошо каза, че ако се накуснат в гореща вода два пакета цигари и престоят, не помня колко дни, и след това "водата" се изпие, се получава жълтеница (или симптоми на жълтеница)! И понеже жълтеницата е заразна, най-вероятно ще карат "болния" в болница, а от там, естествено може да се избяга по-лесно!

Реших да опитам. Така и така, реален шанс за бегство нямаше. Не помня колко дни киснаха цигарите, и на местоработата си, почнах да пия "чая трепач"! Сигурно подобен чай, само с една цигара е вреден, а какво остава, с 40 ?!

Още с първите глътки усетих, че това чудо, много пари и стяга устата и гърлото, и макар да бях решен да го изпия, без да се замислям, все пак си помислих: Ако изпия целия буркан, или ще се отровя, или изобщо няма да мога да ходя, а камо ли да бягам! Тревожното парене в стомаха, ми помогна да се откажа, макар и с малко закъснение, от неразумния експеримент, и колкото можах, повързах за да намалая пораженията от ужасната отвара!

Слава Богу, в следващите дни не забелязах никакви последствия, но покрай машината, на която работех, и зад която повързах, цял месец се носеше ужасна смрад!

Вече минаваше година и присъдата ни свършваше! Почти се бях отказал от варианта, да си издействам по-голема присъда, поради отрицателното мнение на по-стария затворник от Ловеч,

а и затова, че трябваше да извърша реално престъпление, за да заслужи присъда, примерно от 5 години, каквато ми беше нужна! Оставаше варианта, да нападнем и обезоръжим конвоиращите ни към България милиционери, в някакъв напълно отчаян и обречен "щурм", но въобще не можехме предварително да знаем, каква ще е реалната обстановка, за да имаме какъвто и да е план и готовност! В такива случаи, се разчита на всяка случайна възможност!

В цеха за тракторни и автомобилни джанти, в който работехме в затвора, – направих "кама" от парче ръчна ножовка! Ножовките им бяха твърди и златисти на цвят, но много чупливи, – което разбрах по-късно!

Получихме цивилните си дрешки, които предишната година ни бяха дали колегите от нишкия затвор, и а скрих камата в чорапа, под десното си стъпало! Трябваше да отидем, – от сградата, в която ни дадоха дрехите, и ни снимаха, – до основната сграда в рамките на затворническия комплекс. Гошо вече бе там. Мен ме съпровождаха двама надзиратели, и за беля, още с първите крачки, поради прегъването на стъпалото, камата се пречупи на две и парчетата започнаха да дрънчат едно о друго, при всяка крачка! Получи се ужасно положение! Ако откриеха камата, естествено щяха да ме пребият! Опитвах се да ходя така че да не се чува дрънченето, и някак си успях! Стигнахме "благополучно" в сутеренния етаж на основната сграда, където заварих Гошо! Останахме сами, и докато чакаме да ни извикат за конвоирането, се събух и с облекчение изхвърлих двете парчета от ножа!

Бях облечен изцяло в черно, и Гошо прие това, за лоша поличба! Той пък нямаше горна дреха и затова му дадох, нова, бяла, домашна, вълнена жилетка, с дълъг ръкав.

Пред портала ни чакаше малко милиционерско микробусче (викаха му, Мáрица), което отпред имаше два реда седалки, а отзад закрыта кабинка за арестанти. Бяхме с белезници, с ръце отпред. Мен ме "разположиха" на задната седалка, между двама милиционери, а Гошо остана сам отзад в кабинката. Мислех че ще ни карат на гарата, но те бяха измислили друго! Щяха да ни карат директно с колата, около 300 километра, до Димитровград (Цариброд), на българската граница! Това беше изненада и нов удар за нас, защото силно намаляваха, и без това нищожните шансове за бегство!

След няколко часа път, започнахме да се преструваме на гладни, с надежда да се отбием в некое крайпътно заведение! Това не стана, а ни купиха храна с малкото пари които бях изкарал в затвора. Спряха колата и ме преместиха отзад при Гошо, за да хапнем. Бяха ни купили хлеб, наденица и по една бира! На мен въобще не ми бе до ядене и пиене, затова неможех да преглътна нито един залък, но накрая, насила отпих една глътка бира, понеже ни наблюдаваха и щяха да разберат, че симулираме.

Преди пак да ни разделят, казах на Гошо: – "Аз съм до Димитровград"! А той: – "Аз стигна ли в България, в знак на протест, **ще си извадя очите**"!!

Неговият "избор" ми се видя доста по-откачен и неприемлив, но не случайно е казано: "Не намирай кусури на другите, а гледай своите"! (Споменавам това, заради последвалото развитие, с мен, няколко години по-късно!)

"Наядохме се" и заехме пак местата си. По-нататък измислихме нов претекст. Искахме да спрат някъде, да ходим по нужда! Но конвоиращите ни милиционери, бяха добре инструктирани и никъде не спряха, а чак когато влязохме в Ниш, ни вкараха в Милицията!

В Ниш, след като ни качиха отново в катафалката, явно, не са затворили добре вратата на кабинката, където бе Гошо! Вече се беше стъмнило и на светлината на уличните лампи, той забелязал, че в процепа на вратата, вече не се вижда резето!

Движехме се по "Сúчевачката клисура", между Ниш и Бела паланка. Само скали и много тунели, като от десно долу някъде бе река Нишава. Изведнъж чухме силно трясване! Милиционерът, зад когото бе прозорчето към кабинката, се опита да запали лампата в кабинката,

за да види какво става, но лампата не светна. Продължиха да карат още малко, докато намерят отбивка. А като спряха и отвориха задната врата, вътре нямаше никой!

Гошо бе скочил в движение, с белезниците на ръце, макар че колата караше много бързо, и едновременно бе бутнал та затворил вратата, и това трясване бяхме чули!

Обърнаха колата и тръгнахме назад, но неможах да видят нищо, защото фаровете осветяваха само асвалта! От десно, високи скали и нагоре не се виждаше, а от лево пак скали и долу някъде бе реката, но в пълна тъмнина!

Въобще нямаше смисъл да се опитват да го търсят, и затова се върнаха още назад за да излязат от клисурата и да могат да се свържат по радиостанцията, за да съобщят за бегството. Попитах ме как е облечен, и аз, естествено, "промених" цветовете на дрехите му!

Бегството на Гошо, доста ме зарадва и ободри, и само си виках: Дано успее да се крие по-дълго време, защото страшно неприятно ми беше, не толкова че ни връщат, а че ще зарадваме комунистите!

В милицията на Цариброд влязох за трети път с белезници! Веднага ме настаниха в познатата ми килия, и тук трябваше да намеря начин да се самоубия! Повдигнах се на мускули, на прозорчето, за да разгледам, и там намерих парчета стъкла. Взех едно и го пречупих, за да е по остро! Исках да разрежа артерията на една от ръцете си, – там където се проверява пулса! Там налягането е по-високо и няма опасност кръвта да спре да тече, след като изпадна в безсъзнание!

Започнах да търкам надлъжно, където е пулса, с парчето стъкло, но кожата също се движеше и неставаше нищо. Опитах да опъвам някак кожата на китката, пак нищо! Пречупих стъклото още веднъж, опитвах и на другата ръка, но не ставаше, защото търках не напреко, през сухожилията, а по дължина на артерията. Напреко през сухожилията щях да прережа само някои малки вени и предполагах, че нямаше да се получи нищо, понеже вече знаех за много подобни неуспешни опити.

Свалих от прозореца друго парче стъкло и продължих опитите, но със същия успех! Така опитвах около 5 – 10 минути, и отведнъж ми се доспа така тежко, сякаш съм изпил конска доза приспивателно! И още в момента прецених, че това е някаква екстремна, защитна реакция на организма!

Вече неможех да правя нищо. Ще спя, си рекох, и без това вече немога нито да мисля, нито да правя каквото и да било, а утре сутринта, ще видим! (А драскотините от стъклата, и след 30 години, още личат на ръцете ми!)

Сутринта, с по-ведър ум, реших все пак да видя "как ще ме посрещнат наще", след като Гошо бе успял да избяга!

Годината беше 1974-та, около 24-ти Юни. За трети път югославските комунисти ме връщаха насила в България!

"Посрещането"

"Наще" хубаво ме посрещнаха! Още докато ме караха с джипа, към заставата в Калотина, командващият граничарите (под)полковник, неколкократно с викове нареди на шофьора да спира, с цел да ме принуди да слеза, та да ме разстреляли! Намерил с какво да ме плаши! Аз седях невъзмутимо, и не слезох доброволно, за да не му правя това удоволствие, а те не ме свалиха насила, и джипа продължи.

Вечерта обаче, явно същият полковник, ми организира голям бой! В умивалнята на заставата в Калотина, където пренощувах след всяко връщане от Югославия, слезоха десетина войници – граничари, водени от един пълничък ефрейтор. Застанали в кръг около мен, и както бях с белезници отзад, започнаха да ме удрят с юмруци! Най активен бе ефрейтора и още двама-трима, а останалите, повече симулираха че удрят. Аз се държех на крака, с лека презрителна

усмивка на лицето, въпреки силните удари (включително и саблени, по врата) от които се олюлявах. Усмивката ми помръкна, чак когато един много силен удар в гърдите, ми предизвика аритмия! Стана ми тежко, – гърлото ме стягаше и пред очите ми притъмняваше, но още се държех на крака!

Поумориха се момчетата и един по един, гузни, се изнизаха. Остана само ефрейтора, който преди това ми бе разказал, че били много уморени, понеже току що се връщали от границата, където заровили едно германско семейство (А източногерманци постоянно правеха опити да избягат на запад, и през България)! Беше ми казал също, че жена му била от едно трънско село, та затова след боя, ме попита: – "Ще ме търсиш ли, като излезеш от затвора?" Отговорих му прямо: – "Ти въобще не ме интересува!" И действително, никога не съм мислел за лично отмъщение Тези хора: – следователи, милиционери, надзиратели; – като представители и изпълнители, на престъпната комунистическа власт, – за мен бяха, нещо като "неодушевени предмети". Много добре съзнавах, че вината е в системата, а вината на всеки отделен изпълнител, е вторична. Затова, мислех само за смяна на системата! Знаех и виждах, че лошата политическа система, прави от нормални хора, – зверове!

Сега не помня, но вероятно този бой ме е амбицирал, та затова вече не мислех да се самоубивам! В ареста на Гранични войски, в Драгоман, престоях няколко дни. Един от охраняващите ареста, войници, дълго ме разпитва за Югославия и запада, и накрая каза, че и той ще бяга, щом се уволни. А по повод мои неволни изрази на сръбски, каза: – "Скоро от тук мина един, който беше напълно забравил български, и говореше само на сръбски"!

Без съмнение, ставаше дума за българина от Ловеч, изкарал около 7 години, юго-затвор! Това бе последното, което чух за него! Дано е още жив и здрав!

Седмо отделение 1974 – 75 г.

Този път в ареста на ДС, на Развигор, ме държаха само десетина дни. Там разбрах, че имам издадена задочна присъда, – 3 години, за бегството ми от затвора. Но междувреме бил подпален софийският районен съд и много дела, включително и моето, – за бегството ми от затвора, били изгорели. (След десетина години бяхме заедно в затвора с подпалвача на съда, – "Ван дер Любе", – както му викахме, но името му не помня)

След Развигор, пак се намерих в 7-мо отделение на Софийския затвор, и направо, в "подготвителната" килия за карцера! Там заварих ... Гошо Чепинеца! След като изскочил от югославската камионетка, скочил в река Нишава, с ръце в белезници, и без да умее да плува, в пълната тъмница, някакси подскачайки по дъното, от камък на камък, преминал пълноводната река, но неуспял да отвори белезниците и след три дни го хванали!

В подготвителната килия, се чака заповедта за наказание, – карцер! Това бе законен начин да се удължи карцера, който иначе бе максимум, 2 по 14, т.е. 28 дни. Разликата от карцера е само това, че в карцера дават през ден малко чорба, а в "подготвителната", всеки ден, както на всички неработещи затворници. Всичко друго е еднакво, включително това, че се спи на пода, без никаква завивка или постелка! Само вечер дават за през ноща, по едно одеало.

Още първите дни дойдоха началниците на затвора да ни видят и да преценят дали да наредят на надзирателите да ни бият! Единственото нещо, което ни питаха бе: – "Биха ли ви в Югославия"? – "Оо, много!" отговорихме! И след кратко шушукане, началниците си отидоха с доволни физиономии. А всъщност, от големия бой ни спаси само факта, че от бегството ни бе изминало година и нещо, и повечето началници, по някакъв повод бяха сменени. И то, май точно заради редовните жестоки побоища над затворници в 7-мо, при така наричаната – "операция варел", – след някаква издънка с пребит затворник, който се оказал с връзки на високо ниво!

В седмо отделение, почти всеки ден биеха някого! Боевете ставаха обикновено, когато на смена са надзирателите Илия и Здравко! Те бяха "щатни" биячи! За бой ползваха телескопичните милиционерски палки или тежки кабели! От преживели тази процедура знам, че са ги връзвали за една стълба или за парапета в коридора, или ги събаряли на пода, ритали ги и скачали върху гърдите им! За последното, са ми разказвали, най-често!

В умивалнята в седмо, стоеше постоянно един голям варел, пълен със студена вода. От него гребехме с кофа и плисахме в тоалетните, защото в тях нямаше вода. В този варел, след боя хвърляли пребитите, за да се свестят, и ако искат, – продължават боя! Това си продължаваше десетилетия и преди мен, и през цялото време докато бях по затворите!

В седмо, се разминах с боя. Само веднъж надзирателят Илия, докато биеше някого в килията ни, се обърна и към мен с думите: – "И на тебе съм ти мераклия, но се пазиш"! (т.е. не съм му давал повод, макар че те биеха и без повод!)

Но най-известен бияч в софийския затвор, беше Боян Мечката! Славата си е придобил през педесетте и шеесетте години, когато седмо е било буквално претърпкано с политически, а по мое време, не се проявяваше. (Говореха, че се "занимавал" само със смъртните, при извеждането им за разстрел. Тях просто ги удряли с тежка бухалка и ги извличали, полу-мъртви!)

Осъдените на смърт бяха също в седмо, но с тях неможехме да имаме никакъв контакт. Тях изкарваха до тоалетната на бегом, един по един, и то само нощно време! Вероятно голяма част от битите са били смъртните, а между тях имаше и политически! Явно, затова ги извеждаха до тоалетна, само нощно време, за да немогат да разберат, за какво им отварят килията през нощта! А ние, от затворените килии неможехме да видим, нито кого бият, нито кои точно, и колко са биячите, а само слушахме плющенето и охканята!

В Централния затвор, както се казваше Софийския, всички килии са, два на четири метра, а във всяко отделение има по 40 килии. След 1944 г. и през педесетте, по време на масовите комунистически кампании, за арестуване, измъчване, съдене и избиване на всички, посмяли да дигнат глава, или само да споменат за свобода и демокрация, – килиите така са претърпквани с политически затворници, че не е били възможно да се седне! – "Краката ни отичат и се подуват от непрекъснато стоене и само ако некой умре, тогава сядаме върху него!", казваха стари затворници!

А доктор Васил Пеев, за държани при такива условия, свещеници, казваше:

— "Изтощени и бледи, но вярата им сияе в лицата"!

Ще завърша темата за редовните побоища в седмо, със запечаталя ми се спомен, за Ангел Стратиев, от село Елов дол, Пернишко: В 35-та килия, където ме преместиха след карцера, есента на 74-та година, докараха Ангел. По време на пореден бой в коридора, виждам че кожата на ръцете му е настръхнала, понеже беше с къси ръкави, и му викам, на шега: – "Страх ли те е бе?"

– Не бе, не ме е страх, но ме е яд, че немога да направя нищо!

А Ангел, като граничар, на гръцката граница, избягал с автомата си в Гърция, но не след дълго, гръците (по византийски маниер) го върнали на комунистите в България! И естествено, осъдиха го за "шпионаж", и изкара присъдата си в Старозагорския затвор!

И в Седмо, както почти винаги в затворите, се говореше за амнистия, а един надзирател даже ни сподели тихо, че скоро на някакъв пленум, щели да преименуват България, на "Социалистическа република България", вместо дотогавашната "Народна република", и намекна, че това ще е повод за амнистия!? И когато в килията коментирахме тази новина, – казах, че това ще се направи, за да може после да се добави, само думата, – "Съветска", и да станем, "Съветска социалистическа република България"! Но замисляното преименуване, така и не се осъществи.

Вътрешна присъда за "шпионаж"

Есента на 74-та година, ненадейно ме вдигнаха от седмо и ме закараха на Развигор! А там докато ме преобличаха и записваха, ми попадна едно голямо тапицерско кабарче. Прибрах го скришом и в килията грижливо го забодох в един перваз, със съвсем сериозното намерение, ако работата излезе дебела, както подозирах, да опитам с него да се самоубия!?

Опасенията ми се оказаха основателни! Цял ден ме разпитваха за събираните с Угринов сведения през 72-ра година. Отричах всичко, но късно вечерта ми пуснаха запис, от малък ролков магнетофон (тогава нямаше касетофони), в който Угринов си признаваше и ме посочваше, като негов помощник!

Продължих да мълча, но не ме и питаха повече, а ме прибраха в килията. Там взех кабарчето и дълго го въртях в пръстите си, мислейки какво мога да направя! Неможех да измисля нищо, и се учудих на себе си, как съм си представил, че може да се самоубия с него?

Гледах кабарчето, в безизходното положение, мислейки трескаво как да се самоубия, и сигурно от напрежението така горех, все едно че имах 42 градуса температура! Това продължи около час, и пак "смъртно" (или спасително) ми се доспа, както няколко месеца преди това в Цариброд, и вече не бях в състояние да правя нищо!

През нощта размислих и погледнах на положението по друг начин. Понеже за другите участници в "шпионското дело", Угринов не каза нищо, а и следователите също, – си казах, че все пак, ще е "победа", ако не разкрият останалите, а ще пострадаме само двамата с Угринов! Но ако продължа да мълча, ще се разровят повече и може да ги разкрият! (Много по-късно разбрах, че в нашето дело е замесен и д-р Васил Пеев, който в това време е бил следствен в ДС, за опит за бегство през граница!)

Поради тази логика, по време на двумесечното следствие, започнах да си приписвам много по-голяма дейност, за да не проличи, че и други са участвали! Това правех защото допусках че ДС може да разполагат със записките на Угринов, а от тях може да се усъмнят, че и други са участвали! А Угринов ме бе издал, защото е знаел, че съм избягал от затвора и е бил сигурен, че вече съм на запад.

В записаните на магнетофона признания, Угринов, освен другото, каза, че това е вършел "за пари"! Незнаех дали е така, но мислех че е казал това, само по "тактически" съображения, затова и аз повторих в общи линии, това което чух той да признава! А иначе, поне за мен, за никакви пари неможеше да става и дума.

По средата на следствието ме дигнаха от ареста, и с Чепинеца ни закараха в Монтана (Михаиловград), на дело за преминаването на границата, след бегството ни от затвора. Това щеше да ми е трета присъда за бегство и очаквах да ми дадат максимума, – 5 години. Когато на делото, един по един ни попитаха: – "Признаваш ли се за виновен?", И двамата отговорихме: – "Не!", и естествено, ни осъдиха на по 5 години, при "Усилено строг режим"!

След делото, разрешиха свиждане с моите близки, които беха дошли с две коли, и аз, "за да успокоя" старата си майка, ѝ казах: – "За мене повече не се грижи! Аз вече съм "отписан". Чака ме и друга, още по-голема присъда, най-малко 10 години, а ти не си сама, имаш още 4 деца.

Но майка ми (Бог да я прости), с тридесет лева земеделска пенсия, за тринадесетте години, които прекарах по затворите, и година и половина, изселване, – не е пропуснала нито едно свиждане, независимо в кой затвор на България бях!

(Тук вмъквам текст, написан малко по-рано!)

**Не всичко е забравено, "господа";
не е забравен и Борис Арсов**

Есента на 74г. на една страница на вестник "Работническо дело" бяха поместени две малки статийки. По-отгоре пишеше "Хуманен Акт", където тържествено се съобщаваше, че по случай годишнината от "социалистическата революция", се дава амнистия на емигранти "невъзвръщенци", които доброволно се завърнат в родината!

В другата статийка със заглавие "Демагогски ход", пишеше, че по повод една година от преврата, – президентът на Чили, Пиночет, дава амнистия на всички задържани след преврата срещу комуниста Алиенде, които се съгласят да напуснат страната!

Набиваше се в очите, че ако заглавията на двете статии се разменят, щяха да си дойдат на място, защото по амнистията от "хуманния акт" пуснаха показно от затвора, само един-двама, явно техни хора, и толкова! А пет-шест души, повярвали на уловката, дълги години търкаха нарове на родните затвори, след наивното си завръщане от запад! Такъв беше "Хуманият акт"!

Но от "демагогския ход" на Пиночет, – стотици, ако не и хиляди задържани чилийци – комунисти, бяха освободени и радушно бяха приети в много европейски страни, включително и в България! А в същото време, в "социалистическата ни родина", – хиляди младежи, без да сме извършили каквото и да е престъпление, ни мъчеха години в затворите, само за това, че искахме да видим свят и да напуснем режима, превърнал родината ни в "строго охраняван затворнически лагер"! Обаче, на комунистическата ни власт, и през ум не ѝ минаваше да ни амнистира, а още по малко, да ни разреши да напуснем страната, както бе направил Пиночет! Така че, нека всеки сам да разсъди, за "хуманния акт на Живков" и "демагогския ход на Пиночет"!

Същата есен бе оповестено, че бил задържан некой си Борис Арсов, опитвал се от чужбина да организира борба против комунистическата власт в България. Търсел помощ от различни правителства и пращал обръщания и декларации! – Дейност, напомняща за времето на Раковски!

Тогава неможехме да разберем нищо повече от това което писаха в комунистическите вестници, но с течение на времето научих доста неща!

По това време, мен и още двама души (Христо Угринов и доктор Васил Пеев) ни съдеха за "шпионаж", затова че като затворници 1972 г. по инициатива на Угринов, записвахме номерата на колите в "Школата на Държавна сигурност" в Симеоново, където ни караха да работим. Групата ни "за събиране на сведения" бе от пет души, но останалите останаха неразкрити!

По това дело, Христо Угринов получи присъда 12 г., аз 8, а доктор Пеев бе осъден на 3 години, защото "знаел но не казал"! Неколко пъти ни караха "на дело" в Съдебната палата, и там, в една от по-отдалечените килии за арестанти, където по стечение на обстоятелствата, ме затвориха, попаднах на следния надпис на стената: **Бор. Ар. осъден на 15 г. за рев.**

дейност.

А доктор Пеев е бил в една килия с Борис Арсов, по време на следствието им, на "Развигор". Там Арсов му е разказал следното: Идват един ден в жилището му, в Дания (ако не се лъжа), няколко непознати. – "Как си бай Боре, какво правиш?" – докато влезнат! После го връзват, качват го на една кола, и на пристанището, направо с колата, го качват на кораб! Така Борис Арсов се озовава на "Развигор"!

След около година, чухме, че Арсов се "обесил" в пазарджишкия затвор! Беше ясно, че са го убили, но още не се знаеше нищо конкретно!

Десетина години по-късно, – 1984, когато бях пак в Софийския затвор, осъден за "подготовка за създаване на противодържавна организация", ме заговори един колега, който през 1975 г. е бил в Пазарджишкия затвор, в наказателното отделение, точно срещу килията на Борис Арсов.

Този колега, специално ми разказа как видял през процепа за "сигналната палка" (или през шпионката), следното: Една вечер надзирателите пускат в отделението двама цивилни и им отварят килията на Арсов! Той като ги вижда, явно, ги познава и се отдръпва назад в килията си.

Двамата цивилни влизат в килията му и затварят вратата зад себе си! Сутринта намират **Борис Арсов**, в килията, обесен с чаршаф за решетката на прозореца!

Вече не съм сигурен, но май, очевидеца каза, че **намерили Арсов, обесен надолу с главата?!**

— **ВЕЧНА ПАМЕТ И ПОКЛОН НА БОРИС АРСОВ !** (май 2001г.)

д-р Васил Пеев и ненаписаният български "ГУЛАГ"

Васил Пеев познавам от кремиковския зтвор, където беше зъболекар, но тогава не бях близък с него. През 72-ра година, Угринов криел събираните от нас "шпионски" листчета, под балатона в зъболекарския му кабинет, разбира се, с неговото знание! Незная за какво беше тогава в затвора, но вероятно и той е бил за бегство. Помня, че на окачената на стената на кабинета му карта, по негово настояване, му "начертах" маршрут за минаване на границата, през Трънско!

Пеев, без да знае, че и аз съм в групата на Угринов, каза: – "Тоя Угринов е луд! Събира некакви сведеня за "кисело млеко", и само ще направи некая беля" А то си беше почти така, но аз си премълчах, все едно незнаех нищо.

След излизането си от затвора, Угринов пренесъл "листчетата", в дома на Пеев, а той в последствие ги изгорил! Това научих по време на процеса, и най-вероятно, е било така!

Макар че с Пеев след това бяхме заедно, и в осмо отделение, и в първи отряд, на Старозагорския затвор, – незная колко години беше лежал в затвора! Но от разговорите ни, зная че е бил в повечето затвори на социалистическа България, включително и в Белене! Мечтата му бе, да напише български **"Архипелаг ГУЛАГ"**, пред който, този на Солженицин, щял да бледнее, защото Пеев е бил свидетел на безброй затворнически съдби и одисеи, на масови жестокости и дивацини, а и целенасочено разпитваше и помнеше много случки и драми!

Последните два пъти, Пеев лежа за опити за бегства, и най-вероятно и предишните му присъди са били затова, но до 68-ма година, за бегство са "давали" от 5, до 15 години.

Заради стремежа си да опише нописуемата епопея на българските комунистически затвори и лагери, Пеев често повтаряше: – **"Аз трябва да оцелея ! Аз трябва да оцелея"!**

От други затворници, разбрах, че по време на последната му присъда за бегство, комунистите умишлено затворили Пеев в седмо отделение, с криминални мародери, които няколко месеца го малтретирали жестоко (Така направиха и с моя приятел Огнян Ченгелиев)! Там Пеев заболял от рак, и малко след като излязъл от затвора, починал!

Доктор Васил Пеев, не оцелея, и най-вероятно не е успял да напише българския "Архипелаг ГУЛАГ"! Но дано все пак има запазени някакви негови записки! Дано!

Първи слухове за "Хелзинки"!

Когато ме върнаха в седмо, след следствието за шпионажа, казах в килията, че ще ме съдят за шпионаж, по член 104, който предвижда от 10 до 20 години затвор, или смърт, а Асен, – криминален от Монтана, ми каза: – "Ти трябва да се гордееш че си политически"! А аз действително бях донякъде горд и доволен, и си казвах, че вече поне ще знам защо съм в

затвора(!?), понеже щях да се броя за политически затворник, макар че официално, политически затворници в България нямаше!!

Към края на годината, или в началото на следващата, в килията ни, докараха Огнян Ченгелиев. Той и съпроцесника му Румен Панков, са били "Ди-Екс-ери"! Това ще рече "слушатели на далечни, късовълнови радиостанции". Това е отдавна утвърдено международно движение на радиолюбители, които улавяйки предаване от далечна радиостанция, пишат до нея писмо с деня, часа и предаването което са чули, и от там получават картичка – потвърждение, които картички, радиолюбителите колекционират с гордост! И колкото по-далечна е радиостанцията, например от Нова Зеландия, Южна Африка или Таити, толкова картичката в колекцията им е по-ценна! Това движение издава и международен бюлетин със списък на честотите на всички възможни радиостанции по света, и часовете на тяхното предаване. Особен интерес за всички тях, са представлявали "нелегалните" радиопредавания, със все още неуточнени координати.

Нашите радиолюбители, с транзисторните си приемници, набързо уточнили приблизителните координати на няколко излъчващи от България, на чужди езици, радиостанции. Уведомили международния бюлетин, и затова бяха осъдени за шпионаж! Огнян на 8, а Румен, на 11 години!

В началото на 75-та година, за първи път разбрах от Огнян Ченгелиев, че в Женева се водели някакви преговори за сигурност и сътрудничество, в които имало и специален раздел, за човешките права! Огнян вярваше и ме убеждаваше, че скоро ще можем да слушаме западни радиостанции, ще получаваме западни вестници, а и вероятно, и ще можем да пътуваме през граница!

Веднага му възразих, че това е невъзможно и абсурдно, защото, и да подпишат договор, комунистите няма да го изпълняват, понеже комунистическата система е напълно несъвместима с човешките права, така че, само едно от тези права да е налице, системата ще рухне, и те го знаят много добре, затова никога няма да го допуснат! Така казах на Огнян, и в това не се съмнявах! Може би недооценявах, че ако се подпише подобно споразумение, това би ни дало някакво легитимно основание за "настояване", за човешки права? Но нали и до тогава си имахме "Международна харта за правата на човека", приета от ООН, и задължителна за всички нейни членки, но всеки който се е позовавал на тази харта, – от източна Европа и СССР, – обикновено е завършвал дните си в затворите и лагерите! Така че, какъвто и договор да се подпишеше, ако няма реален международен натиск (а такъв дотогава нямаше), нищо не би се променило!

На основата на тези преговори, следващата, 1975-а година, бе подписано "Хелзинкското споразумение, за сигурност и сътрудничество в Европа", третият раздел, от което, – т.н. "трета кошница", макар и със закъснение, изигра огромна роля за рухването на комунистическия блок, но само благодарение на западния натиск, и специално, на Рейгън!

Килията ни в "седмо"

Килиите в седмо бяха 4 x 2 метра. Прозореца с дебела железна решетка е високо, така че за да погледнеш през него трябва да подскочиш за да се хванеш за ръба; да се набереш на мускули и да се хванеш за решетките. Но в действителност няма какво да видиш, защото от източната страна на затвора, всички прозорци бяха закрити с ламарини и се виждаше само "късче небе"! Освен това рискуваш да те види надзирателят!

На пода има нар, повдигнат десет сантиметра над бетонния под, но в едни килии нара бе до половината на пода, а в други, почти върху целия под. Върху нара, а където нара е къс, и върху циментовия под, са наредени 3-4 дюшека. В килия средно бяхме по 7-8 човека, но ограничения за вместимост нямаше.

В килиите обикновено имаше и по едно малко, старо дървено шкавче, в което си държехме половинката хляб, който ни се полагаше на ден, както и чиниите и лъжиците. Други "мебели" не се разрешаваха и нямаше, – освен кофата за "спешни нужди", и пластмасовата дамаджана за вода!

Помня когато за първи път отворих шкафчето в 35-а килия и видях парче хляб, върху който се бяха натрупали кафяви хлебарки, като пчели върху пита! Веднага започнах да тръскам хляба и да гоня хлебарките, а бай Тодор, когото заварих в килията, ме успокояваше: — "Не ги закачай, те не са лоши!"

Храната бе за "т.н. неработящи" (за 22 стотинки, на ден). Сутрин даваха по черпак "чай", – с вкус на парцал за миене на съдове, и по лъжица възкисел мармалад, от подменяните военновременни запаси, или конфитюр. За обед и вечеря, един ден е чорба от ориз, на следващия от фиде и на третия, от боб. Аз ядех само когато е боб чорба, а в останалите дни само хляб, от който ни се полагаше по половинка на ден.

Рядко се намира нещо останало от свиждането, което за мен бе през 3 месеца, когато можех да получа от близките, – 5 кг. храна и плодове. Но не на всеки има кой да дойде на свиждане, а който получи храна, обикновено се изяжда колективно за ден - два!

Другият източник на допълнителна храна е лавката, където веднъж седмично, може да се купи нещо за ядене, но месечната сума е ограничена на 8 лв. за осъдените на строг режим, и 5 лева за "усилено строг режим", а и не всеки има пари. Повечето бяха осъдени на строг режим и който е пушач, парите не стигат само за цигари! А аз вече бях на "усилено строг режим"!

Когато бяхме много гладни, имахме една голяма паница, в която дробехме хляб с вода и захар, и насядали в кръг, кусаме! Още помня как бай Тодор Циканделов, от Петрич, подканяше:

– "Айде кусай! Нема я мъкати да те покани" !

Бай Тодор беше от една македонска група, възрастни хора от петричко, замисляли някаква дейност за обединение на Македония! Ако не съм точен, се извинявам, защото не всеки смееше да казва истината, за какво е съден, но на мен бай Тодор каза, че целели обединение на Македония, която в последствие да се присъедини към България ! По техния процес, Тодор Циканделов бе осъден на 1 година, а останалите, на по 4 – 5! От тях помня името само на бай Пандо, който впоследствие бе и в Стара Загора.

От бай Тодор помня и части от две песни. От едната помня само строфата: "Танкове минават, мрежите късат, и заминават за Скопие!" А от другата: "Линда е мома, мома еврейка, а люби българин. Брат ъ недава, брат ъ недава да люби българин!"

На каре (разходка) ни изкарваха по един час на ден. Карето в софийския затвор беше във формата на табло за "игра на дама", три квадрата, един в друг. Движехме се на групи, по килии, на разстояние 5 – 10 метра едни от други, за да не можем да си говорим! На каре не се изкарваха само намиращите се в карцера и в "подготвителната" килия, както и осъдените на смърт!

До умивалнята и тоалетните ни пускаха три пъти на ден, за две-три минути, по две-три килии едновременно. Имаше обаче един висок надзирател, – Ефтим, – ако на се лъжа, – който щом е на смена, отваряше почти всички килии едновременно, което бе рай за нас! Тогава за десетина минути, в умивалнята, се виждахме със съпроцесници, с приятели и познати! Обменяхме новини, информации и цигари, научавахме кой за какво е и откъде е. В седмо имаше и доста чужденци, предимно немци, – главно за опити за бегство през граница, и постоянно чувахме как надзирателите подвикват, когато ги пускат до тоалетната: – "Алес, алес!", като си мислеха че викат: – "Бързо, бързо", – защото само това знаеха!

През повечето време, докато бях в затвора, учех по малко английски, защото виждах, че английския ще е "световен" език, а и защото имах намерение да бягам за Америка. Нямах учебник или речник, защото в затворите постоянно се правеха "тараши" от надзирателите и се вземаше или изхвърляше всичко "съмнително". Докато бях в седмо, от съседна килия ми попадна

английско-български речник. Седейки на пода, за около месец, преписах речника, за да го имам и за да науча нещо, по време на преписването!

Преписаният речник, съдържащ 10 000 думи, по случайно стечение на обстоятелствата, съм запазил. (*В старозагорския затвор преписах още един такъв речник, понеже предишния вече се намираще у нас, на село! За втория преписан речник, бях напълно забравил, но при следващото ми "постъпване" в старозагорския затвор, Антон Запрянков ми го показва и ми припомни, че аз съм му го оставил. Този речник остана при него!*)

От седмо помня и едно момче избягало в западна Германия. Там е бил на военна служба при американците и си сменил името, на, – Джон Фостър, и така съм го запомнил. Та както той ни казваше, от западен Берлин, американските войници многократно, легално преминавали в източен, но веднъж него го задържали и го върнали в България! Бях вече забравил, но Огнян Ченгелиев ми припомни, че Джон, вероятно заради това че неискеше да отговаря на българското си име, за което го биеха и тормозеха, се беше барикадирал в килията си (което се правеше често). Надзирателите разбиваха вратата с лостове и го плискаха с вряла вода от противопожарна кофопомпа! От тогава не съм чул нищо за него и най-вероятно са го убили, защото беше сериозен и твърд, макар и дребен на ръст!

В седмо отделение споделях и това, че: — **Комунизмът е световна мафия, в сравнение с която, сицилианската е "благотворителна организация" !**

Осмо отделение, – шивалната

Юни 75-та година, след 1 година в седмо, ме изкараха на работа в осмо отделение, – шивалната. Това бе отделение за по-тежки престъпления и за рецидивисти. Вече ми се бяха натрупали присъди от общо 20 години и 2 месеца, които евентуално, след т.н. "кумуляция", щяха малко да се намалят, но това не беше сигурно!

В осмо, за кратко се сблизихме с Христо Гамджалиев от София и Гюлейдин, от Свищов. Христо, след опит за бегство през граница, се озовава във военния арест в Плевен, където организира бунт и превземат ареста! Обезоръжили караула и избягали с оръжието. Но за ден-два, след преследване и стрелби из чукарите и лозята, северозападно от Плевен, един по един, били задържани всички, и Христо бе осъден на 14 години.

А Гюлейдин, турче от Свищов, не помня за какво бе осъден, но важното е, че и той беше бунтовно настроен, и още щом разбра, за какво сме в затвора аз и Христо, ни предложи, след излизането си от затвора, да ни измъкне и нас! Това трябваше да стане, когато нас с Христо ни подкарат с влак на инсценирано дело, на което ние да сме свидетели или подсъдим. Ние знаехме много добре какъв е редът при конвоиране с влак, затова Гюлейдин щеше да организира обезоръжаване на конвоя!

Въобще не си въобразявахме, че това е просто и има голям шанс да се успее, и не подтиквахме Гюлейдин, към такова самоубийствено начинание, но по принцип бяхме готови на всякакъв риск, защото целта ни бе, – **борба против комунизма, за свобода и демокрация!**

В килиите имаше радиоточки (говорители), по които пускаха само радио София, и от управата на затвора, всяка сутрин четеха дълги заповеди за наказания. Добре помня как с Гюлейдин слушахме с въодушевление, от "радиоточката", македонската бунтовническа песен, за "Таке Даскалот и неговата верна дружина", от която помня следните строфи:

- - - **"Тогаж им викна Таке Даскалот,
на неговата верна дружина:
– Фърлайте бомби, тиран сопрете;
живи во ра̀ка, не се давайте!**

**Откачи бомба, на нея легна,
жив на тиранот не се предаде.
Таке Даскалот славно загина
за слободата на Македония!**

Тази бунтовническа песен много ни "импонираше", но изглежда, още от онези години е негласно забранена и не съм я чувал повече !?

С Гюлейдин говорехме за непрекъснатата експанзия на комунизма и неспособността, а и нежеланието на западната демокрация, да му се противопостави ефективно! Изглеждаше, че най-вероятно, съветският комунизъм постепенно ще завладее целия свят! А аз изказвах убеждението си, че "и да завладее целия свят, и 100 години да го владее, комунизмът ще рухне от самосебеси, поради своята античовешка същност и явната си ирационалност"!

Тогава, около 1975-та, съветският комунизъм бе в експанзия и продължаваше почти безпрепятствено, с пропаганда и сила, и с негласната подкрепа на запада, да разпростира своето влияние! И от моя гледна точка, това бяха най-мрачните години за бъдещето на света и за световната демокрацията!

Наскоро след това ни разделиха, като само аз останах в осмо, но от идеята си, Гюлейдин не бе се отказал!

По това време, в дъното на коридора на осмо отделение, имаше няколко килии с чужденци, предполагам всичките криминални, с които не ни смесваха. Едно пълничко момче, за опит за бегство, от град Бяла, русенско, с когото бяхме близки, контактуваше с един немец, на име Волф. Веднъж, момчето каза, че немецът предлагал някакъв фотоапарат, за около 150 лева, който можел да прави снимки и нощно време. Позаинтересувах се, защото счетох, че няма да е лошо да се направят снимки на "забележителностите" на затвора, но парите трябваше да се вкарат отвън. Наскоро щеше да си излиза Гошо Чепинеца, който също бе в осмо и на когото адвокатата бе успял да направи кумулация на присъдите. Та той, обеща да намери парите и да ги вкара в затвора.

Поусъмних се във версията на Волф, и когато Чепинеца, както се бяхме уговорили, дойде заедно с моите близки, на свиждане, му казах че се отказвам от идеята за фотоапарата!

В по-късни години чух, че имало някаква "разкрита" сделка с фотоапарат, но не разбрах имало ли е действително апарат, или е било само някаква уловка?

От 74-та, – 75-та година забелязах, че вече имам сериозни проблеми с паметта! Предполагам, от постоянното пренапрежение и липсата на време за припомняне на преживяното, усещах, че понякога ми се губят месеци, от близките години, и впоследствие с мъка успях да си припомням и възстановявам по-важните събития! Тук трябва да уточня, че забравях, и забравям, само "сивото ежедневие", но съзнателно запомнях събития и факти, които съм считал за твърде важни, и които нетрябва да бъдат забравени! Но имена на хора, даже на близки приятели, често пъти въобще и не запомням! Така забравих и името на по-възрастен колега затворник, с когото няколко месеца бяхме в една килия, в осмо отделение и много се сблизихме!

Този мой колега и приятел (може би се казваше Кольо) е бил по затворите още петдесетте или началото на шеесетте години (заедно с Илия Минев), и още от тогава е правел опити да избяга! Той ми сподели идеите си за бегство през граница с балон, за което имал събрано оборудване и бил правел доста опити, а аз му обясних моите идеи за малки двувитлови вертолетчета, с по два мотоциклетни двигателя, което доста го въодушеви! Вертолетчетата предвиждах, като едно от самоделните "транспортни" средства за партизанска борба!

Моя приятел беше едър и рунтав, но добродушен, смел и открит. Но за съжаление, след една неразумна "раздумка" с доносници, го преместиха в затвора в Белене, където, както разбрах по-късно, от Илия Минев, е "починал"! За него знаех само, че преди последния затвор, е живеел в град Рила при съпругата си!

Докато бях в югославския затвор, прочетох и за изобретен в Австралия, двигател с вътрешно горене, който бил във формата на "торта"! И от тогава често се замислях, какъв може да е принципа на този двигател, и дали не мога, на базата на тази идея, и аз да измисля нещо.

Голям стимул за търсене на някакво ново техническо решение, беше мисълта ми, това да е един от начините за финансиране на борба срещу комунизма!

Така, в началото на 1975 г., и аз "измислих" принципа на работа, на такъв двигател, заедно с основните съпътстващи го, технически решения, – в четиритактов и двутактов вариант! Давах си сметка, че понеже не знаех нищо по въпроса, – е вероятно, наистина да измисля нещо ново, но и досега не съм проверил, има ли нещо оригинално в моето "изобретение"! А този род двигатели, както доста по-късно научих, се наричали: **"роторни, постъпателно-възвратни"**.

В осмо отделение отново се събрахме и с Данчо Мурука (Йордан Александров Лозанов), от Кремиковци. С него, както и в кремиковския затвор, споделяхме за "съпротива", за землянки и за начини на екипиране и укриване. По това време вече бях обобщил за себе си, идеите и "лозунга", под който мечтаех да отпочнем отчаяна борба против комунистическата диктатура в България.

— **"Свобода, истина, любов"**! А тези лаконични думи, са напълно актуални и днес! Тогава вече знаех за Християнската любов, но за съжаление, още незнаех Христовите думи:

— **"Ще научите истината и тя ще ви направи свободни"**!

Бях вече зле със здравето и плюех кръв, затова известно време бях и в "Болницата на затворите", намираща се в двора на Софийския затвор, където докторите препоръчаха да ми се направи "цветна снимка" в цивилна болница. Но разрешение за това, така и не бе дадено. Това споменавам само заради един друг "пациент" в затворническата болница, който по това време бе напълно сляп и казваше че е бил началник на "идеологическия" отдел на Це Ка (Централния комитет на БКП). А "Полит бюро", – казваше съседа ми по легло, – "ни беше само през една стена"! Та този човек, – "идеологическият стожер на Партията", – често пееше следната песничка, която вероятно помнеше от детството си (а аз запърви път чувах религиозна песен):

"Неделя, неделя; камбаните бият, камбаните бият: бим, бам, бум; бим, бам, бум."

Канят ни на черква, Богу да се молим, Богу да се молим; бим, бам, бум; бим, бам, бум"!

Някъде около Юни, 76-та, започнаха да привикват, един по един затворници, извикаха и мен! По-късно разбрах, че викацията ни, е бил началник по Държавна сигурност на затвора. Той правеше "сондажи" за вербуване на доносници! С мен разговора му не потръгна и се отказа, но все пак ми каза: – "Ако те питат защо са те викали, ще кажеш че (някаква) женска организация, настоявала за помилване на затворници"!?

Въобщо не се съобразих с хитрото им прикритие, а казвах на всеки който пита, че са пробвали, дали след големите ми присъди, съм "узрял" за доносник!

Между виканите беше и едно високо момче, заловен след бегство през прокопан тунел от старозагорския затвор! Когато и той се върна от "срещата", каза това което бяха искали и от мен да казвам! Но това не значи, че той се е съгласил да е доносник.

След ден-два, "преведоха" голяма група от софийския, за ловешкия затвор. В групата бях и аз. Донякъде се радвах, че ще преживея поне някаква промяна, но промяната, както ме предупреждаваха, не бе към по-добро!

Ловешкият затвор

В софийския затвор имаше доста голям либерализъм в отношенията между затворниците и надзирателите, а в Ловеч надзирателите бяха надменни и високомерни! Макар условията в някои отношения да бяха по-добри, като, – престоят на открито бе повече и при по-свободни условия, – имаше много по-голям произвол в отношението към затворниците, а оплаквания и жалби, както казваха тамошните затворници, не се пропускали да излизат от затвора.

Първото ми впечатление от ловешкия затвор бе от "приемната"! Вкарват ни цялата софийска група в едно сутеренно помещение, през което минава спуканата канализация на тоалетните от горните етажи. Вътре, купища боклук, дупки в стените, и ужасен смрад и задух!

Първоначално помислих, че ни вкарват за малко, докато ни разпределят, и си мислех, че няма да издържа повече от 5-10 минути! Но на големия примитивен нар, подпрян на криви дървета, заварихме едно момче, което за наш ужас, каза, че тук бил от няколко дни! Върнал се от дело и чакал да го извика началника на затвора, за да може да се прибере в отделението! – Такъв бе редът! Показа ни и ушите си, нагризани от плъховете, през нощта. А дупки от плъховете имаше навсякъде, даже и покрай дюшеците над нара. – "Те излизат, – вика, – на глутници! Първо излезе един, направи една бърза обиколка и се върне в дупката. След него изскачат всички и ако си заспал, ще ти оглозгат ушите и лицето".

Имахме достатъчно време да се убедим, че това е точно така, но понеже бяхме десетина човека и по принуда дежурехме, понеже нямаше място на нара, нямаше друг ухапан, по време на нашия престой, продължил около седмица!

Отначало, сериозно се задушавах от смрада и затова се придвижих по-близо до прозореца, където влизаше малко свеж въздух. Вечерта вързах двата края на едно одеало, за преминаваща над нара тръба, и легнах в него като в койка, защото на нара беше тясно. Но одеалото се отвърза откъм главата ми, и паднах по гръб върху нара, та от удара си изкарах въздуха и дълго време неможах да си поема дъх.

От софийската група с която пристигнах в Ловеч, помня само прекора на "Шестака"! Той и още едно момче, след "приемната", отказаха да излязат на работа и ги наказаха с, 2 x 14 дни, карцер. Не помня, но май отказаха да работят, именно заради "условята" в приемната.

"Фашисткия" карцер, както му викаха, се намираше също в сутерена, като прозореца му бе навътре към коридора. Върху решетките на прозореца, комунистите бяха сложили гъста телена мрежа! След като вкараха обаче, двамата софиянци, закриха плътно прозореца със шперплат, и продължаваха да му викат, "Фашисткия карцер", а не, "комунистическия", какъвто си беше!? В този карцер било още по-задушно отколкото в "приемната", казваха предишни обитатели! А може да си представите, какво е станало след като затвориха плътно единствения прозорец !!

Мен ме разпределиха в дърводелната, а отделението (или отряда) ни, бе на първия етаж на затвора. Вторият етаж, беше – лудницата на затворите!

Незная как беше в цели затвор, но в нашето отделение килиите бяха големи помещения. Леглата бяха на три етажа и бях пресметнал, че на човек се падаше по 0.8 кв. метра площ, от помещението. Аз бях на третия етаж и можех само да лежа, но не и да седна, защото тавана бе ниско над леглото и нямаше място! Нарочно избирах втория или трети етаж, ако има такъв, защото горе е по-топло, и защото по-спокойно можех да се занимавам с рисуване, чертаене и учене на чужди езици, предимно, от преписи в тетрадки или листа.

Обикновено съм мълчалив и въобще не обичам безсмислените спорове и скандали, но понеже в помещението бяхме триесетина души, не исках да търпя, когато некой, от незнание или умишлено, заблуждава и затъпява всички!

Бях много по-запознат, от останалите, по политическите въпроси, и винаги вземах отношение, когато станеше дума, – като без заобиколки изразявах мнение, или цитирах факти. Това малко хора си го позволяваха, пред такава "широка аудитория", но аз нямаше какво да губя!

С няколко момчета, осъдени също за бегство, и там се сблизихме, и започнахме да обсъждаме различни идеи за бегства, за укриване и за съпротива, но сега не помня имената им. Ако не се лъжа, едното момче се казваше, Дѹне, и бе от кюстендилско село!

Не помня и името на "Ушко". Викаха му така, заради клепналите уши. Той казваше, че е татарин и ми предлагаше да се включа в неговата или тяхната, турска тайна организация, – "Свободата си искаме"! Неznam дали е имало такава, или това е било само идея.

Не приех предложението му и не го разпитвах, защото имах свои идеи и стремеж за организиране на някаква българска "демократична антикомунистическа съпротивителна организация"! Вярвах, че всеки човек, а и всеки народ, е длъжен да се бори за свободата си!

Затова считах, че непременно трябваше да покажем и да докажем, че и в България комунизмът не се приема доброволно, и че и ние не сме по-долу от другите европейски народи, по свободолюбие, борбеност и жертвоготовност! А комунистите, с масовия следдеветосептемврийски терор и с ликвидирането на националните лидери и организации, наистина доведоха България до незавидното положение, на "верен съветски сателит", което съвсем не бе добре за авторитета и бъдещето на България!

По това време в ловешкия затвор, но в друго отделение, беше Петър Пасков, виден политически затворник, земеделец ! Тогава за пръв път чувах за него, и живо се интересувах от подобни хора, но не ми се удаде възможност да разговаряме, защото много скоро ме преместиха от Ловеч! Изглежда Пасков е прекарал най-много години в затвора, по политически причини, но за съжаление, пред Христо Цачев, откровено е споменавал за себе си и ДС, озадачаващи неща, които, най-малкото, следва да се проверят!

В софийския затвор не се разрешаваха стъклени буркани, затова много се зарадвах когато видях в лавката на ловешкия затвор, компот от праскови. Едва чаках да ми излезе месечния картон за лавка и купих за всичките полагащи ми се за месеца 5 лева, 5-6 буркана. Не съм много по яденето, но обичам плодовете и десертите, а такива работи в затвора нямаше! Но за нещастие тъкмо прибрах бурканите си в едно самоделно шкафче в дърводелната, и още не бях отворил нито един, когато вечерта получих известие, че утре ме превеждат, без да ми казват какъде и без да мога да си взема багажа от дърводелната! Така компота, който дълго след това, неможах да прежая, остана в Ловеч, а мен ме подкараха неизвестно накъде!

Нали често споделях с много хора, "опасни" мнения, идеи и планове, затова очаквах да ме карат за следствие в ДС ! Споделях, не защото съм приказлив и непредпазлив, – точно обратното, – но за да разпространявам истините и да доказвам, между по-будните и смели момчета, че има начини да се борим против комунизма, въпреки формалното им могъщество и въпреки липсата на подкрепа от някъде!

Оказа се, че ме преведоха в Старозагорския затвор, което доста ме зарадва. Тук бяха докарани преди мен, доста мои приятели и познати, а и най-важното, щях да видя какво представляват политическите, и има ли сериозни хора между тях!

В Старозагорския затвор

Закараха ме при началника на затвора и той ме пита: Ти политически ли си? А аз му отговорих: – "Е, не съм политически, но не съм и криминален"! След това ме вкараха в "Тежкия салон", където на част от килиите имаше табели:

осъдени за престъпления против Народна Република България

Вкараха ме в една такава килия и там, или заварих Илия Минев, или го докараха след мен, а по късно докараха и Ханс Алаксандър Клайн, – български гражданин от австрийско потекло. С бай Илия, когото дотогава не познавах, прекарахме в тази килия два месеца, а Ханс изкараха на работа, по-рано.

Тежкия салон беше наказателно и изолационно отделение, подобно на седмо в софийския, но тук беше по-строго. Изкарваха ни до тоалетна, три пъти на ден, отделно, килия по килия, и докато още отивахме, нарочно започвах да викам да се прибираме. А трябваше да изплакнем със студена вода чинията за хранене; да изсипем и изплакнем "тоалетната кофа", да налеем вода за пиене, а и да ходим по нужда! Всичко ставаше на "тъгдък", с много викане и заплахи! Всеки ден ни извеждаха и на каре, по един час, всички едновременно, като се движехме, по килии, на разстояние 5-6 метра. Само тогава можехме да се поогледаме и да видим какви други затворници имаше в нашия салон, и евентуално крадешком да разменим некая дума. От всички в тежкия салон, помня само Димитър Велков, за когото ще става дума и по-нататък.

От Илия Минев разбрах, че моя съпроцесник, – д-р Васил Пеев, е негов добър познат и приятел. И двамата били легионери и бяха изкарвали доста години по затворите.

След 16 години затвор, бай Илия е бил освободен, някъде 1964 г. след което 10 години е бил изселен в село Божур, Разградско. А този път беше осъден на 6 години, "за клевети против Народната власт", по чл. 108, по повод реакцията му, против скалъпена "криминална присъда", че продавал произведени от него, за някаква кооперация, пластмасови копчета! С тези присъди, срещнах бай Илия в старозагорския затвор, 1976 година.

Бай Илия разказа, как на два пъти, по време на предишния му затвор, са го изнасяли мъртъв, в книжен чувал, но и двата пъти се съживявал, "преди Циганина да го зарови"! – "Ето така", – казваше Бай Илия, – "сгъват те на две, и в чувалчето"! (А по разказ на Христо Цачев, в Белене, с брадва отсичали краката на недоубитите лагеристи, за да се поберат в чувалите)! Такава е била погребалната практика. Бай Илия казваше, че е прекарал в карцерите над 1300 дни!!

А Ханс беше кротък, приятен човек, и понеже каза че е австриец, го попитах: – "Ще се присъедини ли Австрия към Европейския съюз?", и той уверено отговори: – "Ще се присъедини"! А тогава, 76-та година, това не само че не бе сигурно, но този въпрос въобще не се и повдигаше, защото на Австрия не бе позволено да влиза в никакви съюзи. Все пак, Ханс излезе прав, защото само след десетина години, Австрия стана член на Европейския съюз!

Скоро изкараха Ханс на работа в първи "отряд", където бяха политическите, и в килията останахме само двамата с бай Илия. Радвах се че срещам стар, непречупен политически затворник, от когото мога да науча много, но аз вече бях убеден привърженик на западната демокрация, въпреки всичките и недостатъци, и симпатизирах на БЗНС, а бай Илия беше преди всичко националист – легионер, и доста резервиран към запада, за което си имаше основания.

Славяни или прабългари ? – Ненужен спор

С бай Илия често говорехме и спорехме за произхода на българите. Той, като легионер, не се съмняваше, че българи и прабългари, е едно и също, а аз считах и считам, че българите сме преди всичко славяни, – по език, по раса и по култура, а славяните по раса са арийци, както почти всички европейски народи! Затова веднъж попитах бай Илия: "Какви са били прабългарите по раса?" И той, като се позамисли, отговори: – "Те са си отделна раса"!!

Прабългарите, сигурно не са били отделна раса, но по-важното е, че ние българите, по раса, по език и по култура, сме неразделна част от останалите европейски народи! Срамуването от славянството, и търсенето на някаква друга идентичност, в друга раса, е смешно и крайно жалко! Убеден съм, че който априори приема, че сме преки наследници на прабългарите, се води само от името, българи – прабългари, а не от фактите и реалностите!

А и аз доста време преди това, се бях интересувал и размишлявал, търсейки следи от прабългарите, в особеностите на езика ни, или във външния ни вид, но се убедих, че не сме нито тюрки, нито татари, нито хуни, нито угро-фини! А освен това, нали казват че има "Волжски българи", и добре се знаят, техният език и раса, и който иска, нека направи нужното сравнение! Но привържениците на "прабългаризма" си имат толкова "хлъзгави" аргументи, че ако им докажеш, че българите не са тюрки, – те казват че са хуни, но понеже е очевидно че не сме монголоиди, то сме били иранци. А когато и това предположение увисне, – тогава, или се започва отначало, или, както каза бай Илия, – били сме отделна раса, – явно позната само на няколко души!?

Та нали в първите български писмени "произведения", от 10-ти век, не само няма нито една тюркска или друга "съмнителна" дума, но самите автори, с гордост наблюдават, че става въпрос, **само за славянски народ и за славянски език!**

А между другото, и до днес в Трънско, а вероятно и в цяла западна България, на Бъдни вечер, с кратък символичен ритуал, все още се почита и славянският ни "Бог" (или "светец") Джерман! Пред вратата на къщата се изнася храна и се призовава Джерман, със следните думи: – **"Éла Джёрмане да вечерáмо! Éла сегá да вечерáмо, а после цéлу гóдин óчи да ти не виджуйемо!"** (За да не донеса градушка) А при приближаващ буреносен облак, ние пастирчетата, и всички на полето, викахме: – **"Пренеси га, Джёрмане !"**

За позицията ми по този въпрос, допринасяше и съображението, за бъдещо сближаване с република Македония! А с абсурдната теза, за хуни, татари и тюрки, е нереалистично да очакваме разбиране и сближаване с братята ни в Македония, с които сме разделени по чужда воля. (А трябва да се има предвид и това, че манията по прабългарите и по шатрите, бе официална политика в последните години на комунизма. А тогава всичко се вършеше съвсем целенасочено, и нямаше нищо случайно! Не се съмнявам, че целта е била, – отчуждаване и разединяване на арийските народи!)

Предложих на бай Илия, за да няма излишни спорове и разделения, – да оставим този въпрос, да се решава в бъдеще от науката, но той отказа! А когато стана дума за "трънския" диалект, бай Илия каза, че диалектите са извращение на литературния език! Но понеже тези въпроси мен много живо ме занимаваха, и ми беше ясно, че диалектите са от хилядолетия, а литературните езици са възникнали от диалектите, както е станало и с българския, през 19-ти век. Така че, диалектите няма как да са "извращения на литературния език"?

Още от ученическите години, се интересувах откъде идва "членуването", което е основната отлика на българския език, от останалите славянски езици, и дали това не е под влияние на прабългарския? И чак много по-късно, в Старозагорския затвор осъзнах, че членовете (вкл. в македонския и родопския говор), – всъщност са чисто славянски местоимения, и че 90 % са еднакви със съответните местоимения в съвременните, сръбски и хърватски езици!

Много преди срещата ми с бай Илия, знаех, че крайният национализъм може да е вреден и за собствената нация, а с подобна позиция, бай Илия, все едно се съмняваше, че населението говорещо диалекти, е българско!?

И днес много хора, а и български институции се чудят защо българи от западните покрайнини в днешна Сърбия, а и в Македония, се отчуждават от България? Вероятно една от причините е, игнорирането на местния "говор"! Да, "трънският" говор е близък със сръбския, и това е съвсем естествено (та нима трябва да е близък с татарския), но в Трънско, няма нито един човек, който да се съмнява, че е българин. В тази връзка, крайно деструктивно бе тоталното отричане на издадените или подготвяни за издаване, – в Западните покрайнини, – "Шопски", а в Гърция, – "Помашки" (Родопски), речници!

Наистина, може целите за издаването им, да не са по нашия вкус, но нали в края на краищата, става дума за български диалекти и за български думи, събрани в тези речници. А нямаше ли да е много по-добре, ако всеки българин още от училище знаеше поне по няколко изречения от основните ни диалекти, за да има елементарна представа, а не, както се е случвало и се случва, невежи хора да казват за македонския говор, че е сръбски, и за македонците, че са сърби! И после се чудят и възмущават, защо наши сънародници се отчуждават от нас.

Ще цитирам, родения и израсъл в южноморавския град Враня, сръбски генерал Михич, главен участник в преврата и убийството на Крал Милан и кралица Драга:

– "Във Враня имаше три махали, – турска, сръбска и българска, но българската беше по-голяма от турската и сръбската, взети заедно. А аз бях от сръбската махала."

След преврата, генерал Димитър Михаилов (Михич,) се преселил в гр.Трън, и тук създаде семейство, и оставил потомство. А горния цитат многократно ми е "декламирал",

неговият вече покоен внук, известен български скулптор, – много честен и добродушен човек, – Димитър Тодоров Димитров.

По-късно в "разряда", бай Илия пак се ядоса, като казах полу на шега, че "Както вървят нещата, след време, нациите вероятно ще изчезнат или ще трябва да се направят резервати"! А той каза ядосан: – "Червената буржоазия ни държи по затворите, а синята буржоазия, ще ни държи в резервати!"

Не исках да спорим и не му го казах, но имах предвид, прогресивно увеличаващите се контакти и обмен между народите, и ако не бе се ядосал, щях да му посоча: – "С колко, и в колко насоки, на самия него е повлияло следването му във Франция и Германия, и колко неща, самият той е "привнесъл" в България", от чужбина! Този процес никой не може да спре, но той е естествен и сравнително бавен. А иначе, и аз съм категорично против, целенасочено да се пришпорват тези процеси, и насилствено да се налага изкуствена унификация на света, както се прави сега! В тази връзка, ще спомена, че чак около 1980 г., за първи път чух от радиоточката в затвора, – по радио София, да излъчват песен на Бийтълс, а днес отвсякъде звучи английска музика, все едно че други народи, езици и култури няма! Несъмнено, това се прави целенасочено, по същия начин, и даже още по-нагло, отколкото преди се налагаше, руският език и "съветската култура"! И най отвратителното е, че това го вършеха и го вършат, – едни и същи хора, кадри на една и съща Партия!

Веднъж, бай Илия ме попита: – "Кой, според тебе, е най-великият българин"? Отговорих, че за мен, най-велик е Левски. А той каза: – За нас, легионерите, най-велики българи, са трима: – Аспарух, Паисий и Раковски!

Според мен, държавата се създава за да служи на хората, а не обратно, както предпочитат националистите. В тази връзка, Бай Илия често цитираше виждането на националистите, които казвали: – "Индивиде, ти си нищо, – нацията е всичко"! А за демократите, – индивида, бил всичко!

Разбира се, това са две крайности, а "истината", и тук, е по средата!

Друга причина за резервите ми към национализма е, че в крайното му разбиране, национализмът, до голяма степен е вид егоизъм, и в много случаи се свежда само до "измамно себевъзвеличаване и самозалъгване". А на мен, егоизмът, във всичките му форми, е максимално чужд.

(Тогава наивно вярвах, че всеки нормален политик, и всяка нормална власт, – с изключение на комунистическата, – държат сметка за националните интереси. Но няколко години след десети ноември, се видя, че нашите правителства, – под чужда диктовка, – работят против националните ни интереси. Освен това, разбрах, че България е обградена от доста националистически настроени държави, което създава сериозен дисбаланс, във вреда на България, понеже нашият народ е много по-добронамерен и доверчив към всички. Тук трябва да се знае, че неколкото поредни вълни на антиурски кампании, в България, и по време на комунизма, и през 1990, и през 2006 г., съвсем не произхождат от българския народ, а са подла политика на комунистите и техните непокътнати "ДС" служби, и по същество, са анти български и анти национални. Тези изкуствени, но изкусно провеждани, псевдонационалистически кампании, имат и ще имат дългосрочни, вредни последствия за България! А иначе, за България е крайно нужен, един разумен национализъм, за поддържане на някакъв междунационален баланс на Балканите, но комунистите, само имитират, и с това, умишлено компрометират национализма, както вече компрометираха демокрацията!)

Някъде по това време съобщиха че е починал Мао Цзе Дун! Тогава Китай, "благодарение на комунизма и културната революция", беше страшно изостанала страна, въпреки милиардното си население. По този повод направих за себе си заключението, че "за сега комунистически Китай не представлява опасност, но ако възприеме някаква по-рационална икономическа система, а запази комунистическата диктатура, ще стане много опасен за света"!

Това което тогава допусках като вероятност, за китайската икономическа система, – вече е факт, но засега Китай още не е опасен за света, и дано не стане! Съдейки обаче по източноевропейския опит, предполагам, че светът ще има огромни проблеми с китайската комунистическата мафия, която неизбежно ще се развие от неестествената китайска политико-икономическа система! (Впрочем, днес съм напълно убеден, че комунистическите власти и държави са винаги под контрола на своите задокеански господари, макар за неосведомените, това да е "пълнен абсурд"!)

В първи "отряд" на старозагорския затвор

Два месеца прекарах с бай Илия, в "тежкия салон", и ме изкараха на работа в "първи отряд". Там вече бяха повечето от приятелите и познатите ми от "седмо".

След като бях прекарал 5 години с криминални затворници, вече бях при политическите, а това си беше, истински "качествен скок"! Надявах се да се запозная с цвета на българските борци за свобода и демокрация, и да сверя "политическия си часовник"!

Първи отряд бе разположен над тежкия салон, на два етажа, като между двата етажа имаше и вътрешна метална стълбичка. По-голямата част от политическите работеха в дърводелната, а другите ковеха щайги. А от "щайгите", 72-ра година са избягали няколко души, през прокопан тунел! Имаше и пет-шест килии, изолирани неработещи, наричани "разряда"

В първи отряд заварих познатите ми от "седмо": Румен Панков, Ангел от Елов дол, моя съпроцесник Христо Угринов и много други. Уважавани от всички, бяха двамата приятели, – Марин "Маркуча", от Перник, и Кръстьо от strandжанско, заради участието им в бунта, заради големите им присъди, и затова, че не бяха конфликтни, а честни и сериозни!

Само след няколко седмици, разделиха първи отряд, на две. На втория етаж останаха разряда и щайгаджиите, които вече бяха – "шести" отряд, а на третия етаж, – дърводелците, които си запазиха името, – "първи" отряд. Металната стълбичка беше затворена, и така, двата отряда бяха напълно изолирани един от друг. А аз, понеже работех в дърводелната, останах в първи отряд.

Големо предимство за нас политическите затворници бе, че можехме да се абонираме за повечето български и за всички "съветски" вестници и списания. Това беше изборът в ония години. На месец заработвахме около 20 лева, от които 5, до 10 лева, според режима, ни се отпускаха за лавката, а останалите 10 – 15 лева се "депонират". Така, който освен на затвор, не е осъден, и на парична "глоба", може за година, да натрупа стотина лева на влог, и да се абонира за цялата сума. Групирахме се по няколко души и си разпределяхме, кой за какво ще се абонира, и по този начин можехме да получаваме и четем всичко, което предсравляваше интерес за нас, от българския и съветския (предимно пропаганден) периодичен печат.

Георги Касабов, осъден за взривяване на милиционерски участък, ми даде да прегледам едно руско списание, – "Зарубежное военное обозрение"! Това списание ме шашна! Може би е било предназначено само за висшите съветски военни, защото то бе единственото комунистическо издание, което показваше и описваше, без никаква цензура, част от западната действителност! Описваха се и се показваха в цветни снимки и чертежи, всички видове въоръжения на западните страни, от автоматичните пушки, до бронираните машини, самолети, крайцери и самолетноносачи!

От това списание, за което впоследствие редовно се абонирах, научавах, освен за съществуващите, но и за новите разработки на оръжия, които щяха да се приемат на въоръжение, години след това!

От въоръженията се интересувах поради любов към техниката и техническите постижения, но и за преценка на военната мощ на запада. За мен обаче, основен интерес представляваха

малките, лесно преносими оръжия и екипировки, подходящи за използване в "партизански" условия!!

Редовно се абонирах и четех, всички технически списания и вестници, като: "БТА – Наука и техника", "Орбита" и "Техника Молодёжи". Четех, разбира се, и пропагандните вестници, и списанието, БТА "По света", защото непропагандни политически издания нямаше, но винаги се намираше по нещо, "между редовете"!

В старозагорския затвор, вече се бях доста поизнервил и нямах това спокойствие, да си позволя да чета развлекателни романи. От книгите четех само такива, от които можех да науча нещо практично. Четех, доколкото имаше, за пътешествия и исторически книги, но не исторически романи. За петте години в Стара Загора, съм прочел не повече от 20 книги, от които сигурно нито един роман! Защото си казвах: Романи четат скучаещите, а за жалост, моят живот е "по-интересен" от роман! Увлечах се от всяко четиво, но като четех книга, нямаща отношение към основната цел, за която "живеех", се чувствах, един вид, – дезертьор!

А между другото, докато бях в "седмо", и четех попаднал ми роман на Джек Лондон, – казвах: – "Нема ли и тука да се роди некой Джек Лондон, та да опише комунистическите затвори!"

В комунистическите затвори, във всяко отделение или "отряд", които не бяха наказателни или изолационни, управата създаваше т.н. "Кулсъвети", от лоялни или преструващи се на лоялни, затворници (Впрочем, самата комунистическа система си беше една голяма "преструвка", за някаква идеология и за някакви добри намерения). Целта на затворническото ръководство бе, кулсъветите да служат за нещо като "трансмисия", между управата и останалите затворници.

"Председателите на кулсъветите" обикновено биваха очи и уши на администрацията и на ДС, но имаше и изключения, като Ганчо Савов, който дълги години беше председател на кулсъвета на първи отряд, и библиотекар на затвора. Той беше един от многото невинни интелектуалци, жертви на комунистическата шпиономания. Не е бил открит противник на комунизма, нито преди, нито по време на затвора, но това не попречи да изкара 11 години в Старозагорския затвор! Ганчо е бил осъден за "шпионаж" и "идеологическа диверсия", понеже разпространявал "буржоазна естетика и ревизионизъм", – от Чехословакия, Полша и Югославия, където, в Загреб, е завършил славянска филология!

В книгата си за затвора, "Капан за контри", която издаде след многогодишни спънки, – Ганчо добре описва, много страни от затворническия живот в Старозагорския затвор, през погледа на осъден без вина, интелектуалец.

В затвора не бях близък с Ганчо, но по мое мнение, въпреки че не бе се дистанцирал от затворническата управа, Ганчо се държа достойно и политическите затворници го уважаваха! А днес, онези, които са го съдили за "разпространяване на буржоазна естетика", са измежду тези, които нагло, безочно и безнаказано разпространяват чалга, насилие и порнография! Например: – Рекламата на водка "Екстаз", по БНТ, – 2004 г.! Във въпросната реклама, в продължение на седмица, в най гледаното време, в едър план ни демонстрираха "орален секс"! — Не че съм някакъв краен морализатор, но ме възмущава лицемерието и демагогията, че уж имало закон за неразпространяване на насилие, порнография и какво ли още не. Но законите у нас, и в тази област, както и във всяка друга, за свърх богатите комунистически мафиоти, не важат. Те демонстративно плюят в очите на цяла България, със сервилното съдействие и мълчание на компетентните "органи"!

(На стр. 129, в IV част, на тази книга, помествам и спомените на Христо Цачев, за 3-те ужасни години в наказателната бригада на лагера "Белене"! – Прочетете ги непременно!)

Политическите затворници и слуховете за амнистия!

В затворите по принцип постоянно се говори за "предстояща амнистия", и на тези напразни надежди, обикновено не обръщам внимание, но в старозагорския затвор, където от скоро бях, се говореше още по-усилено! И понеже за амнистия говореха, авторитетни, високо образовани и имащи връзки хора, – допуснах, че може наистина да има нещо такова!

А в същност, за амнистия говореха по-необиграните и с по-слаба воля затворници, умело подлъгвани от затворническата администрация. Надеждата за "амнистия" бе един вид, спасителна психологична реакция на изненадващо попадналите в затвора, невинни хора, с над десетгодишни присъди, да речем, за несъществуващ "шпионаж", или нещо подобно!

За шпионаж биваха осъдени много невинни хора, само за това, че при пътуване в чужбина, или при среща в България, с чужденци, са споменали къде са служили в армията, или къде и какво работят, или само са коментирали и цитирали факти и данни, публикувани в български вестници! Поне две трети от осъдените за шпионаж, бяха точно такива, а присъдите им обикновено бяха над 10 години! А над половината осъдени по "глава първа", от Наказателния кодекс, които наричахме "политически", нито бяха извършили нещо против властта, нито са имали намерение да вършат, а бяха просто жертви на комунистическия режим!

За да оправдае действията си срещу невинните хора, властта разпространяваше всякакви слухове пред познатите на арестуваните. Най-честия беше: – "Еди кой си, бил шпионин на американците! У тях намерили радиостанция", та затова го арестували !

Между другото, голяма част от политическите затворници бяха турци и помаци (българомохамедани). За голямо съжаление, поради това че в нашия край няма турци и не бях свикнал с турските имена, – сега помня имената само на няколко души. Естествено, помня Халил Расимов от Кърджали, с когото бяхме в една килия, в продължение на две и половина години.

По онова време, още не бяха започнали "преименуването" на българските турци, но помаците вече бяха по затворите, точно заради насилственото и брутално, – "комунистическо покръстване"! А ето как са преименували помаците: Поредното село се обгражда с войска, включително и танкове. Милиционери, придружавани от местни комунистически лидери, тръгват от къща, на къща и отвеждат хората в кметството, където им "предлагат" нови имена, от утвърден списък!

Извършеното от комунистите, насилствено преименуване, бе голямо кощунство, срещу това кротко и миролюбиво българско население! А върх на кощунството, бе преименуването на починалите им деди!

Помаците бяха по затворите, главно затова, че са се съпротивлявали срещу смяната на имената им, – като, един от начините за съпротива е бил, с тайни делегации, по планински пътеки да изпращат в чуждите посолства в София, своите оплаквания и протести! По планинските пътеки обаче, ги пресрещали въоръжени засади, и следвали, – бой, убийства, затвори !

На дело за "кумулация" на присъдите

Още с постъпването си в първи отряд, подадох молба пред съда, за кумулация на присъдите ми. Кумулация, в моя случай ще рече: – определяне на една обща присъда, от петте присъди които вече имах. От последните ми три присъди, за бегство от затвора, – 3 г., за бегство през граница, – 5 г. и за шпионаж, – 8 г., общата присъда би трябвало да е 8 години, понеже "деянията" са извършени, преди да съм имал окончателна присъда, по нито едно от тези три деяния ! Като към тях трябваше да се добавят 4 г. и 2 м. от първите ми две бегства през граница!

Към края на 76-та или в началото на 77-ма година, ме подкараха на дело за кумулация, за Михайловград (Монтана). На новата софийска гара нямаше "етапно" и конвоираните до, или през София, ношуваха в софийския затвор.

Онази година, за етапно ползваха една голяма ъглова килия в седмо отделение. В тази килия, при пътуването си към Монтана, заварих Гюлейдин, който се зарадва повече отколкото да е срещнал брат си, и ме разцелува! – "Не съм забравил за обещанието си", каза той! А аз, все едно го залях със студена душ, като му казах:

– "Не бързай! Политическите в Стара Загора, говорят, че може да има амнистия!"

– "И ти ли им вярваш бе? Не съм очаквал това от тебе!" Сепна се Гюлейдин и лицето му помръкна от внезапно разочарование, но все пак, преди да ни разделят, каза,:

– "Това което говорихме, ще стане!" Но предполагам, в последствие се е отказал, а може и да не е имал възможност. И така бе най-добре, защото Гюлейдин беше женен и имаше дете, а с планираната от него отчаяна акция, с която да измъкне мен и Христо Гамджалиев, най-вероятно беше да пострада и той заедно с нас!

От тогава, края на 76-та или началото на 77-ма г., не съм чул нищо повече за него! Във всеки случай, на хора като него, трябва да се помнят поне имената !

Веднъж, пак ме вдигнаха внезапно за някъде, без да знам за къде и за какво! Качиха ме в закритата кабина на една арестантска "УАЗ-ка" и цял час, шофьора – милиционер, ме разкарва из Стара Загора. Първо излязохме извън града за да зареди в някаква бензиностанция, после се отби в къщи за половин час, и най-накрая ме закара в етапното на гарата! И понеже не ми казаха къде ме карат, пак допуснах че най-вероятно ще е за някакво следствие в ДС.

Нямах никакво желание да започвам отначало, защото и тези присъди ми бяха повече, затова съжалих че не съм пушач, та да имам в себе си кибрит. Ако имах, щях да се опитам да подпаля узката, както бях заключен в нея!

Оказа се, че пак отивам на дело за кумулация, този път в София.

Но от делата за кумулация, така и не разбрах колко ще ми е общата присъда.

В пловдивското "етапно" преспивах многократно, на път за, или от дело. Запомних го с това, че беше много мръсно. Докато в някои други етапни, милиционерите умишлено се престараваха да ни карат да чистим, да мием, да сгъваме и подреждаме одеалата под конец, то в Пловдив изглежда никога нито се миеше, нито се тупаха одеала. Затова одеалата постлани в килиите, както и неколкото сгнати за завивки, бяха страшно мръсни и прашни. А с тях се налагаше да се завивам през глава, поради студа нощем!

Бунтът и превземането на затвора – 1969 година

Понеже зная малко за бунта, затова преразказвам публикувания във в. "Труд", разказ на Николай Галев, за бунта в старозагорския затвор, разказан му от участници и очевидци, – 4 години след бунта, – когато, като ученик в Радомирската гимназия, е бил осъден на 8 години лишаване от свобода, по политически причини:

— На 9 септември 1969 г., след вечерна проверка, към 21.30 ч., петима младежи от политическия отряд на Старозагорския затвор, въоръжени с вилици и пирони, завладяват затвора, като освобождават от килиите 80 политически и десет пъти повече, криминални.

Участвалите в бунта, около 20 -годишни младежи, са били осъдени на по 15 - 20 години, за опити да избягат през граница, на запад! Героите в тази епопея са девет души. Шестима нападат надзирателите, седмият се отказва, но не ги предава, – а двама чакат отвън с камион.

През 1969 г., когато световният и българският комунизъм са на върха на своята мощ, политическият затворник Петко Чобанов, замисля и подготвя завземането на Старозагорския затвор, от малка група политически затворници, които работят на кариерата в село Кольо Ганчево. Младите бунтовници се отказват от по-лесния план за бегство от самата кариера, понеже преценявали че това не би имало политически ефект.

Акцията насрочили за 9-ти септември, 1969 г. вечерта. През този ден дежурен по затвор бил фанатизираният комунистически капитан Кънчо Нанев, произнесъл пред затворниците назидателно: — **"Два живота да имам, и двата ще дам за БКП!"**

Петко Чобанов скача от втория етаж на вътрешното стълбище на затвора (колелото) и с пирон пробожда капитана, който не успява да даде сигнал за тревога.

За по-малко от 5 минути, всичките петима милиционери са обезвредени, килиите отключени, и настъпва шум и суматоха. Капитан Нанев забравя за готовността си да жертва два живота за БКП и започва да се моли на бунтовниците: – "Не ме убивайте! Вашият преврат успя! Пък и аз ви съчувствам. Тук съм заради високата заплата и семейството".

Бунтовниците помилват живота на милиционерите. Остава им само да преодолеят външния портал. Порталът има две железни врати, които се отключват с ток. В това време обаче, освободените от килиите криминални затворници скачат по решетките и викат: "Политическите превзеха затвора!" Часовите по вишките насочват прожекторите и започват стрелба. Когато разбунтувалите се затворници стигат до портала, дежурният милиционер на портала, изключива електричеството и порталът става непреодолим, защото бравите са електрически!

Затворниците превземат дърводелната, изваждат дълги талпи и се опитват да направят мостче на най-тесното място между зданието и затворническия зид. В това време целият Старозагорски военен гарнизон е вдигнат в тревога.

Затворът е обграден с войска. Там е и известният тогава партизански командир Стою Недялков (Чóчоолу), който крещи: – "Пуснете ме вътре да покажа на враговете на народа как се прави бунт!"

Войниците нахлуват в затвора, а бунтовниците се качват на третия етаж. Тогава Чобанов се прощава с приятелите си: – "Момчета, ние много добре знаем начина по който ще се разправят с нас. Който няма сили, нека се предаде, но който има, – да ме последва!" И Чобанов се хвърля от третия етаж с главата надолу. Той още диша върху площадката, когато милиционерите го доубиват с приклади.

Участници:

- † **Петко Чобанов** от с. Мандрица, Ивайловградско, загинал геройски на 9.IX.69г.
- **Димитър Карамфилов** от Пазарджишко. Изкарал 26 години в затвора.
- **Кръстю Атанасов Кръстев** от Ямболско, – 20 г. затвор. Сега живее в Бургас.
- **Димитър Манолов (Маркуча)**, живее в Перник, – 19 г. затвор.
- **Димитър "Шарана"** от Варна, 19г. затвор.
- **Едуард Генов** от София. 9 г. затвор. Сега живее в САЩ
- **Иван и Димитър**, са се казвали двамата с камиона, чакали отвън. За тях няма данни !

Отказвам да работя !

Вече бях изкарал година в първи отряд, но не бях много очарован от политическите затворници, понеже бях очаквал повече! Свестни и сериозни хора имаше, но те бяха малцинство, а мнозинството бяха в затвора, само "по ирония на властта", или както се казваше до скоро: – "за кеф на Офето"!

Все пак, климатът тук беше много по-благоприятен. Имаше какво да се чете, имаше с кого да се споделя и обсъжда. Но обсъждането и споделянето бе желателно да става само на четири очи и с повишено внимание, защото освен доносници, се предполагаше че има и подслушватели!

Аз не съм много контактен. Мненията си изказвах открито, по всички въпроси, само когато некой ме питаше или когато станеше дума, но самият аз, не обичах да разпитвам хора с които не съм близък. Това е поради характера ми, а и поради естествената за онова време шпиономания, когато всеки се съмняваше в другите. Такова поведение и такъв характер, естествено, не са

подходящи за бързо установяване на контакти, но отдавна бях забелязал, че които са много "контактни", в повечето случаи, са по-лекомислени и не особено сериозни.

А върху мен тежеше големата присъда, и най-вече, подтискащият факт, че една трета от света, страда под комунистически гнет, без никаква реална надежда за "близка свобода".

С подобни мисли, като прецених, че в случая нищо друго немога да направя, реших да откажа да работя. А за отказ от работа, обикновеното наказание бе, – 14 дни карцер, и ако пак откажеш, – още 14. На мен обаче ми се размина само с 10 дена карцер!?

Сигурно е било Октомври, но времето беше много студено, а аз болнав и затова много зиморничав. Килиите в карцера бяха единични, около 2 на 1.20 м. Вътре имаше само един гол тесен нар, от шперплат, и от едната му страна оставаха свободни около 60 сантиметра, където поради студа, по цял ден ходех напред-назад. Вечер давах едно много мръсно одеало, което съвах "от четири", постилах го, и свит на кълбо, се увивах с него отвсякъде, през главата и краката, без да събувам гумените галоши! Така, максимално свит, нетрябваше да мърдам няколко часа, за да не изпусна некой от краищата на одеалото, които едва удържах в ръцете. И само така можех да се постопя и поспя малко.

Понеже след побоите бях зле със здравето (беше ми студено и настивах, и при стайна температура), още първия ден настивах и започнах да се потя. Летните дочени дрехи се навлажниха и ми ставаше още по-студено. След два-три дни, обаче, от почти непрекъснатото движение, напред-назад, преодолях настинката, която в нормални условия би ме държала най-малко седмица!

На ден, давах по половин хлеб, но аз не го ядех, а го събирах. Не правех гладна стачка, но от напрежение, не ми се ядеше въобще.

Незная дали поради психическото пренапрежение и физическото изтощение, или по друга причина, но един ден усетих, че рязко започна да ми се променя емоционалното състояние, през интервали от около половин час. Безпричинно ми ставаше безкрайно тъжно и даже ми капеха сълзи, а след това ме обхващаше еуфория (силна безпричинна радост)! Това се повтаряше неколkokратно. Бързо осъзнах състоянието си и можех да се контролирам, но известно време се "забавлявах", с неестествено променящото ми се състояние! Все едно че бях под влияние на някакъв наркотик!?

След десетте дни карцер, въпреки че пак отказах да работя, не ми повториха карцера, както бе практиката, – най-вероятно заради крайно изтощението ми вид!? Така се озовах в "разряда", при петнадесетина изолирани неработящи. А между другото, "отряд и разряд", са руски, комунистически заемки, копирани, както и почти всичко друго, от затворническата система на СССР!

В разряда, некои, като Илия Минев и Стефан Савовски, си излежаха присъдата, а други бяха изолирани по съображения на администрацията. Там беше и Васил Узунов, легионер, с най-дълъг затворнически стаж, между политическите, – 27 години! (Сега знам, че земеделецът Петър Пасков, е "лежал" над 30 години)

В разряда по това време беше и Петър Бояджиев. Преди да излезе от затвора, той ми остави събираните от него изрезки от вестници, в които преобладаваха изказвания на тогавашния американски президент, – Джими Картър. А Картър, по това време, бе доста популярен между политическите затворници, заради застъпването му за "човешките права", а и по негово време за пръв път започнаха да публикуват в тогавашните български вестници, извадки от речите на американски президент! Чувстваше се вече полъха на "срамежливото", но все пак много важно за нас, застъпване от страна на запада, за човешки права! Затова, поисках от Бояджиев, – ако има възможност, да напомни на западните ръководители, за политическите затворници в България, и да посочи, и моя пример, – как човек може да прекара живота си в затвора, само затова, че иска да напусне страната в която живее!

В разряда докараха и Николай Галев, с когото преди това бяхме в дърводелната, но не бяхме близки. И най-вероятно, понеже от политическите затворници, които имаха мнение и изказваха открито своите разбирания и позиции, – само аз твърдах, че ние българите, според расата и езика, и според историческите сведения, сме славяни, – Галев се бе настроил срещу мен, и в продължение на седмица, щом биваха отворени килиите, открито ме дразнеше и предизвикваше да го ударя, и демонстративно се биеше в гърдите, като Тарзан, и викаше с показна гордост:

— "Татарска кръв! Татарска кръв"! Но аз, слава Богу, се въздържах и не му посегнах, за да не правим удоволствие на комунистите и да станем за смях.

"Ужас и безумие"

(Популярен затворнически израз, който и бай Илия често използваше)

Бях вече доста подтиснат от политическата обстановка и от очертаващата се перспектива, безропотно да изтъпявам абсурдните присъди. Постоянно мислех какво да предприема, а изборът беше твърде ограничен!. Бях много изнервен и предпочитам да съм постоянно заключен в килията, за да нямам контакт с надзирателите и началниците, – заради честите им заяждания; заради униформите им, а сигурно и за всичко, което представляваха и символизираха! (И сега, все още трудно понасям униформените полицаи, а костюмираните мъже, подсъзнателно асоциирам със следователи и затворнически началници !!)

В разряда, най-вероятно вследствие на побоите, се разболях сериозно от сърце, или нещо белодробно, – все още не знам точно от какво. Имах болки в лявата, горна част на гърдите, ставаше ми все по-тежко, а сърцето чукаше така че неможах нито да лежа нито да седя по-продължително време и се налагаше да ставам, при което, около 5 - 10 минути сърцето ми биеше още по-бързо. Състоянието ми ставаше поносимо, чак след десетина минути леко ходене, напред – назад, в килията.

Плювах кръв още от 74 -та година, но в началото мислех че е от зъбите. В разряда, вече нямах съмнение, че кръвта е от разбитите ми от боя, дробове. Затова вече почти нямах глас и да пея. Може би състоянието ми се влоши рязко, след като в килията ни в разряда започнах да правя стойки на ръце, а може причината да е била друга.

Ставах все по-зле и вече си давах, най-много, една година живот. Това още повече ме подтискаше, защото пропадаха "надеждите" ми, за някаква организирана борба против комунизма! Затова прехвърлях през главата си, какво бих могъл да направя, за да не си "отивам" напразно, и накрая се сетих за нещо, което въобще не би могло да се нарече разумно, но при положението в което бяхме, е обяснимо:

Бях се сетил, че моят колега от бегството ни от затвора, Гошо Чепинеца, бе казал, че ще си извади очите в знак на протест. Това, тогава ми се бе сторило ексцентрично и откачено, но в случая, не знам защо, се спрях на този безумен вариант. Разбира се, можех и да се самозапаля, но това вече го правиха няколко души в затвора, а ефект нямаше. А си и представях, как спял, ако остана жив, ще разказвам за престъпленията на комунистите (сякаш щеше да има кой да ме чуе). Така, набързо написах една ДЕКЛАРАЦИЯ, с приблизително следното съдържание:

– **ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ ЩЕ СИ ИЗВАДЯ ОЧИТЕ, В ЗНАК НА ПРОТЕСТ, ЗАТОВА ЧЕ ВЕЧЕ СЕДЕМ ГОДИНИ СЪМ В ЗАТВОРА, САМО ЗАЩОТО ИСКАМ ДА НАПУСНА БЪЛГАРИЯ!**

Не посочих кога ще го извърша и изчаках повече от месец, за да се разчуе добре намерението ми, между колегите затворници, а и да дам време на властта да реагира.

Чак сега, 2005 г., се сещам, че най-вероятно, тази декларация съм написал, след като няколко дни пих, "успокоителни" хапчета "диазепам", дадени ми от затворническия фелдшер, вместо лекарство! А при фелдшера се отиваше, само след написване на молба, и след

задължителното рапортуване: "Гражданино лекар, явява се лишеният от свобода Григор Симов Божилов Величков, № 45-97". Добре си спомням, че не допих диазепам, и даже написах протест до фелдшера, че ми е дал толкова силно действащо на психиката, "лекарство"! Бях усетил и добре преценил действието на Диазепам, но явно, не бях се усетил, че под действието му, нетрябва да предприемам нищо сериозно !!

Тогава бях в една килия с Димитър Велков, а малко след декларацията, ме преместиха при бай Илия Минев. Той ми каза, че е обещал на некой от началниците, да ме наблюдава, но нито той, нито некой друг от колегите, ме е разубеждавал. А аз, след като бях декларирали, – умишлено не разсъждавах, доколко разумно е това мое решение!

По този повод, веднъж ме извика отрядния началник в кабинета си и за да ме разубеждава, ме попита и това: – "Какво да кажа на сестра ти (Цонка), която плаче отвън и пита: – "Защо бе..., защо?" А аз му казах (или само си мислех да му кажа, – вече не съм сигурен):

– "Вие и обяснете! Аз, каквото трябваше, казах!"

На този "разговор" в кабинета на отрядния, присъстваше и Ганчо Савов. А между другото, специално за този отряден началник, който временно заместваше нашия, и чието име не помня, – немога да кажа нещо лошо, понеже почти непознавах началниците, защото много рядко са ме привиквали, най вероятно, защото не правех отстъпки, а който веднъж отстъпи, все повече бива притискан да прави още отстъпки, – и накрая, – да доносници!

В ония години, все още не вярвах в Бога, защото не бях чел и Евангелието (Благовестието), но и без да бях религиозен, безусловно вярвах в доброто! Но за съжаление незнаех, че и посягането на собствения живот и здраве, е тежък грях.

Все пак, благодаря на Бога, че ме запази и в онази крайно критична ситуация! Благодаря, най-вече за това, че днес, 30 години по-късно, имам възможност да опиша най-същественото, от това което съм преживял и видял, – и да споделя своите изводи и заключения! В противен случай, страданията ми по затворите, щяха наистина да са почти безсмислени!

Впрочем, тогава допусках, че ще живея не повече от година-две; – не само поради силно влошеното ми здраве, а и поради непримиримостта ми.

Не бях решил кога "да го направя", но един от колегите (Боно) ме попита, дали ще е на 9-ти септември, който приближаваше, и аз си казах: – Защо не?

Вечерта на 8 или 9 Септември, 78 г., след като си легнахме, аз станах и потърсих приготвените ръждиви пирони, но се оказа че единият липсва (Вероятно бай Илия го беше скрил) ! Тогава взех единия пирон и едно малко неколкосантиметрово самоделно ножче, което имахме в шкафчето, и многократно се опитах едновременно, с двете ръце, от двете страни на очите, да направя това което бях намислил и декларирали. Но се оказа, че очите "отскачат" и не се дават лесно. А трябваше едновременно да пробода и двете, но "инструментите ми" не бяха еднакви, затова внимавах да не пробода само едното, след което едва ли бих могъл да "довърша" и другото, и щеше да е голям провал! Така, поне на два пъти, докато правех многократните опити, усетих силно "хрускане", и мислех че е "готово", но отивах до малкото огледалце, и с учудване виждах че пак няма резултат! След още неколко опита, вече бях напълно мокър от пот, и отмалял от напрежение, и се наложи да отложя операцията, защото бях изненадан, че не ставаше така, както бях очаквал. Тогава видях, че бай Илия се бе събудил, и като се досещаше какво правя, също се потеше и пребърсваше с кърпата!

Реших да премисля до сутринта! А аз, вечер мисля много по-интензивно и резултатно, но сутрин, – доста по-трезво. Сутринта, прецених че ще е много по-добре да се откажа, защото така и така, виждах, че бях взел прибързано и неразумно решение!

Позволих си да се откажа, само защото това не обвързваше директно никой друг, а само мен. В противен случай, нямаше да има отказване!

От този "безумен опит", минах само с едно кръвясало отстрани око, което от самосебе си, се оправи за няколко седмици.

В шести отряд

Когато отказах да работя, бях решил да изкарам присъдата си като неработящ, въпреки постоянния натиск и заплахи, от страна на началниците. Но след като се разболях, и след последното премеждие, реших че ще е по-добре да променя малко обстановката, иначе нямаше да изкарам дълго. Така, след една година "неработящ" в разряда, се принудих да изляза на работа в VI отряд. Там работата ни бе, главно, запояване с поялник, на "куплунги" към кабели, за ДЗУ "Стара Загора" (а куплунгите бяха френски, въпреки уж съществуващите търговски ограничения!).

В разряда и в шести отряд, бях и с доктор Николай Попов, изкарал най-продължителната гладна стачка! След един месец гладна стачка в разряда, го закараха в болницата на затворите, намираща се в Софийския затвор. Там го хранели насилствено с маркуч, като три пъти на ден, пет-шест души го хващат, пъхат му насила маркуч в гърлото, наливат му кисело млеко, с фуния, и така няколко месеца! По-късно, Попов повтори гладната си стачка и пак го "хранили", или, измъчвали, по същия начин! Забравил съм колко време общо изкара д-р Николай Попов в гладна стачка, – мисля че бяха 10 месеца, – но по неговите думи, бе "световен рекорд"!

Николай Попов бе осъден по чл 108, за "клевети срещу народната власт". Той казваше че е "еврокомунист" и настояваше да му се разреши да замине на запад. В края на краищата, постигна това, с цената на големи изпитания и мъчения, и с решаващата подкрепа от запад. Осемдесет и трета година, доктор Николай Попов замина легално в Западна Германия.

В шести отряд заварих Георги "Гагауза", моряк от Варна, който бе вече "излежал" може би десетина години. Стабилен и сериозен човек, и голям привърженик на прабългарската история. Той ми помогна с доста неща и аз му останах задължен.

Много добре помня "групата – комбина", на Кандиларов от София, Боно Жиков от Лом, Асен от Септември и Цветан от Петърч, софийско. Със всичките бях близък, но с мен най-дружеше, – Цветан. Той се бе върнал от западна Европа и веднъж ми "сподели", че Боно пише характеристики на политическите затворници, и ги предава на отрядния началник!

Нямам никакво основание да се съмнявам в казаното от Цветан, защото той дружеше с мен, от години, и го познавах добре, а и защото ми разказа доста подробности! А това което ми каза, съвпаднаше с факта, че Боно бе разпитвал и мен, – какво мисля по определени въпроси, – и си записваше! Неговото работно място бе пред моето и го виждах че си пише нещо. Веднъж ме попита, какво мисля за Ленин, а друг път, – за "социалистическата култура"?

Отговорих му, че: "Ленин е най-големият престъпник, в историята на човечеството, защото е идеолог и "родоначалник" на най-масовия терор, виждан някога в света! А за "Соц. културата", казах, че е, – ерзац култура, т.е. "заместител"! Всичко това, Боно си записваше!

Имаше и един възрастен, дребен, леко мургав човек, за когото казваха, че е "земеделски писател", но с него не съм бил близък, а за съжаление не помня и името му. Той също пишел кратки характеристики, но съвсем не с цел да ги дава на управата, а вероятно от професионален интерес. Неговите характеристики, криминални колеги му ги бяха измъкнали от шкафчето, и ги разпространяваха, с цел да го злепоставят. От тези "характеристики", помня лаконичната му "характеристика" за мен: – "Подозрително мълчи"!?

Трябва да спомена и директора на "Златния Орфей", Генко Генов. Познавах го още от осмо отделение на Софийския затвор. В шести отряд, в Стара Загора, често ставах от работното си място и вместо да пуша, както другите, отивах до умивалнята, където по няколко минути се разхождах напред-назад, умислен за комунистическата експанзия, и за съдбата на България и света.

Там, веднъж ме завари Генко и ме попита, полу на шега:

– "Какво си се привел, като че целият свят е върху плещите ти?"

Явно беше доста проникателен, защото точно за това мислех, но не му отговорих, понеже доколкото знаех, Генко не беше противник на комунизма.

На Генко Генов, баща му е бил в Белене, като земеделец, но както и в много други случаи, и Генко, като син на лагерист, е бил вербуван от ДС. Това, "документално", разкри Иван Янков, който разровил изхвърлените от Генко, в боклука, документи, преди освобождаването му от затвора. (Но и самата кариера на Генко, доказва това!) В боклука, Иван намерил саморъчно написано изложение до държавна инстанция, в което Генко споменавал че е сътрудник на ДС! А иначе, не съм видял нищо лошо от Генко, нито пък съм чул от друг, лошо за него! Напротив, беше човек с добър характер.

Както писах по-горе, в разряда бях известно време и с Димитър Велков. Всички ние бяхме, в някаква степен, "специални модели", но той наистина беше специален модел! Или не съм разбрал, или съм забравил, колко години бе лежал по затворите, и колко бегства през граница беше правил, но бегствата му бяха много, и в много държави. Казваше, че е бил в лагери за бежанци и в Гърция, и Турция, но не изчаквал дългите и често пъти, унижителни процедури и издевателства, – и се опитвал да избяга и от там. Залавяли го и го връщали в лагера, и се принуждавал сам да се връща в България, а друг път са го връщали?! Последния път беше се върнал от западна Европа. Нямахме никого, да му дойде на свиждане или да му изпрати малко храна и гладуваше, но беше здрав.

На прозорците ни, в разряда, кацаха гугутки и гълъби, и Георги Велков започна да ги лови, и да ги "вари". В първия опит, му помагах и аз, макар че съм противник на убиването на животни. Купихме олио от лавката; направихме от консервена кутия, "кандило" с няколко фитила, и върху кандилото, в друга кутия, сложихме да се вари, вече оскубаната гугутка. Но само на Велков му се струваше, че гугутката е сварена, а тя си беже почти сурова.

Когато ги хващаше, гугутките пискаха и пърхаха силно с криле, а кандилото с неколкото фитила, пушеше и смърдеше, но понеже бяхме в последната килия в коридора, надзирателите не го усетиха нито веднъж. А той продължи да ги лови и вари, дълго след като бях излязъл на работа в шести отряд. По късно го изкараха на работа при нас и го запомних с многократните му "гладни стачки"! Сутрин обявяваше гладна стачка, а на обед я прекратяваше, и така, няколко пъти подред!

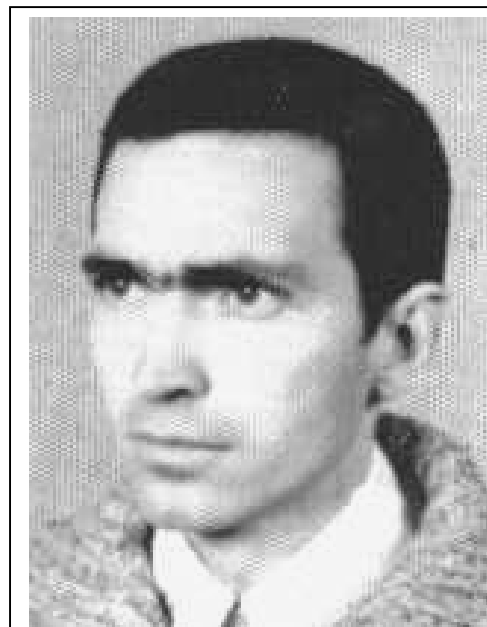
В шести отряд бяхме две и поиловина години, в една килия, със:

- доктор Кондоферски от Самоков, осъден за "шпионаж";
- Соломон Йозеф, евреин от София, не лош човек, но "партиен кадър". Помня как при един спор, отричаше, че има специални магазини за комунистическата номенклатура! Но така и не разбрах, за какво бе осъден.
- Халил Расимов, от Кърджали, осъден за шпионаж. Беше стабилно момче, а неговият чичо и съпроцесник, почина в затвора.

Освобождаване от затвора

Когато "излежах" близо 10 години, подадох молба за справка, – колко ми остава от присъдата. Отговориха ми, че някъде след седмица, трябваше да си излизам!?

По мои гроби сметки ми оставаше още една година, но както вече писах, така и не разбрах, колко всъщност ми е

след 10 г. затвор – 1981 г.
– снимка за личен паспорт

окончателната присъда. От неколкото дела за "кумуляция", нито адвоката, нито който друг, можа да ми каже, колко, в края на краищата, е общата ми присъда!

Мислех че в справката, са допуснали грешка, но си траех и само на Димитър Велков споменах за съмнението си, защото точно по това време, Велков беше преместен в наща килия. А той пък, беше доста мнителен, и сигурно доста време се е "съмнявал", защо съм му го казал, и какво съм целял с това! Но, така или иначе, един хубав пролетен ден, на 9 Март, 81 година, ме освободиха от затвора. Здравето ми се беше малко стабилизирало и не след дълго, започнах работа в една монтажна бригада, при Камен, приятел на брат ми Борис. Бригадата се занимаваше с монтаж на метални конструкции и семепречиствателни машини, към "Сортови семена",.

Освен борба против комунизма, сериозни лични цели неможех да си позволя, въпреки многото идеи, които имах! Веднага започнах да търся излезлите преди мен от затвора, мои приятели и познати. Търсех и тези, които трябваше да бъдат наскоро освободени.

Мои роднини ми дадоха под наем, техен свободен апартамент в София и там живеех, докато работех в монтажната бригада.

Понеже повечето неща от този период, макар и тенденциозно, са описани в обвинителния акт, от 83 г. който прилагам по-долу, ще спомена само това което в ДС не знаеха:

Пролетта на 82 г., месец Април, по време на "Фолкландската война", – в София ме намери Димитър Велков. По това време, временно не ходех на работа, понеже здравето ми се беше влошило, и по предписания на различни екстрасенси и билкари, опитвах да се лекувам с билки. Велков ми предложи да се поскитаме по планините и да направим няколко скривалища, които да използваме за укриване и за транзитни "бази" за преминаване на границата. Трудно можех да му откажа, макар, че неговата идея не бе напълно съвместима с моите планове за организирана борба, което му и казах, но реших поне да му помогна и да видя не би ли излязло нещо "полезно".

А Велков не бе си плащал квартирата в Пловдив и нямаше възможност да предприеме нещо сам. Така, с малкото мои пари, предприехме за десетина дни, малка "екскурзия" и под град Клисурса, близо до подбалканската магистрала и ж.п. линията, изкопахме една земянка и я маскирахме добре. В земянката, за съжаление излезе вода, защото Велков избра местност със северно изложение, и аз се шегувах, че поне няма да му се налага да излиза навън за вода.

Димитър Велков наистина си беше доста мнителен и при един случай, и тогава, прояви напълно неоснователна мнителност и към мене. Затова му казах, че си тръгвам.

Бяха ми останали 10 лева, от които 5 дадох на него, и се прибрах в София.

Много по-късно, след десети ноември, Велков идва няколко пъти при мен на село, и каза, че все пак, една зима е ползвал земянката.

Срещи с Илия Минев

Откак бях излязъл от затвора, ходих многократно и при Илия Минев, в гр. Септември. Вече познавах добре бай Илия, знаех и неговите особености в характера, и още в затвора бях преценил, че той едва ли ще може да се сработва и с неговите преки съидейници, – легионерите! Но все пак, твърдите и активни противници на комунизма, които познавах, бяха малко, а бай Илия, тогава бе най-авторитетен за мен.

При обсъжданя, с много хора бях привеждал хипотетичния аргумент, че ако България бе разделена, след втората световна война, на "северна и южна", щеше ясно да проличи разликата между комунизма и демокрацията, – в правата на хората, в икономическото развитие на държавата, и в стандарта на живот!

С Бай Илия дотогава не бях споделял за евентуална въоръжена борба, но до него бе стигнал "слухът" че съм говорел нещо в тази насока, и затова при един случай, ми се сопна, че неискан България да е разделена на "северна и южна"! – И аз неисках, но все пак допусках, че

ако след една продължителна въоръжена борба, се постигне освобождаване поне на южна България, то това ще е много голям успех.

От този ни разговор, разбрах, както и предполагах, че бай Илия е категорично против, да разсъждаваме за мащабна въоръжена борба, заради огромните отрицателни последици! Разбира се, и за мен това беше голяма дилема, но бездействието и безперспективността, тогава, също не бяха приемливи!

По този повод бай Илия сподели, че за него е допустим само следният вариант, който бил обмислял: – Чрез младежи, да се свържем със студентите и да ги подготвим за една студентска демонстрация. А по време на демонстрацията, когато ще се създаде известен смут, ние пък, да превземем (или да неутрализираме) една много важна според него, държавна (или партийна?) сграда, с което щяло да се стигне до ситуация, близка до преврат! Аз, като цяло, не повярвах че ще успеем да организираме студентите, а и с превземането на една сграда, пък била и най-важната, едва ли ще свалим властта. Затова му предложих, че може да обсъждаме такъв вариант, само, ако при очертаващ се неуспех на предложения от него план, – това да се превърне, от провал, в начало на по-широка въоръжена борба, но Илия Минев не се съгласи. Така отхвърлихме и двата "въоръжени" подхода!

При друга среща, бай Илия предложи, една група политически затворници, да влезем в американското посолство и да поискаме среща с чужди журналисти, за да изложим нашите позиции, идеи и искания! Много добра идея, но тогава аз не се чувствах достатъчно подготвен и самоуверен, за да участвам в едно така важно представяне пред света, на българските противници на комунизма, защото се бях готвил "за друго"!

А веднъж ми каза, че е изпратил изложение до шведския министър-председател Улав Палме. Поправих го, че се казва Улоф, но той, вероятно нарочно, пак го нарече – "Улав"! Цитира ми и последното изречение от писмото си до Палме: – **"Помни, че комунистите, пак няма да ти простят!** Бай Илия имаше предвид, че: – въпреки поддръжката им, за съветския комунизъм, от страна на шведските, а и на всички социалдемократи, – комунистите, накрая пак няма да им простят! И наистина, след няколко години, Улоф Палме бе убит, и мисля, че от комунисти!

А бай Илия, след 10-ти ноември, поне имаше средства и възможност да пише каквото иска, и каквото сметне за нужно, и няколко години издаваше вестник "Свободно слово".

А сега ще поясня накратко, какво имах предвид, под "въоръжена борба", преди да се бях уверил, че не това е пътят:

През седемдесетте години, и до началото на осемдесетте, бях съставил в общи линии, следния план за организирана въоръжена борба, – за свобода и демокрация в България: Първоначално считах, че ще е нужно в некая от западните държави да се устрои един малък нелегален лагер за подготовка на доброволци от България и от емиграцията, но ми беше ясно, че това няма дълго да остане скрито за местната власт. Затова, в началото на осемдесетте години, опростих плана и реших че ще трябва да се мине само с елементарна полева подготовка, а основните принципи и методи на екипиране, укриване, преживяване и "връзки" с ръководството, ще трябва да са описани в едно кратко ръководство – наръчник. Бях измислил и една проста но ефективна система за шифроване на кратки радиосъобщения, за връзка

Предвид изключително трудните условия за по-масова борба, счетох, че най-разумно ще е, наличните кадри да се разпределят, на принципа на "максимално разсредоточаване", с цел: дезориентация на властта; затрудняване на преследването ни и минимални загуби при локален провал. Идеята ми бе, във всяка община да имаме поне по един боец. А максималният брой на една група, да е до трима души, и ако станат четирима, задължително да се разделят на две групи, по двама, като предварително уточнят, в съответствие с "наръчника", начините и времето на редките, контакти помежду им, – само за взаимопомощ и за евентуални координирани акции.

В такава посока бяха плановете ми, но с времето все повече се убеждавах, че в условията на "дълбока нелегалност", за подобна форма на борба и оцеляване, няма да е по възможностите ни да отберем достатъчно хора, с нужните високи качества! Затова, 1983 - 84 г., обмислих, много по-прост и по-реалистичен план:

— Като имах предвид, политическото положение в света и в Европа, а и нашите възможности, целях да се "демонстрира", че и у нас има организирана съпротива срещу комунистическата власт, и нашите "демонстративни" акции да не могат да бъдат укрити, а непременно да станат известни, и в България, и в света!

И понеже си давах сметка, че трудно ще можем да съберем, да отберем и обучим, много хора, затова се спрях на "акция" която може да се осъществи с десетина човека, – което бе напълно по нашите възможности. Считах че ако се прекъснат международните транспортни трасета, преминаващи през София, поне за една седмица, – това не би могло да бъде прикрито по никакъв начин, – още повече, че щяхме да се постареем да станат известни, – и нашата акция, и нашите подбуди и цели!

Това можеше да стане, с взривяване на ключови, трудно възстановими мостове, около София, понеже тя е главен международен кръстопът на Балканите! При такава акция, нетрябваше да се допусне да пострадат невинни граждани, – особено пътнически влак! Допусках само, евентуални, неизбежни жертви на машинисти на товарни влакове!!

Ако такава акция успее, можеше да продължим да демонстрираме активност, като в началото организирано, а в последствие, и спорадично, – прекъсваме главните електрически далекопроводи, – което също щеше да има ефект, и неможеше да бъде укрито! А по-нататъшните ни действия, щяха да зависят, от политическия ефект и от нашите възможности! Но Слава Богу, че така се стекоха нещата, та нито съм взривил, нито убил, нито даже, шамар съм ударил некому!

Дълго бях мислил и как да включа името на Левски, в наименованието на организацията ни, или в някакъв лозунг, и накрая съставих следния "бунтовнически" поздрав, или девиз:

— "Само Левски ... и Гоце Делчев"! Този девиз, за мен, и днес означава много!

Трета градска болница "Национален кардиологичен център"

Ноември 82г., поради влошаване на здравето ми, престанах да ходя на работа. В началото на 83-та, с помощта на доктор Николай Попов и негов колега, – кардиолог, постъпих за изследване в Трета градска болница, в "Националния кардиологичен център". Там, при експерименти с апарат за командване на сърдечния ритъм – "пейсмейкър". Експериментиращият доктор, чрез два електрода вкарани венозно в сърцето ми, – му задаваше най-различни команди и ритми. В един от режимите, когато сърцето ми бе принуждавано, чрез подаваните импулси, да бие с ненормална сила, – в един момент, престана да бие, – което веднага усетих.

Доктора, като видя че с апарата не може да принуди сърцето ми, да заработи отново, дойде до мен и ме удари два пъти със "саблен" удар, в сърдечната област. Сърцето пак не "заработи", а на мен бързо ми причерня пред очите, и секунди след това, изгубих съзнание! Всичко това стана за десетина секунди. В помещението беше само експериментиращият доктор, а когато след незначително време, почувствах че все едно върху гърдите ми има един тон тежест, и с изключителни усилия се опитвах да поема "грам" въздух, – край мене вече имаше доста хора! Слагаха ми маска, вероятно за кислород или за упойка, а аз се опитвах да им кажа нещо, но отново изгубих съзнание. Постепенно се свестих в реанимационната зала, като често повръщах, което казаха, било вследствие на упойката!?

От този инцидент, поне разбрах, че при спиране на сърцето, се умура най-лесно. Не се чувства нито задушаване, нито болка, а само, – една "лекота"!

Отново в затвора !

За двете години, обикаляне, срещи и разговори, не бях постигнал почти нищо. В началото на 83-та година, започнах да усещам, че не е чиста работата на двама мои приятели от затвора, – Данчо "Мурука" от Кремиковци и Емил от Бела вода, Пернишко. Затова, една вечер в квартирата, пред очите на Емил, извадих иззад тапета, където криех неколкото листа, на които бях започнал да пиша "Ръководство – наръчник", за организирана въоръжена борба, и ги изгорих! Емил не ги знаеше, а аз, след като ги изгорих, само му казах, че нямаше да е добре да ги намерят!

Пролетта на 83 г. освободих квартирата си в София и се прибрах на село. Усещах че положението ми става все по-несигурно. Насадох борове покрай къщата ни, с идеята поне те да останат след мен.

И наистина, една сутрин, в началото на Май, трима души от ДС, ме арестуваха на село, още докато спех, и ме закараха на "Развигор". Там, за първия ми разпит се бяха събрали, пълен кабинет, следователи и началници. И като стана дума и за доктор Николай Попов, ме попитаха, – "откъде съм разбрал, че Попов е заминал на запад"?

– "От радиото", – казах.

– "От нащо радио ли?" – попита следователя.

– "Не от ващо, – от нащо"! Отвърнах нарочно така, като имах предвид, западните радиостанции, и те добре го разбраха!

– "Нащо, – ващо...", – промърмори си един от следователите, понеже отговора ми бе подигравка за тях, а те не бяха свикнали да им се подиграват!

Разпитвах ме на смени, целия ден без почивка, до късно вечерта. Не признах нищо, нито този ден, нито през двата месеца, докато бях следствен, макар ясно да разбрах, че двамата, в които се съмнявах, свидетелстваха срещу мен, и техните показания стигаха, да бъда осъден. Пълното непризнаване, от моя страна, пък не ми позволяваше да отричам и оборвам някои напълно несъстоятелни и нелепи обвинения срещу мен, защото нямаше как да кажа: – това е верно, но онова не, – а просто отричах всичко!

По време на това следствие, в моята килия вкараха едно момче от антуража на Костадин Караджов, – кмет на един от софийските "Райхсъвети". Тях, след някаква "екскурзия" из Европа, ги бяха арестували на връщане в България. Както разбрах от съкилийника си, с когото след това бяхме и в Стара Загора, – те бяха сгафили нещо, по време на пребиваването си в Италия.

Не се разбра истинската причина за арестуването и осъждането им, но в Италия те се бяха срещали с български дипломатически представители, замесени в опита за убийство на Папата, и явно там нещо бяха изкривили "линията на ДС"! А в килията ни, момчето, което казваше че е "солташак" на Караджов, се възмущаваше и отвращаваше, че се е срещал с "убийци", защото бе подразбрал нещо.

И след това следствие, пак ме закараха в седмо отделение на Софийския затвор, и ме оставиха сам в килия за около седмица. Допусках, че докато съм сам в килията, може и да ме ликвидират, но поне ми бе широко и можех да правя по пет крачки в една посока, ходейки почти непрекъснато напред-назад.

След седмица ме заведоха при някакъв началник. Оказа се Боян Мечката, който вече бе "младши лейтенант" и началник на всички надзиратели, а дотогава беше старшина. Каза ми че отивам на работа в стругарната?

Не ми се вярваше, че ме изкарват на работа толкова скоро, и то в криминално отделение, но явно такава е била целта, да съм изолиран от политическите, предвид това за което ме съдят.

След около месец, получих обвинителния акт, и го давах да го четат всички по-будни и "революционно" настроени. Всеки който го прочетеше, се въодушевяваше, все едно че е "позив",

макар че много неща бяха измислици! В обвинението имаше и свободни съчинения на свидетелите, които явно са говорили така, както самите те са си го представяли, а и както са им внушавали следователите.

Тук преписвам обвинителния акт, като подчертавам или заграждам в рамка, онези части, които въобще не са верни, – като: "озлобени"; "да си окървавят ръцете" и т.н., а останалото е приблизително верно. (В скоби, правя и кратки пояснения)

(Наложил се да препиша "обвинителния акт", както и всички други сканирани преди това, документи, защото се оказало, че със сканираните документи се работи по трудно и заемаха изключително много "памет", поради това, че не умеех да съгласувам множеството различни настройки на скенера и компютъра. Но така, поне е много по-четливо.)

ОБВИНИТЕЛЕН АКТ

по следствено дело номер 67 от 83г. (вх. Номер 24 67 1983г.)

по описа на Софийска градска прокуратура

ПО ОБВИНЕНИЕТО НА

ГРИГОР СИМОВ БОЖИЛОВ от с. Парамун окр. Пернишки

ПО ЧЛ. 110 вр. 109 ал. 1 вр.96, 101 и 106 от НК

Обвиняемият Григор Симов Божилов през 1970 г., като непълнолетен, излезнал незаконно през границата в Югославия, от където бил върнат и осъден на 8 м. лишаване от свобода – условно. Преди да изтече изпитателният срок, същият през 1971 г. отново избягал в Югославия и също бил върнат и осъден на 3 г. и 6м. лишаване от свобода. През 1973 г. избягал от затвора и за трети път излезнал незаконно през границата за Югославия. Отново бил върнат в страната и осъден на 5 г. лишаване от свобода. През 1975 г. бил осъден на 8г. лишаване от свобода за шпионаж. В затвора престоял общо 10 г.

Обв. Божилов не възприемал общественно-политическата действителност в НРБ. Първоначално желанието му е било да живее на запад, където считал, че ще бъде материално по-обезпечен и "по-свободен", поради което три пъти е извършвал незаконно преминаване на българо-югославската граница. Впоследствие, свързвайки се в затворите с осъдени за противодържавна дейност лица, той се оформил като противник на социализма и на народната власт, и в съучастие с други лица, извършил едно от най-тежките престъпления против НРБ – шпионство, (л.22).

Още преди да бъде освободен от затвора, обв. Божилов, взел решение да провежда борба срещу установения строй и властта в страната. В тази връзка, той се уговорил със свид. Емил Бориславов Митев от гр. Перник, който също изтърпявал присъда за противодържавна дейност в Старозагорския затвор, да се срещнат след излизането им на свобода и да помислят, как следва да действуват.

След излизането му от затвора м. март 1981г., обвиняемият решил да образува организация, която да извършва престъпления против НРБ. В същата, възнамерявал да привлече осъдени за противодържавна дейност лица, които не са отстъпили от старите си позиции. С тази цел, още през 1981 г., той неколкократно се опитал да се свърже със свидетелите: Емил Митев и Йордан Александров Лозанов от Кремиковци, с когото се познавали от съвместния им престой в Софийския затвор.

През м. март 1982 г., обв. Божилов установил връзка със свид. Лозанов, а в края на 1982 г. и със свидетела Митев.

В квартирата си в жк. "Люлин", в София, където живеел временно, обвиняемият се срещнал и изложил на двамата свидетели по отделно и по различно време, планове си за

създаване на противодържавна организация, като същевременно им предложил да членуват в същата. (подчертаните или заградени части от обв. акт, не отговарят на истината.)

Обвиняемият разяснил поотделно на Митев и на Лозанов, че за нейни членове трябва да се привличат осъждани за противодържавна дейност лица, а така също и някои криминални, които да се използват като "маши" за извършване на "черната работа". В по-късен етап се предвиждало привличането и на емигранти бегълци, на дисиденти и др. противодържавни елементи от останалите социалистически страни.

Структурата на организацията трябвало да обхване "бойни ядки" или "петорки" (всъщност, – тройки), като с цел конспиративност, членовете на отделните групи да не се познават помежду си. Бойната ядка следвало да се оглави от ръководител, избран от членовете.

Ръководството на организацията трябвало да е добре законспирирано, като част от него и от членския състав действуват зад граница. За целта било необходимо организирането на постоянно действащ канал за преминаване на границата.

Организацията щяла да се свърже с реакционен капиталистически режим на запад, с цел получаването на всестранна помощ и подкрепа в борбата срещу властта в НРБ, изразяваща се в политическо покровителство и ръководство, финансово обезпечаване, снабдяване с оръжия и обучение в минно-поддривно дело.

За дейността на организацията обв. Божилов обяснил, че ще се състои в извършването на терористични актове – убийства на партийни и държавни деятели, отговорни служители от апарата на ДС и Народната милиция, и партийни секретари, а така също и в провеждането на диверсионни действия, като взривяването на възлови шосейни и ж.п. мостове, с цел парализиране движението в страната и предизвикване на политически ефект.

За материално осигуряване на организацията се предвиждало извършването на обири на банки, кражби, отвлечания с цел получаване на откуп. Обири и кражби трябвало да се извършват и от членовете зад граница, като с получените средства от продадените откраднати вещи се закупува оръжие. Същото щяло да се внася в страната по организиран канал за извеждане на членове на организацията, като се използват за превозването му до югославска територия, подкупени чуждестранни шофьори от международния транспорт.

Като най-добър вариант за въоръжаване на организацията, обвиняемият считал установяването на контакт с ливанските фалангисти, чрез специален пратеник, който да преговаря с тях.

Предвидено било и оборудването на скривалища за оръжието, а също и за хранителни припаси и за укриване на членовете, преминавали в нелегалност. За целта било необходимо да се издирват подходящи, малкоизвестни пещери, – недостъпни, които да се пригодят и се замаскират входовете им.

Свидетелите Митов и Лозанов възприели тези планове на обвиняемия. На предложението на обв. Божилов за членуване в организацията, свид. Йордан Лозанов не отговорил изрично нито с "да", нито отрицателно, но от последващите му действия и разговори, продължили до началото на 1983 г., е видно, че той се е считал обвързан с предложението.

Свидетелят Емил Митев, също приел отправеното му предложение и дал съгласието си да членува в организацията /л. 69/ (Въобще не е ставало дума за членуване). С цел да поддържа непосредствени контакти с него, обв. Божилов му оказал съдействие да започне работа в неговата бригада и го приел в квартирата си в София.

Обвиняемият продължил да обсъжда бъдещата дейност на организацията с двамата свидетели поотделно. Като със свидетеля Митов, такива разговори са провеждали до края на 1982 г., а със свид. Лозанов – до м. януари 1983 г.

При един от разговорите си със свид. Лозанов, обвиняемият проявил интерес, какво точно работи във МК – Кремиковци. Разбирайки че е чугунодобивчик в доменен цех, той му

предложил да намери начин за "изваждане от строя" на цеха, за да стане негоде да произвежда чугун. Свидетелят заявил, че не би могъл да направи това, тъй като не разбира от тези неща. Обв. Божилков се заинтересувал и от производството на останалите цехове, а също и от пропускателната система за влизане в Комбината и в самите цехове.

По повод забележката на свид. Лозанов, че дейността на организацията по извършване на терористични и диверсионни актове е много опасна и че е възможно "предателство", обвиняемият заявил, че на тези членове, в които се съмнява, трябвало да се "окървяват" ръцете чрез извършване на убийства на отговорни ръководители от партийния и държавния апарат, /л.99/. (За Кремиковци, нито съм имал, нито съм предлагал подобни идеи, а относно "забележката на Лозанов", – действително, самият той е изказвал пред мен подобни разсъждения, които за мен са груби и примитивни.)

При друг разговор, обв. Божилков възложил на свид. Лозанов да се срещне с негови познати от затвора, които да са "озлобени" срещу властта, за да ги привлече в организацията. Свидетелят заявил, че не поддържа връзка с никого от старите си познати и не изпълнил това поръчение. /л.105/

При обсъждане на необходимостта от издирване на подходящи скривалища – пещери, свид. Лозанов споделил с обвиняемия, че му е известна в района на Кремиковци стара изоставена галерия, съществуваща от турско време, която би могла да се използва. От своя страна обв. Божилков заявил, че следва да огледат района около Черепишкия манастир, където считал че има пещери. В тази връзка, през лятото на 1982 г., обвиняемият потърсил свид. Лозанов в дома му в Кремиковци и предложил да огледат старата галерия. Същият бил облечен в туристически дрехи. Свидетелят отказал, тъй като се връщал от нощна смяна и бил уморен, но се уговорили това да стане по-късно. (б.а. – аз отказах, понеже сериозно се усъмних в Лозанов).

През м. септември 1982 г., по предложение на обв. Божилков, той и свид. Митев заминали с влак за гр. Видин за да издирват пещери в района на с. Лагошевци. Слезнали на гара Димово и пеша се придвижили към с. Лагошевци. Между двете села, край река Арчар, двамата търсели цял ден пещери, но успели да открият само сводове и малки входни дупки. Обв. Божилков предварително се бил подготвил за това пътуване, като закупил джобно фенерче с което да огледат вътрешността на пещерите, ако открият такива. Той заявил, че сам е ходил в Стара планина и бил се спрял на една пещера, но желал да потърсят и в Ловешки окръг, където предполагал, че има много пещери. /л.86/. (За това пътуване ме подведе и излъга, "свид." Митев, който е прекарал няколко години като дете, в ТВУ-то на с. Лагошевци, като каза, че знаел една много удобна пещера!?).

Според плановете на обвиняемия, необходимо било, част от членовете на организацията да действат зад граница, за да се "опипа" обстановката и се свържат с хора, които чрез изготвяне на фалшиви документи, да извеждат членовете през границата, да се създаде отделна "ядка", която да установи контакти с реакционен западен режим за оказване помощ в борбата срещу властта.

Свидетелят Митев дал съгласието си да бъде един от "задграничните" членове на организацията, но нямало подходящ случай за прехвърляне зад граница.

В края на есента на 1982 г., обв. Божилков и свид. Митев заминавали с бригадата на работа в гр. Лом. На Централна гара София, свидетелят случайно се срещнал с египетския гражданин Ериан Мата Дос, с когото се познавали от Софийския затвор. Дос бил осъден за подправка на документи и валутни престъпления. Свид. Митев обяснил на обвиняемия, кой е Ериан Дос и с какво се занимава. Последният заявил, че "такива хора трябва за нуждите на организацията и нетрябва да го изпускаме" /л.86/. Тогава свид. Митев се уговорил с египетския гражданин да се срещнат след 10 дни на същото място в 13 ч., за да проведат разговора.

При срещата си с Ериан Дос, Митев го завел в квартирата на обв. Божилков и му обяснил, че се нуждае от фалшив паспорт с който да излезе от страната на Запад. Дос му обещал

да изготви паспорт срещу сумата от 3000 лв., които да се изплатят на три пъти: 1000 капаро, 500 при тръгването към границата и 1500лв. зад граница. /л.90/. Уговорили се извеждането да стъне през м. декември 1982 г.

Свидетелят Митев обяснил подробно за разговора си с египетския гражданин, на обв. Божилов и заедно обмислили възможността да намерят 1000 лв. за капаро. Сумата от 500 лв., която да се даде при тръгването към границата, обещал да осигури обв. Божилов.

От м. август до декември 1982 г., свидетелят Митев с одобрението на обв. Божилов, ходил два пъти да иска необходимата сума от свид. Стефан Вълков в Асеновград и и три пъти от свид. Хр. Цачев в с. Долна Липница, В. Търновски окръг, като пътните разходи поемал обвиняемия.

В началото на м. декември 1982 г., свидетелят Митев получил от Тодор Димитров от с. Страхилово, В. Търновски окръг необходимата сума, чрез посредничеството на свид. Христо Цачев. И на двамата свид. Митев обяснил истината по предназначението на сумата. (След тази измама на Емил Митев, Христо Цачев, с цената на труд и лишения, възстанови сумата на Тодор Димитров!)

Свид. Митев предал парите на Ериан Дос, била му направена от същия и снимка за паспорта, но впоследствие свид. Митов размислил и се отказал да извърши незаконно излизане през границата, като същевременно направил доброволно заявление до органите на МВР.

По отношение набирането членове на организацията, обв. Божилов извършвал системна дейност по издирване на осъдени за противодържавни престъпления лица, проучване на същите и привличане на подходящите. За да може безпрепятствено да извършва издирването, той отказал предлаганата му работа в Пернишки окръг, мотивирайки се с "недобро здравословно състояние" /л.134/, като постъпил в монтажна бригада, към ТВ на СБА, която работа е свързана с много командировки из цялата страна и които той използвал за срещи и разговори с познати бивши затворници /л.92/.

След излизането му от затвора през м. март 1981 г., до пролетта на 1983 г., той се срещал по негова инициатива с познатите му от затвора: Христо Цачев, Тодор Димитров, Стефан Савовски, д-р Николай Попов, Христо Угринов, Валентин Наков, с последния е разговарял само по телефона, като го поканил в квартирата си за разговор, но свид. Наков не отишъл. Некои от посочените лица е търсил и по няколко пъти, интересувал се е чрез близките им кога ще бъдат освободени от затвора. При разговорите е проявил интерес и към други затворници, за които считал, че могат да бъдат "полезни" за организацията /л.102/. (Срещал съм се и с други колеги от затвора, но за тях не са узнали, а за други са знаели, но по "съображения" на ДС, не ги споменават в обвинителния акт!)

С оглед изразяваните мнения при разговорите и в зависимост от настроенятия на "проучваните" от обвиняемия лица, той не е проявявал доверие към всички. По отношение на свид. Цачев, той е заявил пред свидетеля Митев, че бил "страхлив и бърборко"(!?), а за свидетеля Христо Угринов – че "много приказва и не може да му се има доверие". За същия, пред свид. Лозанов е казал че бил много озлобен и можел да се изпусне някъде /л.91 и л.100/.

Плановете и усилията на обв. Божилов да създаде противодържавна организация, не се осъществили на практика, поради трудностите които е срещал при привличане на членове.

Разговорите и обсъжданията на обв. Божилов със свидетелите Митев и Лозанов за създаване организация, както и проучването по откриване на пещери, явно завършили във фазата на приготвянето, изразено в намирането на съучастници и създаването на условия за престъпна дейност. Факта с отказите на тези двама свидетели от участие в една организация поставяща си задачи за противодържавна дейност, особено при първоначалното мълчаливо съгласие на св. Лозанов, определя извършената дейност от обв. Божилов, като приготвяне към създаване организация.

На предварителното следствие обв. Божилов потвърждава, че през 1982 г. действително се е срещал и е провеждал разговори по негова инициатива с познати му от затвора,

с цел да се "видят". Той отрича дейността си по образуване на противодържавна организация и многократните му разговори със свидетелите Митев и Лозанов в това отношение.

Като се има предвид изключителната предпазливост и конспиративност в действията на обвиняемия, а така също и факта, че свидетелите Емил Митев и Йордан Лозанов не се познават помежду си и никога не са се виждали, а изявленията им относно дейността на обв. Божилов се покриват, следва извода, че показанията им са достоверни.

При изложените обстоятелства и дейност, обв. Божилов е извършил престъпление по чл. 110 във връзка с чл. 109 ал. 1 във вр. С чл. 96 ал. 1 и 101 и 106 от НК.

От субективна страна, престъплението е извършено с пряк умисъл. Още в затвора обвиняемият е решил да провежда борба срещу установения строй и властта на НРБ. Той се е ръководил от целта да извършва дейност, чрез която да предизвика отслабване и създаване на затруднения на народната власт. Целта на групата е била да лишава от живот държавни и обществени деятели, да унищожава и поврежда съоръжения и друго значително обществено имущество и част от членовете да напуснат страната и се поставят в услуга на чужда държава или организация, за да ѝ служат във вреда на НРБ.

Обвиняемият Божилов произхожда от селско семейство. Баща му се е занимавал със земеделие, бил е миньор и животновъд, понастоящем е пенсионер, безпартиен. Мака му е също земеделски пенсионер, безпартийна. Обв. Божилов има двама братя и две сестри, по-големи от него, които живеят в различни населени места.

Начално образование обвиняемият е получил в родното си село, а основно, в с. Филиповци, Пернишки окръг. След това завършил две годишно ПТУ по вътрешни електроинсталации в София и през 1969 г. започнал работа по специалността, по разпределение към ДСО "Софстрой". От 1970 г. до м. март 1981 г., обв. Божилов изтърпява 5 различни присъди – за бягство от страната и затвора и за шпионаж в Софийския, Ловешкия и Старозагорския затвори.

След освобождаването му е работел като монтажник към НПК Садово, и от м. юни 1982 г. – също като монтажник към дирекция "Архитектурно-художествени строително-монтажни работи" при ТФ на СБА. За периода от половин година е характеризирани, като добър работник, ползващ се с авторитет пред колегите си /л.27/.

От края на 1981г. до началото на 1983 г. обв. Божилов е пребивавал в София в квартирата на негови роднини в ж.к. "Люлин". В характеристиката, дадена му от с. Парамун – Пернишки окр. е посочено че на изборите през 1981 г., той е скъсал бюлетина на всички кандидати на ОФ /л.134/.

Здравословно не е добре, страда от аритмия на сърцето.

При определяне на наказанието, следва да се приемат като отегчаващи обстоятелства осъжданята на обвиняемия за противодържавна дейност.

Причините за извършеното от обвиняемия Божилов престъпление се изразяват в отрицателното му отношение към социалистическия обществен строй, в натрупаната омраза и непримиримост към народната власт, по време на продължителния му престой в затвора.

В подкрепа на това са твърденията на свидетелите Митев и Цачев, пред които е заявявал, че в нашето общество съществувал "фалш" и имало "неправди". Властта ни била "власт на силата и на диктатурата" и липсвал демократизъм. Била създадена "нова буржоазия". /л.83, л.107/ (Наистина казвах, но не "нова буржоазия", а "комунистическа феодална аристокрация", понеже комунистите, както феодалите, имаха неограничена власт и бяха над законите, – но за разлика от феодалите, – нямаха нищо благородно!)

Предвид горното и на основание чл. 43 ал. 1 във връзка с чл 235 ал. 1 от НПК, СГП

О Б В И Н Я В А М : (и така нататък...)

29.08.1983 г. София ЕЛ/3

ЗАМ. ГР. ПРОКУРОР: /Колев/

Обвинителните актове, по политически дела, тогава обикновено "изчезваха"! Адвокатите ги вземаха "за да се запознаят с обвинението" и умишлено не ги връщаха, за да не остават документални следи за политическите процеси и за случаите на съпротива срещу комунизма! И с моя обвинителен акт, се случи същото, но за щастие, брат ми Борис бе направил ксерокопие, на единствения тогава "ксерокс" в София, на ул. Пиротска (Жданов)10! А това бе много важно, защото, както вече писах, използвах обвинителния акт за агитация между затворниците, понеже тогава никъде неможеше да се прочете нещо, което да е против комунизма!

Делото!

Сутринта, преди да ни подкарат за делото, се срещнахме в една от килиите, със "свидетеля" Емил Митев, който по това време беше осъден за обир на магазин и беше в затвора! Попитах го: – Защо си говорил такива неща? Недей поне на делото да ги повтаряш, или поне не говори за убийства, за което въобще не сме говорили! А Емил отговори:

– "Несмея! Пускаха змия в килията ми!? Ако следователят ми не присъства в залата, – ще отрека, но ако е там, – несмея"! (Понеже следователят му казал, че ще е в залата!)

В съдебната палата, когато ме водеха от килиите, към съдебната зала, един от милиционерите, ме упрекна:

– "Невиждаш ли накъде отива светът, та се занимаваш с такива работи?"

– "Тú, невиждаш", – му отговорих.

И наистина, за разлика от 1975 г., когато комунизмът беше в експанзия, то през 1983г., вече имаше засилващи се съпротивителни движения в почти всички новозавладени от комунистите държави! А да не говорим за "Солидарност" в Полша! Виждаше се реална тенденция, обратна на експанзията! – Тенденция, водеща към провала на комунизма. Но кога щеше да стане това: – след 20, 50 или 100 години, никой неможеше да предвиди!

По време на двудневното дело, бяха интересни някои от репликите. Например, въпроса на прокурора към свидетеля Йордан Лозанов:

– "А ти защо го издаде бе?"

– "Ами, ... аз мислех..., че не е верно"! – Отговори чистосърдечно Данчо!

А към Христо Цачев, викна:

– "Отговаряй точно, иначе и ти ще отидеш при него!"

А Цачев, за да ме защити, между другото, каза и следното: – "Той е най-добрия човек! Даже не яде месо, защото е против, да се убиват животните"! Това изречение съдийката специално продиктува на секретарката, за да го запише в протокола. Впрочем, мисля че се чувстваше известна симпатия към мен, от страна на съдийката, а даже и на прокурора.

Очаквах да ме осъдят на 10 години, но ме осъдиха на 3 г. и 6 м.

– "Пръднаха ти на хуя"! Каза първият от затворниците, от моето отделение, като му казах, колко са ме осъдили, понеше всички очаквахме много повече. А за мен бе най-важно, че въпреки неуспеха ми да постигна нещо, поне не вкарах никого в затвора, а загазих само аз, както бе и редно! Не случайно, един от колегите (или началник) на следователя ми, в ДС, който често влизаше в кабинета му, по време на следствието, подмяташе, полу на шега, към мен:

– "Сам съм, други няма!"

**Боян "Мечката" стреля с "Калашников"
по разбунтували се затворници – чужденци !**

На 10 Септември, 83г. в софийския затвор, бях свидетел на следния "инцидент": Ядосани затова, че надзирател удари техен колега, понеже бе скрил парче хляб, за да го внесе в отделението, група затворници, – чужденци, "въоръжени" с лъжици, наскочаха в горната мрежа на колелото (стълбището) на затвора и искаха да се срещнат с прокурор. Тази проява не беше бунт, нито опит за бегство, а протест.

Веднага заключиха всички останали по килиите и не след дълго се чуха писъци, и един от наща килия каза, че сигурно ги плискат с вряла вода, а аз предположих, че ги бодат със шишове, както са върху мрежата, защото, от по-долния етаж на стълбището, това би било много удобно. Чак на следващия ден, се разбра, че известния надзирател (а тогава вече, началник на надзирателите), – Боян Мечката, взел автомат Калашников, и от първия етаж (трети пост), стрелял в неподчиняващите се, но не заплашващи никого, затворници. Един бе убит а друг ранен. Останалите пребити от бой, са завлечени в седмо отделение и след това преместени в Пазарджишкия затвор.

По това време началник на Софийския затвор беше Топкаров, бивш дългогодишен началник на Пазарджишкия. За времето докато е бил началник на пазарджишкия затвор, там са извършени много убийства на политически затворници и поне едно от убийствата, а най-вероятно всичките, е извършил лично Топкаров. Убитите, за които зная, са: **Заркин, Борис Арсов и Володя Наков**. За тези убийства, извършени по жесток начин, има свидетели!

В софийския затвор, работата ми бе, предимно бе, да почиствам ръчно с пила и със самоделен нож от ножовка, – оловни отливки за акумулаторни крайници (скоби), за "Жигули".

По време на излежаването на тази присъда, плюех често кръв. Често ми беше и много студено и неможех да се стопля с часове. Чувствах се доста зле и установих само, че след като по време на следствието ми, в ДС, 83-та г., правех любимите ми "стойки на ръце", състоянието ми се влошаваше и плюенето на кръв се увеличаваше. Затова, от тогава, не съм си позволявал да правя "стойка", и кръвта намаля, но не се прекрати напълно и до днес!

Пак в Старозагорския затвор

След две години, – пролетта на 85 г. – внезапно ме "преведоха" в Старозагорския затвор, и там заварих много приятели и познати от предишната ми присъда, и се запознах с други.

Ще спомена неколко души:

– Иван Василев Янков, от Кърджали, изкара доста години в затвора, а след това бе изселен в гр. Априлци (вероятно, след учредяването на дружеството). Есента на 88-ма г., замина на запад и сега е в Норвегия. Според мен, само Иван Янков стана идеен последоаятел на Илия Минев, – по време на пребиваването им в "разряда". А Иван е и един от примерите, как комунистите използваша психиатрията за политически цели! Заради това че бе писал протести, управата го бе "изпратила" в затворническата лудница в Ловеч (не помня за колко време)! А аз, като негов колега, го опознах добре и категорично заявявам, че той нямаше абсолютно никакви психични проблеми, а напротив, – беше изключително стабилен и уравновесен! Вината му бе, че е убеден противник на комунистическата система и не мълчеше, а беше активен изобличител!

– Цеко Кръстев Цеков, от с. Клисарица, Монтанско, – осъден, заедно с Янко Янков, за "противодържавна организация"! По късно той бе един от подписалите "Откритото писмо", а след това, при учредяването, стана секретар на "Независимото дружество за защита правата на човека в България". Замина на запад, на 10 Декември 88-ма г. с официално издаден паспорт.

– Андрей Димитров, локомотивен машинист от Раднево, по убеждение, – земеделец, – осъден на 10 г. за опит да създаде съпротивителна организация.

– Петър Гогов, от София, – националист, режисьор с образование и ерудиция, но с малко надменен характер. Запомнил съм го и с това, че казваше на висок глас: – "Югославия е

измислена държава", – много години преди некой да предположи, че тази относително просперираща тогава, комунистическа държава, ще се разпадне по шевовете си! Но за мое недоумение, Гогов казваше и, че "бил доволен от комунизма, поне затова, че всички пътища били асвалтирани!?" – Сякаш, ако не беше комунизма, е нямало да се асвалтират!?

– Емил Благоев – пилота, също от Монтанско. – Направил опит за бегство със селскостопански самолет. Самолета му свършва гориво над тогавашната юго-република Босна. Залавят го и го връщат в България. Тук го осъждат на 16 г. за "шпионаж"! Ето и едно негово стихотворение, което ми изпрати, Иван Янков, докато бях изселен в Кайнарджа:

< Изстрадани стремления >

*Приятелю, несретнико незнаен,
защо си тъй замислен и посърнал ?*

*Дали към свиден край, омаен,
случаен спомен те е върнал ?*

*По път трънлив, досадно сив и сух,
познах и горест и лишения ...*

*но вярата и моят дух,
окрилят изстрадани стремления.*

*Къде блуждаеш устремен ?
Отвъд небеския зенит се рее
погледът ти уморен,
надхвърлил каменния зид*

*Към съкровена цел – желана,
с мъдрост жаждата си утолявай,
макар и птица окована,
не падай духом – и не се предавай !*

*Не казвай, че не те разбирам !
Болката е вездесъща ...
Търся правда, но не я намирам,
а вярата ми е могъща.*

**13 май 1987 година О.З. Ст. Загора
Емил Благоев**

– И Коста Калмуков (брат Коста), от Карнобат, – вярващ християнин от евангелските църкви, – минал през много лагери и затвори, затова че брат му, още навремето успял да избяга в Америка, а и затова че е "активист" на тяхната църковна общност. Ето едно негово куплетче, което често повтаряше: **"Брат Коста от Карнобат, считан от някои за психопат, тъй работата издокара, че всички сложи на кантара!"**

Брат Коста разказваше за лагера Куциан (или Богданов дол), където в най-големите мразове през зимата, за карцер е "ползвана" кучешка колиба край оградната мрежа, в която и той е пребивавал неколkokратно. На карцираните в колибката не разрешавали да се показват, и е трябвало "да ходят по голяма нужда" в чорапите си, но не им разрешавали и да ги изхвърлят, затова ги окачвали в колибката, като наденици! Окачените чорапи замръзвали така, че от виелиците, непрекъснато се удряли едни в други и дрънкали силно, та дрънченето им се чувало и в бараките!

Тази "музика" на виелицата и дрънкащите чорапи, се бе запечатала в паметта на брат Коста!

Тук ще опиша и едно негово по-особено преживяване:

По време на едно следствие, сложили отрова в храната му. Той бил сам в килията и вече умираше. Както си седял приведен на нара, по едно време почувствал, че гледа себе си, отзад в тила! Бавно се отдалечавал назад и нагоре, гледайки приведеното си тяло с клюмнала глава, да седи на нара. Чул глас: – "Ела с мен", и воден от дух, преминали през стените и се устремили нагоре. Озовал се Брат Коста, на небето, а там Самият Христос го целунал по челото и му казал, че ще трябва да се върне на земята, със специална мисия!

След което, брат Коста се озовал пак в тялото си, помнейки много добре, случилото се и мисията, която му е възложена, а от отровата вече нямало и следа!

Но за съжаление, както на повечето протестанти и евангелисти, така и на брат Коста бе втълпено, че Христос бил първият комунист, и че християнството и комунизма били едно и също! И понеже това сравнение, за някои може да изглежда и правдоподобно, – напомням, че лъжата и

насилието, – основните инструменти на комунизма, – са напълно противоположни на християнството, и са абсолютно несъвместими с него!

– Ще спомена и един скромен човечец, от източния край на Софийското поле, чието име не помня (но помня че жена му, която често споменаваше, се казвала Ружа). Той и негови съмишленици, заредили със взрив новопостроения тогава, паметник на "Априлските въстаници", – при откриването на който, трябвало да присъства Тодор Живков! Но в последния момент били разкрити. Та, помня как веднъж подигравателно го "бъзикаха" цивилните началници в затвора:

- Ако "стане нещо", ще станеш ли кмет на вашето село?
- "Ааа, че станем". – клатеше отрицателно глава, позачервеният от притеснение шоп.
- Но все пак, ако "нещо стане"? – продължаваха да го бъзикат.
- "Е паа..., ако стáне нещоо..." – отговори уклончиво хитрият шоп!

Съветският комунизъм и политиката на запада!

Отдавна се съмнявах, но по време на изтърпяването на тази присъда (1983 – 85 г.), се убедих окончателно, че повече нетрябва да се залага на "въоръжената борба". Отдавна ми бе ясно, че каквато и да е въоръжена акция, години наред ще бъде оправдание, и за икономическите несполуки на системата, и за допълнителни репресии спрямо народа! Но по-важното е, че насилието ражда насилие, а всяко насилие е зло, макар и да е подплатено с най-благородни подбуди! Ясно ми бе също, че западът няма да подкрепи и никога не е подкрепял, въоръжена борба против комунизма. Но докато "този запад", не започна да оказва, макар и символичен натиск за човешки права, друг начин за съпротива, почти нямаше! А и достатъчно красноречив е, широко известният тогава, лозунг на комунистите: **С кръв сме я взели тази власт, с кръв**

ще я дадем !

За разклащане "идеологическите" и политически устои на комунизма, голяма роля изигра президентът Картър, с политиката си за зачитане на човешките права! Но реален ефект постигна, само честната и решителна позиция на Рейгън, който има доблестта да назове – **основния световен проблем**, – Съветската комунистическа империя, – с истинското ѝ име: – **"империя на злото"**! А това бе малкото, което бе нужно, за да я доведе до невероятно скоростижното ѝ рухване!

(Друг е въпроса, че именно западът непрекъснато подкрепяше тази "империя" и продължава, след рухването ѝ, със всички средства да прикрива и оправдава престъпленията на комунизма !

Днес, когато пиша тези спомени, Съединените Щати "освободиха" Ирак и Авганистан, както навремето СССР ги "освобождаваше"! А Куба, която е под носа им, не само че нямат намерение да освобождават, но флотилията им край Флорида, издирва, залавя и връща в Куба, всички бегълци, търсещи по всевъзможни начини, спасение от мизерията и комунистическата тирания на Кастро !

Нека си припомним, че комунизмът в цяла източна Европа рухна, тъкмо, след като Унгария отвори границата си към Австрия, за хилядите източногерманци, напирещи на запад! А какво да кажем за целенасоченото, нечовешко третиране на десетките хиляди, произволно арестувани иракчани и други мюсюлмани! — Всичко това е страшен позор, и за САЩ, и за демокрацията, и за света в който живеем !!!)

По време на затворническите години, по отношение слабостите и недостатъците на западната демокрация, прецених, че основният ѝ, "генетичен дефект", е пряката избирателна система, – т.н. "пряка демокрация". Именно тя предопределя **фасадната, – демагогска същност**, на "преките, общи избори" за парламент, при които, с помощта на рекламни методи и много пари, на избирателите се рекламират и пробутват, непознати им личности. Затова, според мен, преките

избори са удачни само на ниво "община", където хората познават тези, които избират, и много по-трудно могат да бъдат излъгани.

Ето защо считах и считам, че най-лесният начин за елиминиране на този умишлено заложен недостатък, е: – въвеждане на двукамерен парламент, при който едната камера задължително да се избира, – непряко. Което ще рече: След провеждане на общинските избори (а общината не трябва да е с население, повече от няколко хиляди души), избраният общински съвет, от своите редици избира представители за по-горната управленска инстанция, – "областния съвет". А областният съвет, съответно, избира или "отбира" представители за Сенат. Така, след известен период, – от качеството на работата на **непряко** избрания Сенат, и **пряко** избраното Народно събрание, се преценява, коя от тези институции е "по-удачна", и съответно, нейните правомощия *и задължения, се увеличават!* *До колкото помня, тези разсъждения, споделих само с Андрей Димитров, но знаех, че ще е "много трудно" да се прокара, даже и тази малка реформа.*

Поредното ми освобождаване от затвора и подслушвателят !

Ноември 85-та година, изтърпях и тази присъда, като този път прекарах в затвора, само 2 години и 6 месеца. И естествено, никога не съм получавал каквото и да е намаление на присъдите, но два отработени дни в затвора, се броеха за три!

Неколко дни след излизането ми от затвора, в София беше делото на Андрей Димитров от Раднево, за обжалване на присъдата му. Той бе осъден на 10 г. затвор, за "Противодържавна организация", и както му бях обещал, отидох и аз, само колкото да му кимна с глава за поздрав!

Бяхме се разбрали и с Асен Методиев, от град Септември, да отида и на негово дело, но за съжаление, делото му още не бе насрочено. А когато отидох в гр. Септември, да питам неговия чичо, за кога е насрочено, – той току що се връщаше от делото и бе много ядосан на Асен, задето си бе признал едно криминално деяние, само за да се опита да направи "кумуляция" на присъдите си! Затова не споделих нищо с него, във връзка с това което ми бе поръчал Асен. Така или иначе, бях закъснял с един ден и неможах да изпълня обещанието си! А Асен бе в затвора, след като с бащи си и братята си, избягали в Италия, но Асен се върнал за нещо, в Югославия, и там го задържал и върнали в България. След това, в Пазарджишкия затвор, заедно с Емил Митев (който по-късно бе прокурорски свидетел срещу мен), подготвяли "освобождаване" от затвора, на Петър Пасков. С тази неизяснена "афера", на Асен му бяха прибавили и "вътрешна присъда".

Неколко седмици, след излизането ми от затвора, постъпих в болница, за изследване на белите дробове, и цял месец бях по болници, но без резултат, защото плюването на кръв и другите ми оплаквания, си останаха!

Пролетта на 86-та година, дни преди да започне пореден конгрес на БКП, в паянтовата ни къщичка на село, случайно открих, току що монтирания миниатюрен подслушвател. Това стана по следния начин: Една сутрин пристигна началникът на МВР Трън, Генадиев, и с различни "поводи", изведоха от къщи, мен, майка ми и баща ми.! Така у нас не остана никой, и "специална" ДС бригада, през това време монтирала подслушвател.

След два часа се прибираме в къщи, без да подозираме нищо, и аз както обикновено, включвам радиото, но то, не работи! Започнах да проверявам каква е причината. Отворих контакта и виждам някакви съмнителни тънки, бели жички. Издърпах ги и измъкнах едно "устройство", – четиристенно, дълго около 5 см. и дебело 7-8 мм. Тънките жички бяха за хранване на подслушвателя от мрежата, а допълнителна малко по-дебела жица, дълга десетина сантиметра, водеше към микрофонче, – малко по-големо от главичка на кибритена клечка. Микрофончето бе заклещено под капачката на контакта, откъдето "подслушваше" стаята.

Веднага се сетих какво е, и малко ядосано дърпнах жиците, та откъснах микрофончето, понеже жицата му бе провярна под мокавената конзола. Тогава разгледах устройството и видях, че е бяло и има означения с латински букви и цифри, и за да не се забелязва, допълнително бе увито в черен изолирбанд.

Оказа се, че при монтирането на подслушвателя, в контакта, "майсторите" не са притегнали добре една жица, която допълнително бях извел от контакта, специално за захранване на радиото.

Казах на майка ми, какво съм открил и го сложих в джоба си. В този момент пак пристигна началникът на МВР, Генадиев, и започна да търси повод, отново да ни разкара от къщи, за да проверят защо не им работи подслушвателят.

Тогава извадих от джоба си подслушвателя и подавайки му го, казах:

- Ако търсите това, вземете си го?
- "Как го намери", – попита изненадан, началникът!
- Случайно!

— II част —

"Откритото писмо – апел" и "Независимото дружество за защита правата на човека"

Спомени за "Откритото писмо – апел"

Този текст, под заглавие, – "Нередактирана записка", – написах на ръка, "на един дъх", на 26. 04. 91г. вечерта, в София, в апартамента на Екатерина Маркова, по нейно искане. Оригиналa, Екатерина занесе в САЩ, с моя молба, да предаде копия, на Едуард, Цеко, Сватовски и Божидар, а и на всеки друг, който би се интересувал. Към този текст, добавих и ксеро-копие, на "кратката история" на дружеството, от бюлетин № 4, на НДЗПЧ, от Февруари 90-та година. Този текст дадох и на представители на дружеството в София.

При писането присъстваше и Стефан Савовски, когото накрая помолих да прочете текста и да се подпише, ако е съгласен с него. Той така и направи, но понеже нямаше свободно място на плътно изписаните 12 страници, Савовски написа под заглавието:

—**"Съгласен съм с написаното"**; датата; трите си имена; и се подписа.

Спомените редактирах и допълних, 2001 – 2005 г.

Есента на 1986г. започна "Виенската конференция за преглед на изпълнението на договореностите от Хелзинки". В това време, по западните радиостанции бе разгласен меморандум, подписан от дисиденти от четири източноевропейски страни, по повод годишнината от **унгарските събития** и във връзка с "Пражката пролет", и бунтовете в Берлин и Полша.

По повод горните две събития, и факта, че от България и за България нищо не се чува, и като имах предвид десетина бивши политически затворници, реших да направя всичко възможно да покажем, че макар и намиращи се в доста по-тежки условия, **и на нас българите, не са чужди общочовешките стремежи към свобода и човешки права**, и че съвсем не доброволно, сме "съветски сателит"!

От политическите затворници с които бях близък, Илия Минев бе най-изявен противник на комунистическия режим. Затова отидох първо при него.

Първите думи на бай Илия, при срещата ни, бяха за "меморандума"!

– Аз затова съм дошел, – казах. – Трябва да напишем поне едно изречение и да го подпишем няколко души.

Предложих да напишем кратък **апел за човешки права** и в него да декларираме, че се присъединяваме към източноевропейския меморандум, но Илия Минев държеше само на "**декларация за присъединяване**" към меморандума, като казваше че единствено тя ще има историческа стойност! А човешките права, неколкократно нарече: – "правцá", и, – "като щели да ни дадат некакви правцá, та голема работа"!

Аз доста се озадах от това отношение на бай Илия, защото основателно бях убеден, че само едно от човешките права да се спазва у нас, – комунистическата система много бързо ще рухне. (Но годините на "демокрацията", след 10-ти ноември, показаха, че може на книга да имаш всички права, и пак да си безправен и беззащитен! Затова, може би Илия Минев е имал право, да бъде така резервиран!)

А за да не спорим повече, кое е по-важно и по-ефектно, предложих аз да напиша поотделно, – "**апел за човешки права**", до Виенската конференция, и "**декларация за присъединяване**". Уточнихме, че най-вероятно аз, ще предам подписаните документи в некое западно посолство, – най-вероятно, в Американското.

Разбрахме се да говоря с хората, които познавам, а бай Илия да говори с Ангел Грънчаров от ботевградско, който често идвал при него. Аз трябваше да се свържа и с Иван Янков от Кърджали и да му предам да се обади на бай Илия, във връзка с подписката.

В София говорих с бай Стефан Савовски и той се съгласи да отиде до Кърджали при Иван Янков, и да му каже да се обади на Илия Минев. Иван обаче, не се обади на бай Илия и затова, като помислих че не е разбрал важността на "въпроса", реших и аз на свой ред да отида до Кърджали, но нямах пари! По тази причина отидох със Савовски при друг познат от старозагорския затвор, – Петър Гогов, с цел да преценя дали да му предложи да подпише и той, подготвяното писмо, и ако има пари, да му поискам 20 лева за отиване до Кърджали. Но както и допусках, Гогов не се впечатли от моето предложение, а ми разтяга надълго и на широко, че имал планове за бегство и за снимане на "шпионски" филм в Америка, за който имал готов сценарий. А и без да съм му споменал нещо за пари, многословно, изказа убеждение, че "който в това време няма пари, не заслужава да живее"!!?

Не се получи нищо, от срещата ни с Гогов, затова казах на Савовски, че е много важно да отида и да предам на Иван Янков, да се обади веднага на Минев, и Савовски ми даде 20 лева! На него още не бях казал за идеята, макар че му имах пълно доверие.

Така заминах за Кърджали, без да имам адреса на Иван, а Савовски го знаеше и ми обясни как да го намеря, но не го запомних, като разчитах, че ще намеря Иван, в школата за шофьори, която знаех, че по това време той "караше". Неможах обаче да го открия и си тръгнах без резултат, защото го търсих в школата за любители шофьори, а той бил при професионалните! Това беше есента на 86 г. по време на "Възродителния процес", затова на влизане и излизане от кърджалийски окръг, милиционери спираха всички превозни средства и влакове и проверяваха документите на всички пътници!

У нас, на село, написах първоначален вариант на "открито писмо – апел", в две страници текст. С този текст трябваше да обиколя приятелите и познатите ми от затвора, за да "илюстрирам" идеята ни, и разбира се, да се уверя, колко души биха подписали подобен апел. Първата страница бе почти същата, като в крайния вариант на писмото, само дето липсваше предложеното по-късно, изречение, от Илия Минев. Втората, бе доста по-остра, но не беше обработена. В нея визирах конкретно положението в България, в няколко насоки. Помня приблизително следните пасаж: **"С един замах на комунистическата власт, в България, престанаха да съществуват един милион турци!"** За "правото на труд", пишех, че **"това право се използва само за пропаганда, а в същност, у нас правото на труд е превърнато в робско задължение!"**

Пишех още, че: – **"Като дългогодишни политически затворници, наш дълг, пред нашите приятели в затворите и пред хилядите български затворници, е да заявим: Условието в българските затвори са нехуманни! Глад, студ, принудителен труд и своеволия върху затворниците! Такова е затворническото ежедневие! Ние сме свидетели и на много убийства на затворници, – политически, криминални и даже чужденци!"** Накрая на писмото, бе написано, че се присъединяваме към **меморандума** на дисидентите от източна Европа.

С този необработен вариант, тръгнах да обиколя колегите от затвора, на които разчитах. Стефан Савовски ме заведе при Едуард Генов, когото не бях виждал от затвора и не знаех къде живее. Дадох на Едуард да прочете текста и след това му обясних, че има инициатива да се изпрати подобно писмо до "Виенската конференция", – открито, с имената и адресите, на поне десетина души. Едуард каза, че ако го подпишат десетина души, и той ще го подпише! Тогава и Савовски го прочете и каза, че и той може да го подпише.

Обясних им, че този текст е само за сондиране на мнения.

– **"Защо лежахме толкова години по затворите, ако сега не направим нещо?"** – Каза Едуард и същевременно изрази мнение, че съдържанието е прекалено силно.

– "Силно е, но не е ли верно?", отговорих.

Едуард каза още, че ще е добре, ако може всички, които ще подпишем писмото, да се съберем и да обсъдим някои работи, но сам си отговори, че е най-вероятно да се съберем в "Старозагорския затвор"!

Като видях, че Едуард има две малки деца, му казах, че не е желателно да се подписва! В този дух, изразих мнение, че освен всичко най-лошо, което може да ни се случи, не е изключено и да ни изгонят от страната (Кое тогава бе почти немислимо, но само след 2 години, стана факт)!

– "Де да имаме това късмет", – каза Едуард!

А по отношение идеята за предварителна обща среща, това бе само пожелание, а на практика бе неразумно и би довело до почти сигурен провал. Такава среща щеше да е крайно нужна, **едва след успешно изпращане и получаване във Виена**, на замислените от нас документи!

Моят замисъл бе: – след като евентуално успеем да изпратим "апела за човешки права" и се убедим, че е получен, тогава да се съберем, да уточним и да оповестим, че е създадена, примерно: – **"Българска хелзинкска група"**. В онова време, само в подобна форма можеше да се води някаква борба за човешки права, – на основание "хелзинкските споразумения" от 1975 г. **А борбата за човешки права, е и политическа борба, за свобода и демокрация!**

След Едуард Генов, заминах за Търновско при моя най-добър политически приятел, Христо Цачев, от село Долна Липница. За съжаление, Цачев каза, че не е добре в този момент да подпише писмото, защото щял да си попречи на други, по-сериозни планове, които имал. Опитах се да го убедя, че по-сериозно и по-ефектно нещо, от такова открито писмо, не може да се направи! Същевременно отлично съзнавах, че с това писмо се обричахме, най-малкото, на още дълги години затвор, а това най-малко желях на най-уважаваните от мен хора! Затова неможах да настоявам на всяка цена да се подписваме, а просто проверявах мненията. А Цачев, за да ме подкрепи, каза, че "и трима души да го подпишат, ефекта ще е същия", – което бе така, но има значение, колко, и какви хора ще го подпишат.

На тръгване, Цачев ми даде 20 лева, макар че не исках да ги взимам, защото добре му знаех положението. А "положението" на всички ни, бе еднакво!

След Цачев, тръгнах за село Крушуна, Ловешко, при Радослав Проинов. Бай Радослав е бил комунистически партизанин, а брат му е убит, като партизанин. Завършил е две висши образования в Унгария, – металургия и биохимия. След унгарското въстание, 56-та г. заминал на запад. През осемдесетте години се връща в България, но този път като националист, **да се бори против комунизма**, и се озовава в Старозагорския затвор, откъдето се и познаваме!

От гара Летница, до селото, което е на 7– 8 километра, ходих пеша. Намерих бай Радослав в тях, късно вечерта. Тогава беше една студена и ветровита вечер, в началото на Декември. Бях доста измръзнал и при Радослав изпих чаша вино, за да се постопя.

– "Хич не ми се връща, полусляп, в затвора! Немога да понасям надзирателите," – каза Радослав, – "но ако е такова решението..., и аз се присъединявам!"

И аз неисках бай Радослав да се връща полусляп в затвора, и му казах:

– "Недей бай Радославе, ти си стар! Ще намерим хора за подписи." Той ми подаде 40 лева, а аз ги отказах, понеже знаех че няма никакви доходи, но той пак ми ги подаде, с думите:

– "Взитай! За тази работа трябва пари!"

По-добре да помогне с тези пари, си казах, отколкото да го вкарам пак в затвора!

Тръгнах си от село Крушуна, посред нощ, обратно за гара Летница. От там с влакове, сутринта пристигнах в Михайловград (сега – Монтана), и с автобус, – в село Клисурсица, при Цеко Кръстев Цеков. Тези пътувания бяха много рисковани, но друг начин нямаше!

След разговорите ми с хората до тук, се убедих, че трябва да променя радикално текста на писмото. Реших, вместо да пиша така както виждам и чувствам нещата, да съкратя съдържанието, за да остане само най-същественото. По този начин нямаше да дадем формален повод на властта, "законно" да ни преследва, но същевременно ще постигнем същия ефект!

Намерих Цеко в тях. Прочете текста и се съгласи по принцип. Попитах го, дали да добавя и едно изречение за защита на природата? – "Няма смисъл", – каза, и аз се отказах.

Казах му, че скоро ще дойда с окончателния текст.

На село уточних текста, като след всяко преписване, слагах в печката предишния вариант, за да намаля до минимум риска от провал.

В София се срещнахме с Илия Минев. Той прочете писмото и каза, че ще го подпише, ако добавя и: **"Свободно изразяване на мисли, мнения и убеждения, в писмена или устна форма, – без страх от преследване!"**, като го повтори два пъти. Казах му, че няма никакъв проблем да го добавя! И така, след поредно пренаписване, на село, текста придоби следния окончателен вид:

*До конференцията във Виена,
разглеждаща изпълнението на договореностите от Хелзинки*

ОТКРИТО ПИСМО – АПЕЛ

*от български радатели за човешки права,
– дългогодишни политически затворници*

Уважаеми представители на европейските страни, на САЩ и Канада. Ние се обръщаме към вас и към широката европейска общественост, с апел: конференцията във Виена да не приключва своята работа, преди да бъдат осигурени най-елементарни човешки права, за всички европейски народи, – като: Право на свободно движение и емиграция; право на обективна информация и право на свободна трудова дейност!

Докато не дойде ден, когато всеки гражданин в Европа, ще може свободно и без страх от преследване, да изразява своите мисли, мнения и убеждения, в писмена или устна форма, – хелзинският процес няма да оправдае оказаното му доверие!

Ние сме напълно убедени, че без елементарни права и свободи, истински мир и сигурност, не може и няма да има!

Ако на конференцията във Виена не се удаде да постигне напредък по ключовия раздел от хелзинските споразумения, – раздела за човешките права, – ние предлагаме, да бъде съставена постоянна европейска, междуправителствена комисия, която непрекъснато да следи и да разобличава, пред своите правителства и пред европейската общественост, онези правителства, за които подписването на раздела за човешките права, от хелзинския документ, е било само една от заблуждаващите маневри, и които и до ден днешен, единадесет години след Хелзинки, не са осигурили нито едно от основните човешки права на своите народи!

(Но ето вече 15 години след 10-ти ноември, това открито писмо, не само че не е публикувано, но даже не се и споменава! Само от този факт, си правете извод, за истинската същност на "демократите" от СДС !)

Едновременно с "Откритото писмо – апел", на отделен лист, – както се бяхме уговорили с Илия Минев, – написах:

ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ

*Долуподписаните български граждани, бивши политически затворници, декларираме, че се присъединяваме към **меморандума** от четирите източноевропейски страни, по случай годишнината от унгарското въстание и във връзка със събитията в Берлин, Варшава и Прага!*

Така, двата документа бяха готови. Написах ги на ръка с печатни букви. Под текста на "декларацията за присъединяване" се подписвахме само с имената си, а на обратната страна на "**Открито писмо – апел**", освен подписите и адресите, пишехме колко и за какво сме били в затвора.

Илия Минев беше изразил желание да отида първо при него, щом бъдат готови документите, но по транспортни съображения, отидох първо при Цеко Кръстев.

Той прочете документите и ги подписа.

В град Септември, при Илия Минев, пристигнах късно вечерта на 18.12. 86 г. Подадох му документите на вратата и за по-голяма сигурност, останах да чакам отвън, прикрит в тъмното. Бай Илия се забави близо половин час. Когато излезе, видях че се е подписал под № 3, но за съжаление бе изпълнил с биографични данни, цялата останала част от страницата, като редовете му в долния край на листа бяха със все по-дребен шрифт и изкривени нагоре, на почти 45 градуса! Беше почти развалил документа, но при свършен факт нямаше смисъл да го упреквам. Попитах го само: – "Къде ще се подписват останалите"? – "Ще се подписват на друг лист", – отговори той!

Илия Минев живееше в западния край на Септември. На излизане се разбрахме, че няма да ида на гарата, за да не излагам на риск начинанието, в най-решителната му част! Бях решил да

отида пеша до гара Белово. Бай Илия ме изпрати до края на града, като ясно му личеше, че е много доволен от развоя до тук!

Беше около полунощ и аз поех през полето на запад, като разчитах да достигна жп. линията и да вървя покрай нея. След няколко часа наближих Белово и преди да стигна гарата, в една изоставена спирка скрих двата документа под стелките на обувките си, защото на гарата бе най-рисковано, особено нощно време! Тогава вървеше кампанията за насилствено преименуване на турците в България, и в отговор бяха извършени няколко терористични взривявания, включително, на гара и на пътнически влак! По гарите и във влаковете беше пълно с милиция. Затова само проверих кога има влак и се отдалечих.

В София стигнах рано сутринта на 19.12. 86 г. Понеже беше студено, а нямаше къде да вляза на топло, – час-два, се разкарвах с градския транспорт, докато стане подходящо време да отида при Божидар и Минка Статеви.

Вече няколко пъти бях ходил при Божидар, при когото ме насочи Цеко. Те се познаваха от Централния затвор, където Божидар бе лежал за опит за бегство. Сега той бе обявил своеобразна стачка и официално бе декларирал, **че няма да излиза от апартамента си, докато не му се разреши да емигрира от България, – с цялото си семейството!** Когато го търсят по телефона, вдигайки слушалката, винаги казвал: – **"тук е комитетът за защита на човешките права"**! Божидар бе в течение за инициативата и вече бе чел предварителен вариант на "писмото".

Около 8 ч. сутринта, влязох при Божидар и Минка. У тях, събух обувките си и извадих двата документа. И двамата ги прочетоха, но най вероятно, понеже Илия Минев бе запълнил цялата страница, Божидар каза, че няма да се подпише директно на документите, а чрез свой човек ще изпрати подписите си в посолството на САЩ. Съпругата му Минка, каза, че ще подпише само единия документ, който считаше за "по-неопасен". За съжаление забравих, кой документ е подписала Минка. Най вероятно е казала, че ще подпише само "декларацията за присъединяване".

След посещението ми в Статеви, по съвета на Божидар, реших да не рискувам повече и веднага да занеса писмата, в Американското посолство, – поради следните разбираеми причини:

Първо: След като Божидар и Минка Статеви ще предадат подписите си допълнително и на отделен лист, то и останалите могат да направят същото.

Второ: Несравнимо по-добре е да успея да предам документите с три подписа, отколкото да се стремя да ги подпишат повече хора, но накрая изключително важното начинание, да се провали!

Трето: Страницата за подписи, на "откритото писмо", вече беше запълнена и другите подписи трябваше да се правят на отделен лист. Освен това, този ден бе последен работен за Виенската конференция (а може би и за Американското посолство), преди Коледните и новогодишни празници!

От Статеви взех пощенски плик. В него, без да го адресирам, сложих двата документа, – **"Открито писмо – апел"** и **"Декларация за присъединяване"**. Сложих също и две **служебни бележки**, с които бях освободен от затвора в Стара Загора, 81г. и съответно, 85г. В тях пишеше, с подписи и печати, за какво съм бил в затвора, кога съм "влязъл" и кога освободен! А до тогава бях прекарал в затворите, 13 години! В последната бележка имаше и кратка характеристика от затвора: – **"По характер е тих, хитър и прикрит"**! Сложих също и "свидетелство за съдимост", в което се изреждаха шестте ми присъди! Също така, в плика сложих и квитанцията с която наскоро ми върнаха обратно, от Старозагорския затвор, колет, изпратен от мен, за Михалис Михалис, колега – политически затворник! Квитанцията от върнатия колет сложих, понеже исках да повдигна в посолството на САЩ, и въпрос за "положението" на Михалис, но нещата се развиха другояче!

В посолството на "Съединените американски щати" съм влязъл някъде след 9ч. на 19-12- 86 г. Вътре във входа на посолството видях пред себе си няколко стъпала, и на площадката над тях

бюро, зад което седеше цивилен служител. От левата страна, долу до вратата, имаше остъклена, защитна кабина, в която седеше американски полицаи.

Служителят ме попита на български, – какво желая. Казах, че искам да разговарям с някого от посолството и да предам едно писмо. Попита ме: – "С кого искаш да разговаряш?" – "Нямам претенции", казах, тъй като не познавах никого от посолството. Цеко Кръстев ми бе казал кого да търся, но аз не го запомних, като считах, че е най-важно да успея да вляза в посолството, защото тогава, влизане в западно посолство, си беше направо "лудост"! А Цеко бе влизал и познаваше някои от служителите.

Служителят на входа, ме попита: – "Какво е това писмо"? – "Отнася се за човешките права", казах. Той леко се усмихна. След като се допита по телефона, каза да пусна писмото в кутията отвън или да го оставя на бюрото при него!

Не бях подготвен за такова развитие и затова не бях залепил и адресирал плика! И сега, за секунди трябваше да решавам, да изляза ли отвън и да пусна писмото или да го оставя на служителя, който ми се стори съмнителен! Отвън можеше да ме "сграбчат" заедно с писмото (както и стана месец по-късно), а въпросният служител, може да "предаде" съдържанието на плика "където нетрябва"! Не ставаше дума за моята сигурност, а за сигурността на подписаните документи! Ако те попаднат в "Държавна сигурност", ще пропадне тази вече успяла, много важна инициатива! Предпочетох да оставя плика на бюрото на служителя. Не желяех да обяснявам във входа, за какво всъщност става дума, понеже допусках, че се подслушва, а нашата "работа" с подписките, небеше приключила!

Нямах особено доверие по отношение сигурността на западните посолства в комунистическите страни и допусках, че съдържанието на плика може да попадне директно в "ДС". Така, излязох от посолството, без никаква увереност, че документите ни ще бъдат препратени за Виена! Сега считам че е можело да настоявам да бъде приет, но тогава бях изненадан от отказа им да ме приемат, та не се сетих за друг вариант!

Същата вечер отидох при Едуард Генев и там разбрах, че току що, при съмнителни обстоятелства, е починал Петър Стефанов, наш колега от затвора! Обясних на Едуард, как съм предал писмото, и че има приложена отделно "Декларация за присъединяване". Цитирах по памет на "Едо" и съпругата му – "Откритото писмо – апел" и "Декларацията за присъединяване", и как сме се подписали на тях. В това време дойде и Савовски. Така и тримата уточнихме как те, и евентуално други, трябва да "пуснат" подписите си в пощенската кутия на американското посолство.

(! Но в никакъв случай не може и нетрябва да се прави разлика между подписаните се директно на документите, и предалите подписите си допълнително! Това разделение се получи само по "технически причини"!)

Такъв начин за подписване, чрез допълнително предаване на подписите в американското, или в други западни посолства, щеше да е идеален, и много хора щяха да се присъединят към инициативата, но само ако бях получил уверение, че документите ни ще бъдат препратени до "Виенската конференция" !!

За голямо съжаление, не само че нямах уверение, но както писах по-горе, имах опасения за съдбата на подписките! Затова неможех да агитирам други, да се присъединят! Затова и не отидох повторно при Христо Цачев и Радослав Проинов, а бях сигурен че щяха да се подпишат, защото текстът на писмото вече беше относително безопасен и лесно щях да убедя и тях.

С Едуард и Савовски се разбрахме, че утре, на погребението на Петър Стефанов, ще се видим с по широк кръг наши приятели. Очаквахме да дойде и Ангел Грънчаров от Гурково. Вярвах, че ще го убедя и той да се подпише, макар че вече бе отказал на Илия Минев.

От Едуард разбрах, че наблизно живее мой много добър приятел и съкилийник от "седмо отделеление" на Софийския затвор, – Огнян Ченгелиев. Отидох и при него, разказах му за писмото, но той отказа да се присъедини.

Вървейки по улицата, говорехме с Едуард и Савовски, по отношение опасностите за нас. Казах им, че за този текст, е малко вероятно да ни осъдят, и че ако осъдят някого, то ще е, – само мен!

И тази вечер, както почти винаги когато оставах в София, преспях в апартамента на брат ми Борис, в кв. Сердика. Там направих препис по памет, на "откритото писмо" (защото го помнех дословно), за да могат утре ден да го прочетат Едуард и Савовски, и евентуално други желаещи.

На погребението на Петър Стефанов, – Ангел Грънчаров не дойде. Видяхме се с други познати от затвора. Там бяха, Борис художника (Който пишеше комунистическите плакати в затвора), и Георги Касабов. Савовски ми каза, че е пуснал в кутията на посолството на САЩ, неговия и на Едуард подписи

След погребението на Петър Стефанов, всички заедно отидохме в апартамента на Данов, с когото не бях близък. Разчитах че и Георги Касабов ще подпише, затова му дадох да прочете преписа на писмото. Той, след като го прочете, каза че сега не може да го подпише, но си запазва правото за друга акция, в бъдеще! Аргументира се, че има деца и че се занимава с друга, също важна работа, и неиска евентуално да си попречи. От тогава не съм виждал Касабов, и чак 2000-та година прочетох, че по онова време той е пишел и разпространявал позиви, и не е бил разкрит до 10 Ноември.

Там, в апартамента на Данов, дадох на Едуард и Савовски да прочетат преписа. Те се отделиха, с още няколко души, в друго помещение и когато се върнаха, понеже покрай панихидата, Данов беше пийнал, започна да ме обвинява и да налита да ме бие, че съм щял да вкарам Едуард, пак в затвора! Другите го задържаха, но се наложи набързо да развалим "компанията", в памет на Петър Стефанов, и да се разотидем.

Същия (или следващия) ден отидох в гр. Септември при Илия Минев. Казах му че съм предал документите с трите подписа, че още двама са "пуснали" подписите си, и очаквам това да направят още двама. Минев беше много доволен!

Между другото, казах на брат ми Борис, че: — **"Има вероятност пак да ме арестуват, заради едно писмо, но нема да се плашите! Нищо нема да могат да ми направят"**!

Дните минаваха, но за нашето писмо и декларация, не се чуваше нищо.

Ако бях дал нужните обяснения, когато предадох документите в американското посолство и бях получил уверение, че ще бъдат препратени, нямаше да се налага да чакам да чуя от радиостанциите, че са получени във Виена! Щях веднага да опитам, всички подписали се, да се съберем и евентуално, веднага да обявим, че сме създали, – "Правозащитна хелзинкска група", или нещо подобно!

Течеше вече втори месец. Чувствах се отговорен пред приятелите, ангажирали се с инициативата, и даже вече ми беше неудобно пред тях! Мисля че е било 27- 01- 87г., когато отидох при Божидар Статев и го попитах: – **"Да вляза ли пак в посолството за да питам, каква е съдбата на подписките ни?"** Божидар каза, – "да"!

На следващия ден, 28. 01. 87 г. в 9 ч. сутринта, бях задържан, точно когато докосвах дръжката на вратата на американското посолство ! Задържаха ме трима души. Двама ме държаха от двете страни, а третият, отзад. Завлякоха ме зад ъгъла откъм градската градина и ме набутаха в лека кола, а от там, на "Развигор" 1.

За шести или седми път "постъпвах" там.

– Май се познаваме, – каза един от милиционерите, в приемната на ареста на "ДС"!

– Ще се познаваме..., – отговорих, – тук влизам за седми път!

– Оо, значи ти много ни "уважаваш", щом толкова пъти си бил при нас!

– "Взаимно се уважаваме!" – отговорих му и аз иронично!

До края на ареста ми, продължил два месеца, отричах да съм имал намерение да влизам в посолството, за да си спестя излишни разпити! Също така, докато не се убедех, че документите ни са получени във Виена, нямах намерение да признавам за правената подписка. Така се бяхме разбрали с колегите, подписали документите.

В "ДС" знаеха че съм разнасял нещо за подписване, но за учудване, все още не знаеха нищо конкретно. Те предполагаха, че съм дошел в София, по повод 40 дни от смъртта на Петър Стефанов, но това бе съвпадение. Следователите се опитваха да ми внушат, че знаят нещо повече, но от това, че неможеха да цитират поне заглавието на откритото писмо, се разбираше, че почти нищо незнаят.

Две седмици, при ежедневни разпити, не казах нищо за моята дейност. Втория ден от ареста, докато ми вземаха отпечатьци от ръцете, забелязаха че на лявата си длан имам записани с химикалка, пет-шест съкращения! Снимаха ги и дълго ме разпитваха и за тях. Затова, трябваше набързо да измислям съответни обяснения за всяко от съкращенията. Тези съкращения всъщност трябваше да ми служат за подсещане, кои въпроси да повдигна, в посолството.

Естествено, първо трябваше да питам за "Откритото писмо" и "декларацията за присъединяване". Другото бе, да разкажа за политическите затворници останали в затвора, като Михалис Михалис, един от стотиците деца емигранти, след гражданската война в Гърция, и брат Коста от Карнобат, – евангелист, – минал преди това и през социалистическите лагери! Щях да настоявам и за "сателитна телевизия", предавана от спътници на ниска орбита, за да може да се приема директно, без "сателитна чиния"!

Един от протоколите за разпит в ДС

За да се добие известна представа за протоколите от разпитите, а и да е видно, как съм отговарял на следователя, от арестуването ми на 28 януари, – до 13 февруари, – тук преписвам дословно един от протоколите за разпит, от 12. 02. 87 г., от следствено дело 35/29.01.1987 г. Добавил съм само номера на следственото дело, защото в оригинала, вместо номер, е оставено празно място! (Следователя леко е променил отговорите ми, за да са в "юридическия стил" на ДС.)

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ГЛАВНО СЛЕДСТВЕНО УПРАВЛЕНИЕ

ПРОТОКОЛ ЗА РАЗПИТ на заподозрян София – 12. 02. 1987 г.

Подписаният Деню Проданов Колев – следовател по ДС в Главно следствено управление МВР гр. София, по следствено дело 35/29.01.1987 г. по описа на същото управление и в съответствие с чл. 87–91, 206, 223, – 227 и др. от НПК, разпитах в качеството на заподозрян: Григор Симов Божилов – с установена по следственото дело самоличност.

Разпитът започна в 14.15 ч.

Въпрос: От кога датира познанството ви с лицето Стефан Савовски и в какви отношения се намирате с него ?

Отговор: От 1976 до 1981 г. изтърпявах наказанието си в Старозагорския затвор. През този период от време се запознах с лицето Стефан Савовски който изтърпяваше също присъдата си в този затвор. С това лице се намирам в нормални отношения, но дали поддържам с това лице връзки и какво е тяхното естество, аз не желая да давам обяснения.

Въпрос: По какъв повод в средата на м. декември 1987 г. Вие посетихте домът на Стефан Савовски в гр. София ?

Отговор: На този въпрос не желая да давам каквито и да било обяснения.

Въпрос: При посещението на домът на Стефан Савовски, какви разговори водихте с това

лице, със съдържанието на какъв материал го запознахте и какво му предложите ?

Отговор: И на този въпрос, конкретен отговор не желая да давам.

Въпрос: По същото време по какъв повод посетихте домът на Едуард Генов от София?

Отговор: Още веднъж повтарям, че за отношенията ми с приятелите, няма да давам обяснения.

Въпрос: Как да тълкувам отказа Ви да дадете отговор на горния въпрос: като потвърждение на факта че сте посетили неговият дом или като отрича не на този факт ?

Отговор: Отговора ми е ясен, посещавал съм някои приятели, но не искам да давам обяснения относно тези посещения.

Въпрос: Значи Вие не отричате посещението си в дома на Едуард Генов през средата на месец декември, така ли да разбирам отговора Ви?

Отговор: Не желая да давам обяснения по този въпрос, като мотивировката ми за това е, че не е извършено никакво нарушение на закона.

Въпрос: Присъствувахте ли на погребението на Петър Стефанов, и кога се състоя то ?

Отговор: На погребението на Петър Стефанов присъствувах, то се състоя мисля че на 20.12.1987 година.

Въпрос: По какъв начин узнахте за неговата смърт и за датата на погребението?

Отговор: Беше ми съобщено за това, но от кого и по какъв начин, не желая да дам обяснения.

Въпрос: Кои от Вашите приятели присъствуваха на погребението на Петър Стефанов ?

Отговор: На въпроси за мои приятели и познати няма да давам отговори.

Въпрос: След погребението, дома на кого от Вашите приятели посетихте и кои лица присъствуваха на тази среща в неговия дом.

Отговор: Не желая да давам отговор и на този въпрос ?

Въпрос: По какъв повод заедно със Стефан Савовски посетихте дома на Едуард Генов в град София, след погребението на П. Стефанов ?

Отговор: Няма да давам отговор на този въпрос.

Въпрос: Познавате ли лицето Илия Минев от гр.Септември и в какви от ношения се намирате с това лице?

Отговор: Познавам лицето Илия Минев от град Септември. Познавам го от 1976 година. С това лице се намирам в добри отношения.

Въпрос: По какъв повод посетихте в домът му в гр.Септември Илия Минев в началото на м. декември 1986 година ?

Отговор: Не желая да давам отговор на този въпрос. По отношение на въпроси които засягат моите познати и приятели, не искам да давам обяснения.

Горното продиктувах лично аз, прочетох го, правилно е записано и затова се подписвам.

Разпитът приключи в 15.50 часа.

СЛЕДОВАТЕЛ:

ЗАПОДОЗРЯН:

А току що прочетох пресниман протокол за разпит в ДС, в който, на въпрос на следователя: – "Какво написа Илия Минев на гърба на Откритото писмо?", – отговарям:

– **Пише, че в затвора е прекарал 23 години, и 10 години в изселване!**

Не бях прочел написаното от бай Илия, но нарочно отговорих с тези факти, които тогава още съм помнел, за да напомня на следователя, че бай Илия **има какво да напише и има пълно основание за това!**

(След десети ноември, бай Илия, имаше възможност да пише и публикува всичко, каквото сметне за нужно, защото имаше средства, дадени му от чужбина, и няколко години издаваше вестник, "Свободно слово"! Нямах намерение да го цитирам, но понеже по телевизия "Скат", Георги Жеков и Николай Галев, започнаха да ме наричат, "комунистическо ченге", – затова тук ще цитирам мнението за мен, на бай Илия Минев, – от статията му "История на

Независимото дружество", от вестника "Свободно слово", бр. 16, март 1992 г. стр. 2; написана от Минев: **"... в последно време се шири слуха, че... Григор Симов е лансирал идеята за създаване на Независимо дружество за защита правата на човека ... Този циркулиращ слух е несъстоятелен, защото самият Григор Симов неведнъж ме е предупреждавал да не се поддавам на интригите на заинтересованите интриганти. Лично аз съм считал, считам и сега, че Григор Симов е честен човек, и че веднага след освобождаването му за трети път от затвора, дойде в домът ми в гр. Септември, през късната есен на 1987 г., пробивайки полицейския комунистически кордон, който охраняваше жилището ми, и ме попита какво да правиме... Отговорих му, че е крайно време да осъществим – учередим Независимо дружество... за която цел посочих редица имена, които да ни съдействат в тази насока. Дори спомням си за да пробием полицейската охрана на домът ми... всред калта и снега минахме все в блоковете на ТКЗС-то и му посочих пътя за гара Белово, за да избегне гара Септември. За честта на България, Григор Симов се справи блестящо с тази задача."**

Това са цитатите които избрах, и нека всеки сам съди, доколко прав и искрен е Минев. А що се отнася за подробностите, – то, "полицейски" кордон не е имало, и за никакво "Независимо дружество" не е ставало дума тогава. В тази книга описвам дума по дума, всичко което съм вършил и каквото знам, за "Откритото писмо" и за "Независимото дружество". А и по отношение имената на хора, които да подпишат или съдействат по друг начин, – аз наистина мислех, че и бай Илия ще посочи няколко души, които да се подпишат, но не би! А за съжаление, въпреки добрите възможности, бай Илия не написа спомените си от затворите, и реалните факти от "дружеството"!

Следствието продължава

Аз по принцип не лъжа! Лъжех само следователите от "ДС", когато се налагаше! Така, трябваше да лъжа и този следовател, от деня на арестуването ми, на 28 Януари, до 13 Февруари. Тогава той, след като се увери че продължавам да не признавам нищо, – ми даде да прочета части от показанията на Цеко Кръстев Цеков и Едуард Генов. В общи линии, те бяха казали за какво става дума. Така, реших, че най-вероятно писмото ни е пристигнало, а и да не е, нямаше какво да крия. До тук мълчах, защото като инициатор и донякъде, – агитатор, – не трябваше да "издавам" моите колеги, за да не им навредя нещо, при още неясната съдба на подписката ни! Но като се убедих, че Цеко и Едуард, вече не крият какво сме предприели, казах на следователя, дословно: – "Хайде да не пишем повече глупости! Ще ви обясня точно за какво става дума!". И цитирах на следователя, дума по дума, точния текст на писмото. До тук те не му знаеха и заглавието, защото никой от подписалите се, не го бе запомнил точно. Казах на следователя, кои са подписали писмото, и по негово искане, обясних какво съм имал предвид със всеки израз в него. Всичко това, следователя записа в протокола за разпит, а той, слава Богу, поне до 98 г., все още се пазееше.

А в протокола за разпит, вместо моите думи: – **"Хайде да не пишем повече глупости"** – следователят написал: – **"Другарю следовател, искам да си призная"**! И когато в края на разпита, ми представи протокола, за да го прочета и подпиша, – като прочетох това изречение, се понамръщих, но за да не го карам да преписва отново, дългия протокол, го подписах, – въпреки това изопачено изречение.

Но много се ядоса следователя, когато към края на този разпит, му казах: – **Аз всъщност няма какво да крия**", – скочи със заплахи да ме бие, но се въздържа, защото в "ДС" вече осъзнавах, че изпадат в позиция, да са безсилни против истината! Това ги вбесяваше!

След този разговор, следователят не ме вика на разпит месец и половина. Само веднъж ме отведеха в кабинета му, и там, освен него, срещу мен на масичката за арестанти, седеше непознат за мен човек. Като седнах, непознатият, без да се представи, каза кротко:

– Григоре, ние с тебе трябва да се разберем!

Но може би, понеже бях много изтощен и изнервен, не изчаках да разбере какво ще ми иска или предлага, а машинално му отговорих:

– Неможем да се разберем, защото седим от различни страни на масата!

Исках да кажа, че аз съм арестант и нямам намерение да се разбирам или пазаря с тях. Тогава, човекът стана и си излезе, вероятно, не очаквал такъв отговор, а следователят смутено каза:

– Как можеш така да се държиш! Ти незнаеш с какъв важен човек разговаряш!

В ареста на "ДС" изкарах два месеца, но този път едва оцелях. Храната бе по-добра от предишните години, но аз бях по-зле със здравето. Поради студа трябваше постоянно да се движа, но се изтосих много и започнах почти да немога да стоя прав!

По това време ми докараха един съкилийник. Ето как:

Един надзирател отваря вратата на килията и пита тихо, да не се чува в съседните килии: – "Знаеш ли турски?" – "Не", – отговорих. След пет минути отваря друг и пак пита – "Разбираш ли турски?" – "Не", казвам пак. И след малко докарват в килията ми едно момче. Казваше се Ирфан Узсуль, от Турция. Оказа се, че той говори английски, а и аз говорех елементарно.

Той бил тръгнал за Германия с фалшиви документи и го хванали на влизане в България. По убеждение бил левичар (комунист). В Турция често участвал в улични "битки" с полицията и имаше заседнал куршум под лявата мишница. Похвали се, че бил чел всичките трудове на Сталин.

Бързо се "сприятели" със следователя си и се хвалеше, че следователят му го канел да му гостува, когато го освободят. Но когато му "**разказах играта**", – какво е истинското положение в България, и какво стана с българските турци, – **него, буквално го втресе**, та трябваше няколко часа да го завивам, за да може да се съвземе от треската, а аз дебнех, да не видят надзирателите, понеже през деня е забранено да се лежи. Но в моята килия надзирателите надничаха по-рядко, понеже вече бях престоял там близо два месеца, а и усещах кога надзирателят се приближава и можеше да се полежи при нужда, "с повишено внимание".

До вечерта Ирфан се пооправи. Утре ден пак го извика следователя и наново го "подкова" идейно. Затова като се върна в килията, Ирфан веднага ме попита: – "Ти антикомунист ли си?" – "Да, антикомунист съм", – казах. – "Демократ съм и затова съм антикомунист". Но за Ирфан бе достатъчно да му потвърдя, че съм антикомунист, за да не взема вече присърце описаната му от мен, "социалистическа" действителност, и да си върне вярата в следователя и комунизма.

Между другото, в килиите на ДС, на "Развигор", съм прочел най-много "антисъветски" книги! Книгите вероятно са били издадени по време на Хрущовото, временно "размразяване", а след това са били иззети от книжарниците. Но, веднъж попаднали в ДС, никой вече не е обърнал внимание за съдържанието им, и ги даваха, от време на време, по килиите. А докато бях в Кремиковския затворнически лагер, у Христо Угринов, отнякъде беше попаднала книгата на Солженицин, "Един ден на Иван Денисович", та и аз я прочетох.

Интерниране в с. Кайнарджа, Силистренско 1987- 88 г.

Като минаха два месеца, следователят ми каза, че нямало да ме съдят, но ме изселват в село Кайнарджа силистренско, за три години, на основание чл. 39, от закона за МВР. А след като изтекат трите години, щели отново да ми продължат срока!

До там щяха да ме карат "по етапен ред". По етапен ред се "карат" затворници за дело в друг град, и пътуването се нарича "делегация". Когато затворници се местят за друг затвор, се нарича "превод", и също става по етапен ред. По същия ред се превозват и изселвани.

За тази цел има пригодени специални арести (етапни отделения), на всяка възлова гара. Арестантите се съпровождат и охраняват от специални части към транспортна милиция. Във

всяко етапно, арестантите обикновено преспиват и на следващия ден се поемат от друга милиционерска "бригада".

По моя маршрут за силистренско, пренощувах, незнам за кой път, в софийското етапно. По изключение, софийското етапно отделение се помещава в Софийския затвор, защото старото етапно на софийската гара бе разрушено, когато започна строежът на новата гара, 1970 – 71г., а ново не бе строено.

Следващите етапни през които преминах и преспях са: Мездра, Плевен, Горна Оряховица, Русе и следствения арест в Силистра. От етапния арест, до гарата и обратно, арестантите се придвижват пеша, с белезници по двама. Качват се в едно от първите купета на първия вагон и в купето обикновено свалят белезниците.

При това пътуване, още в софийското етапно разбрах, че за наща подписка са съобщили по "западните радиостанции" и са чели писмото ни! Вероятно в плевенското етапно, се срещнах с български турци изселени в Белене, във връзка с "възродителния процес". От тях също чух, че са слушали по късовълновите радиостанции за "Откритото писмо – апел" и "Декларацията за присъединяване".

Един, от изселените турци, запита: – "Каква може да е причината за този Възродителен процес", – и аз му казах моето убеждение, че идеята и заповедта за насилственото преименуване на турците в България, е дошла от Съветския съюз и най-вероятно е репетиция за подобна акция в съветска средна Азия! (Предполагах, още, но не го казах, че се целеше и "отваряне на незарастваща рана" в отношенията ни с турското малцинство в България, както и трайно влошаване на отношенията ни с Турция, – за да бъде България още по-зависима от СССР!). В това съм уверен и сега!

В групата конвоирани беше и един брадат журналист от в. Отечествен фронт, когото изселваха за неплатена издържка, ако добре си спомням.

В село Кайнарджа, силистренско, ме докараха на 30 март 87г. и веднага обявиха община Кайнарджа за "гранична зона". Поставиха контролен пункт на "входа" на общината и пропускаха външни хора, само с "открит лист"! Граничната зона в общината бе отменена след около 3 месеца, а няма съмнение, че "граничната зона" бе обявена заради мен.

Настаниха ме в една необитавана стара частна къщичка близо до центъра на селото, за която щях да плащам наем. Преди това ме уведомиха, че нямам право да напускам селото, а жилището немога да напускам вечер от 21 – до 7 ч., сутрин. Трябваше и да се подписвам в общината, сутрин и вечер в точно определен час. За всяко закъснение да се подпиша, повече от 5 минути, глобата беше до 200 лева (и веднъж ме глобиха 50 лева!). Разбира се, можех да откажа да се подписвам, въпреки заплахите със затвор, но в такъв случай нетрябваше да работя, за да няма откъде да ми отдържат глобите. Така е правел няколко години преди мен, в същото село, **Володя Након**, когото, уж заради неспазване на режима и писмени протести до различни инстанции, вкарали в затвора и наскоро **след това, по жесток начин, го убиха, в Пазарджишкия затвор!**

Неколко месеца се подписвах само сутрин и вечер, но веднъж ме извикаха в милицията, десарите от Силистра, и ми дадоха да прочета, дълга заповед, с която ме наказваха да се подписвам и на обед, в 12 ч, т.е. по три пъти на ден. В заповедта се цитираха много причини за наказанието: Бил съм извеждал хора през граница (?), бил съм против политиката на БКП и съм я саботирал, и много други, в този дух. В заповедта се намекваше и, че вече съм имал психични отклонения, понеже съм бил "кукал" от покрива на семеипречиствателната станция, но ми бе ясно накъде бият!

За мен, единствено приемливо поведение бе, да работя и да съм материално независим. А нямах никакво намерение да бягам от изселването, което иначе не би било проблем за мен. Назначиха ме на работа като монтьор в зърнопречиствателна площадка – склад, край селото. Веднага писах на родителите си в село Парамун, да ми изпратят с колет транзисторния ми

приемник "Селена", за да мога да слушам западните радиостанции. Така, някъде през м. Май, чух в един от ежедневните "редакционни коментари на радио Гласът на Америка", посветен специално на нашия случай, в който се цитираше нашата подписка, и че Илия Минев, по този повод е държан под домашен арест, а аз съм изселен в село Кайнарджа!

Фактът, че имената и съдбите ни са известни на запад, ни даваше известна сигурност.

Основната ни цел бе постигната. За България вече се говореше, но формалното сформирание на правозащитна група или организация, се забави с моето интерниране. Това стана така, защото повечето от подписалите писмото, не се познаваха или все още нямаха връзка помежду си. До тогава само аз познавах всички, и всичките, повече или по-малко, ми имаха доверие.

Малко отклонение във връзка с "Възродителния процес"

Неколко дни ме боля зъб, но в Кайнарджа, по това време, нямаше зъболекар. Настоях пред кварталния милиционер, и той ме "заведе" на зъболекар в Силистра. На връщане се качихме в някакъв ученически автобус. Повечето деца явно бяха турчета и на задните седалки си говореха на турски. Една учителка бе дочула, че се говори турски и извика на шофьора: Спирай, спирай! Автобуса спря а учителката отиде нервно към задните седалки и се развика: Защо говорите турски? Кой говори турски? Децата се свиха и несмееха да се обадят. Учителката им повика още малко, прибра се напред и автобусът потегли. Питам се само, дали наистина така строго се е съблюдала тази заповед, да не се говори на турски, или по-вероятно, заради милиционера в автобуса (квартален началник на Кайнарджа, който ме охраняваше), учителите са решили да се застраховат!?

Докато бях изселен, есента на 87г. при мен дойде Стефан Савовски. С него споделих да каже на нашите приятели да не спират до тук и да предприемат по нататъшни действия, – според възможностите! А условията явно вече бяха сравнително благоприятни!

Между другото, есента на 86-та г., в София, бай Стефан Савовски ми каза, че се срещал с някакви хора, – предсказатели ли, астролози ли, – неznam, защото въобще не го взех насериозно и не му обърнах внимание (но сега вече съм убеден, че са били масони!), – и те казали, че след две години, комунизмът ще падне!? Това ми прозвуча като: "Туркия ќе падне", от "Под игото", и на шега го попитах: – "Къде? В България ли?" – Защото ако бе казал за конкретна страна, по-щях да допусна че може да има нещо в това предсказание (или "план"?). – "Не бе, комунизма ще падне, – и в Съюза! – Така казаха", – повтори Савовски! А след като бях интерниран, същото бе казал и на семейството на брат ми Борис, и понеже и те не го приели на сериозно, им казал: – "Ще видите!"

В Кайнарджа, два пъти ме посещава и приятелката на Иван Янков, Златка, от Кърджали, която живееше с него в гр. Априлци, където той бе изселен.

Със Златка споделихме за вероятността да ни изгонят от България, и аз казах за себе си, че вече се съмнявам дали трябва да напускам България, когато се усеща, че у нас все повече ще има възможности за полулегална борба за човешки права! Бях получил и писмо от Иван Янков, в което между другото ми пишеше: "В скоро време, теб ще те изтеглят на запад"!

В Кайнарджа при мен идва няколко пъти и моя съпроцесник по делото ни за "шпионаж", Христо Угринов, който отдавна бе изселен в с. Ножарево, Силистренско. Угринов идваше нощно време, защото бягаше нелегално от Ножарево. С него веднъж дойде и един турчин, – Кадир, от с. Главеница, Силистренско, който ходеше много трудно, понеже явно страдаше от т.н. "множествена склероза". Той ми подари малко тефтерче, което още пазя. Веднъж ме посети и Христо Цачев.

Получавах писма и картички, от политическите приятели: Цеко Кръстев, Илия Минев, Ангел Грънчаров и Цачев. А една картичка, просто невероятно за тогава, дойде чак от Германия, от д-р

Николай Попов!? Получавах и анонимни картички, като след 10-ти Ноември разбрах, че ги е пращал Гочо Халачев, от с. Пясъчево, Хасковско. От Любо Собаджиев, получих само празен плик, а съдържанието бе прибрано от ДС.

На тази снимка от онова време,

са: **Иван Янков, Златка, Ангел Грънчаров и Любо Собаджиев**

Заплатата ми бе 170 лева и понеже няколко пъти пращах или давах по некой лев, на закъсали политически приятели, затова без обяснения, ми намалиха заплатата, на 100 лева.

Слушах редовно предаванията на западните радиостанции, а По Би Би Си, пускаха често запис на едно прекрасно инструментално изпълнение на "Шуми Марица". Щом пуснеха записа, веднага усилвах докрай, големия си транзисторен приемник, "Селена"! За съжаление и сега все още практически е забранен старият български химн, а записа от Би Би Си, не съм чул никога повече!

А сега, една шега от Кайнарджа: Председател на местния АПК (местният феодал), беше "другарят" Вълчев, и щом се чуеше да блее агне (беее...), местните хора казваха:

– **"Няма, а́, няма, бé! Другарят Вълчев знае кого да изяде!"**

Една година след изселването ми, чух от радиото, че моите приятели са учредили – "Независимо дружество за защита правата на човека в България"! По този повод изселиха и Едуард Генов, в с. Михалково, в Родопите. Затова бе изселен и Иван Янков.

Някъде по това време, в Лондон започваше "Европейски информационен форум", в рамките на "Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа". Написах едно кратко обръщение до "Форума", но нямаше как да го изпратя. Точно тогава при мен пак дойде Угринов, и обеща да занесе "писмото" в Германското посолство. Бях вече забравил за това обръщение, но намерих запазената кратка чернова, която тук преписвам:

ДО "ИНФОРМАЦИОННИЯ ФОРУМ" В ЛОНДОН

Уважаеми представители:

В настъпващия век на информацията, правителство, което поддържа информационни завеси, обрича себе си и своя народ, на застои и упадък!

За българските граждани, все още, единствен алтернативен източник на информация, са западните късовълнови радиостанции. Особено значима роля между тях, изпълнява българската секция на "Радио свободна Европа", която, след прекратяването на заглушаването ѝ, се превръща все повече в – истинска българска радиостанция!

Уважаеми представители: У нас, в България, сме все още толкова далеч от свободното движение на идеи и информация, колкото и преди "Хелзинки"! Затова се надяваме, "Информационният форум" в Лондон, да завърши с такива споразумения, които да доведат до действителното вдигане на "желязната завеса" и до деня, когато вече няма да имаме нужда от радио "Свободна Европа!"

Не вярвам моето обръщение до "Информационния Форум" да е получено, макар че, след десети ноември, Угринов потвърди, че го е предал в Западногерманското посолство. Но още на по-следващата вечер, в предаване на "Дойче Веле", германският канцлер, в свое изказване, все едно че цитираше първото изречение от моето писмо! Но това сигурно бе съвпадение.

(Всичко което пиша е абсолютно верно и искрено, защото това е и моята цел, но само в това "обръщение", до Информационния форум, съм си позволил, "по целесъобразност", да направя малка "четка", или, "да дам рамо", на радио Свободна Европа! А в действителност, доста по-малко слушах това радио, в сравнение с другите, понеже по-лошо и по-трудно се приемаше.)

Внезапно освобождаване от изселването

Веднъж, както обикновено, се прибирах от работа, към стопанския двор, извън селото, където живеех, и на асвалта видях ударено от кола куче, на което бяха счупени двата предни крака. Неможех да го оставя така. Занесох го в двора на стопанството и дълго време се мъчих да му фиксирам и превържа краката, със слаба надежда да зарастнат! Докато го носех, мислех за "добрините" и, че не може да няма последствия от тях!

На другия ден след обед, ме извика кварталният милиционер и със заповеднически тон, ми "нареди", веднага да издавам каквото съм получил като работник в АПК-то, и още утре да се явя в МВР гр. Трън! Стана ми смешно, че вместо да кажат, че ме освобождават от изселването, те се стараят и това да изглежда като заповед! А между другото, бригадира ни, от зърнопречиствателната полощадка, ми прошушна, че мен и другите като мен, щели да ни съберат и да ни закарат някъде, за да ни избият! Това може действително да е говорено, но най-вероятно е било "тактически слух", за пред местните хора, за да не изглежда освобождаването ми, като **отстъпление** на властта!

А докато бях в Кайнарджа, когато някой ме попита или когато станеше дума за мен или за политика, винаги говорех каквото мислех! Хората там бяха кротки и добродушни, но малко страхливи и напласени. Може би, понеже говорех открито за себе си и за политиката, някои от тях и до края не повярваха, че съм изселен, а казваха: – "Ти сигурно си от Държавна сигурност. И друг път са ни пращали такива хора, уж изселени, а те ни следели, кой какво краде от стопанството и кой какво говори"!

Издадох каквото трябваше, приготвих си багажа и на сутринта занесох кучето в двора на склада за зърно, като помолих колегите да му дават поне вода .

А както писах по-горе, Иван Янков ми бе писал, около 6 месеца преди това, че до края на годината, мен щели да ме изтеглят на запад, а той бил подал молба за изходна виза.

(Край на текста, писан 91 г., а редактиран и допълнен 2001– 2005 г.)

Международен паспорт !

В село Кайнарджа изкарах година и половина, до Октомври 88 г., когато в България пристигаше на посещение американският зам. държавен секретар по човешките права, Уайтхед. Затова така внезапно ме освободиха от изселването и ми предложиха да си подам молба за международен паспорт, за да замина на запад, но аз веднага отговорих: – "Не съм подавал молба да напускам страната, и няма да заминавам"! Тогава, дошлият от София, в гр. Трън, представител на ДС, започна да ме заплашва и наблегна, че нямало да ни позволят да продължаваме "да се занимаваме с незаконна дейност"! В противен случай ни чакало затвор! Така постъпиха и с останалите няколко души, които бяха изселени във връзка с "Дружеството".

Въпреки заплахите, а може би именно заради тях, отказах и не заминах с Едуард Генов, но след десетина дни, като се допитах с останалите приятели и с близките ми, приех и аз да замина. Щяхме да пътуваме за Виена, заедно с доктор Сватоваски, Екатерина Маркова и нейните две деца

Само бай Илия изрази съжаление, че съм решил да заминавам, но прие решението ми, и пак потвърди за себе си, че в никакъв случай няма да се съгласи да напуска България. А аз му напомних да не допуска дружеството да съществува само "проформа", което ще е много удобно за

комунистическата власт! А се и опасявах, че след като доста активисти напуснаха България, да не би дружеството да се раздели на "Вътрешно и Върховно", защото вече имаше такива признаци.

След като Едуард замина на запад и направи изказвания по западните късовълнови радиостанции, Бай Илия намери кусури в изказването му и беше много ядосан. (Същото се повтори по-късно и след като замина Цеко.) Сигурно затова, при следващото събиране на активисти на дружеството, в апартамента на Екатерина Маркова, Илия Минев предложи аз да съм координатор на пълномощниците на "Независимото дружество", в чужбина. Присъстващите се съгласиха, и в такова "качество" тръгнах за Виена, на 10 (или 9 ?) ноември 88г., заедно с доктор Сватовски, Екатерина Маркова и нейните две деца.

Но още веднага след "избирането" ми за задграничен координатор, възникна малък спор между мен и Минев. Казах му (по моя инициатива), че ще положа всички усилия да изпращам за дружеството, по малко пари. Имах предвид поне по 50 – 100 лева на месец, които мислех да отделяме и събираме от "социалните" помощи, каквито се дават на политическите емигранти, а ако започнем работа или намерим кой да даде повече, още по-добре! Минев настоя, ако изпращаме пари, да ги изпращаме само на него! А аз не се съгласявах, като считах че е по-важно да се изпратят до когото има възможност в дадения момент, – още повече, че тогава пращането на каквото и да било, от запад на изток, бе много сериозен проблем и трябваше да се използват всякакви явили се възможности! Не ставаше дума за големи суми и не беше страшно, ако случайно некой си ги присвои. Но не се разбрахме с Минев и той се разсърди сериозно! Този кратък спор, бе на четири очи, и така се разделихме.

Проблемът с парите за нашите чести пътувания, бе доста сериозен, защото всички ние бяхме, в най-добрия случай, на мизерни заплати или без никакви доходи. За личната си издържка и разноски по "обществените работи", всеки се оправяше сам, без никаква помощ, от никъде!

В деня на тръгването ни за Виена, да ни изпрати, на Централна гара София, бе дошел и Илия Минев. Понеже съзнавах, че от една страна той има право, като настоява само на него да се изпращат пари за дружеството, а и като го виждах какъв подтиснат вид имаше, му казах, че ще направя както той настояваше! Така се разделихме.

Несъстоятелни твърдения

1988

СОФИЯ, 9 ноември (БТА). Напоследък западни информационни средства твърдят, че български граждани, членове на някаква „група за защита на човешките права“, са били „изгонени“, а други „предстои да бъдат изгонени“ от Народна република България. БТА получи информация, че тези лица не са принуждавани да напуснат страната, а са заминали по свое желание, с редовни документи, издадени в отговор на молбите им за пътуване в чужбина.

Такъв е случаят с Едуард Генев и Иван Янков. На Екатерина Маркова, Христо Сватовски и Григор Симов са издадени задгранични паспорти по тяхно искане и могат да заминат зад граница в удобно за тях време.

Компетентните съдебни органи не са получавали молби за регистриране на някаква „група за защита на човешките права“ и не е известно да съществува такава или подобна група.

Очевидно става дума за твърдения, които не отговарят на истината. Това са измислици на хора, които искат да създадат политическа сензация и очакват да получат съответното възнаграждение.

Този ден, във в. "Работническо дело", бе поместена следната статийка:

Несъстоятелни твърдения

СОФИЯ, 9 ноември (БТА). Напоследък западни информационни средства твърдят, че български граждани, членове на някаква „група за защита на човешките права“, са били „изгонени“, а други, „предстои да бъдат изгонени“ от Народна република България. БТА получи информация, че тези лица не са принуждавани да напускат страната, а са заминали по свое желание, с редовни документи, издадени в отговор на молбите им за пътуване в чужбина.

Такъв е случаят с Едуард Генев и Иван Янков. На Екатерина Маркова, Христо Сватовски и Григор Симов са издадени задгранични паспорти по тяхно искане и могат да заминат зад граница в удобно за тях време.

Компетентните съдебни органи не са получавали молби за регистриране на някаква „група за защита на човешките права“ и не е известно да съществува такава или подобна група. Очевидно става дума за твърдения, които не отговарят на истината. Това са измислици на хора, които искат да създадат политическа сензация и очакват да получат съответното възнаграждение.

"Митничарите", а всъщност, десарите, ми взеха багажа да го проверяват в друго купе, и след проверката не ми върнаха половината неща, – главно стари писма и документи!

На унгаро-австрийската граница, след като австрийският митничар ни попита, кои сме и къде отиваме, аз, като видях че Екатерина и Сватовски, не разбират добре какво пита митничарят

и немогат да отговорят, му отговорих на немски, който знаех съвсем малко, колкото за беля: – **"Ние сме български политически емигранти!"** Митничарят веднага се ядоса! Поиска ни троснато, да покажем колко пари имаме, и като му показах моите 50 долара, – заяви: – "Това не са пари!" ! И по този повод, ме свали от влака, а Сватовски, Екатерина Маркова и двете ѝ деца, останаха в купето и влязоха в Австрия.

След като ме върнаха от границата, първо намерих Американското посолство в Будапеща и поисках да получа съдействие, но служителката на гишето, за да ме отпрати, ми отговори така: – "Трябва да се обърнеш към австрийското посолство! Ти говориш много добре английски, а в австрийското посолство всички говорят много добре английски!" В австрийското посолство в Будапеща, очаквах бързо да разрешат въпроса, затова наех за три дни, частна квартира, чрез туристическо бюро, но минаха трите дни и аз неможах да остана повече в квартирата, защото вече свършвах 50-те долара!

Докато чаках някакво решение от австрийското посолство, двадесетина дни спях на гарата в Будапеща, с унгарските клошари, с които събирахме и продавахме празни бутилки, за да си купуваме хлеб. Видях, че случаят явно няма да ми се разреши, а и отдавна бях свършил парите, и затова трябваше да се връщам в България. Можах да замина и за Швеция, понеже в паспорта ми бе написано, че мога да отида в Австрия и Швеция, но нали бяхме тръгнали за Виена, където да се съберем със Едуард Генов, а и неочаквах да ме размотават толкова време в посолството, и свърших парите!

Така се наложи да намеря и българското посолство, откъдето ми отпуснаха пари за връщане, които след това възстанових в троен размер!

Като се завърнах в България, с група активисти на дружеството посетихме в Монтана, Цеко Цеков, секретаря на дружеството и мой приятел от затвора, който на свой ред, утре ден, – на 10 Декември, щеше да заминава на запад. Встрани, го попитах: – "Сега кой ще е секретар на дружеството, и той ми отговори: – "Ти"! Бяхме се отделили с него само за момент и нямаше време да му отговарям. Попитах го, само за да чуя има ли някакво предложение, а не че аз имах амбиция за секретар.

Цеко каза, за себе си, че няма да се връща в България, а аз, между другото, внимателно му споменах, че може да не бъде приет много добре на запад, понеже чух от Димитър Томов, как Петър Бояджиев се заканвал, че Цеко щял да изгние по лагерите!? Незнаех каква е причината за тази напълно неочаквана за мен позиция на Бояджиев и Томов, но бях, меко казано, озадачен!

Там в Михайловград (Монтана), предложих на Димитър Томов, – на утрешния ден, 10-ти Декември, да направим демонстрация в София, по случай "деня на правата на човека", но Томов и другите отказаха с довода, че сме малко (а по западните радиостанции, Томов твърдеше че сме много!). А аз считам, че и трима души да участваме, пак ще е добре, но предложението ми не се прие.

На следващия ден, 10 Декември, изпратихме Цеко, от Централна гара София. Изпращаше го и десарят, който бе "заплашвал" и мен, и който ми даде международния паспорт! Същата група активисти, веднага след като изпратихме Цеко, отидохме в гр. Септември, да посетим председателя на дружеството, Илия Минев. Разчитах че бай Илия ще приеме моето предложение за демонстрация, но от ДС попречи на срещата ни в този ден! В град Септември, ни арестуваха всички и без да можем да се срещнем с Минев, ни закараха обратно до гарата за да се върнем в София.

По време на този кратък арест, десарите ми предложиха да ми дадат (вероятно да ми обменят?) 200 долара за да замина отново на запад, но аз отказах, тъй като и без това, предишния път бях тръгнал с нежелание. Тогава ми взеха международния паспорт, който наскоро ми бяха издали. **Така, въпреки че прекарах по затворите 13 години, затова че исках да напусна комунистическа България, счетох че вече ще съм по-полезен у нас! Тук, макар и в**

условия на полулегалност, вече имаше някаква възможност да се оказва натиск за човешки права, а с това, и за демокрация! А за човешки права и демокрация, – тогава трудно можеше и да се мечтае, и почти никой, несмееше публично да спомене нещо в тази насока!

Сигурно е било Декември, 88 г., когато Илия Минев бе написал заявление до Пазарджишкия окръжен съд, за регистриране на дружеството и поиска двамата да отидем в съда, за да го внесем официално. Така и направихме, но датата не помня! Явно е било преди 10 декември, – Преди Цеко да замине на запад, щото в заявлението, Минев подписа секретаря на дружеството, Цеко Цеков, и аз му направих забележка, но той се оправда, че го е подписал "със запетая"! Знаех че със запетая не може да се подписват важни документи, но нямаше полза да спорим!

В указания ни от съда срок, пак двамата, проверихме за резултата, и както се очакваше, молбата ни бе отхвърлена, без аргументи!

Събранията на дружеството в София и Асеновград

На 25 Декември, Коледа, трябваше да проведем събрание на дружеството, край Ихтиман, в една "вилчка" на Екатерина, но всички пристигнали там, бяха арестувани. Мен ме арестуваха още на автобусната спирка в нашето село и ме държах в МВР Трън, до късно след обед, когато счетоха, че събранието ни вече е провалено, Добре че бях предложил, ако не успеем в Ихтиман, то да се съберем същата вечер, в апартамента на Екатерина! Така и направихме. Успяхме да се съберем повечето от активистите и проведохме първото си, по-разширено събрание.

На това събрание, преизбрахме Илия Минев за Председател, а на мястото на заминалия на запад, секретар, Цеко Кръстев Цеков, по предложение на Минев (който преди това се бе консултирал с мен), избрахме задочно, поета от Пловдив, – Петър Манолов. Избрахме и пълномощници за следните области:

Софийска – Екатерина Маркова и Павел Стефанов

Михайловградска – Цветан Златанов

Пловдивска – Стефан Вълков

Хасковска – Борис Лафчиев

Варненска – Зейнеп Ибрахимова

Русенска – Сабри Хамдиев

За координатор на пълномощниците, по предложение на Минев, избрах мен, но в края на събранието, не знам защо, Минев нареди, името на координатора, т.е. моето име, да не се огласява!? Според мен, така или иначе, името на координатора на пълномощниците, не можеше да остане скрито за ДС, и сигурно не това е било съображението на Минев.

За говорител бе избран Димитър Томов.

Повечето предложения за избиране, бяха на Минев, и се приемаха единодушно. На мен не ми бе направило впечатление, и не обърцах внимание, но от другите чух, че по принцип, бай Илия не давал да се спомене за "заместник председател" на дружеството!

Събранието ни завърши успешно, но според мен, голяма спънка за разгръщане на дейността ни, бе това, че никой от софийските активисти на дружеството не искаше телефона му да бъде обявен по радиостанциите, и така хората много трудно можеха да влязат в контакт с нас!? А аз, въобще няхах телефон.

До есента на 88 г. не бях участвал в никакви събрания, и няхах представа че трябва да се води протокол, но понеже почти във всяко жилище където се събирахме, обикновено имаше радиокасетофон, аз, поне на два пъти, предложих да правим записи на нашите събрания, на касетофон, но и двата пъти предложението ми бе отминато с мълчание!

(Сигурен съм, че "Държавна сигурност" все пак е правела записи на нашите сбирки, по един или друг начин, и въпрос на обществен интерес и натиск е, – записите, доносите, и всичко намиращо се в архива на ДС, относно "Независимото дружество за защита правата на човека", да стане обществено достояние !)

След това събрание, замислих към дружеството да създадем "секции" за защита: на работниците; на природата; и т.н., но поради последвалата криза, тези идеи не се реализираха така, а членове и симпатизанти на дружеството, учредиха: "Подкрепа" и "Комитет за защита на вярващите".

Следващото събрание, за обсъждане и приемане на устав, се проведе в Асеновград, в апартамента на Стефан Вълков. Мястото и датата, определи Минев.

В хола на Вълков, "на бюрото" пред събранието, седяха Илия Минев, Стефан Вълков и Николай Галев, когото бай Илия представи за "кадровик" на дружеството!? Виждах Галев на наше събрание, за първ път, и едноличното решение на Минев, да го назначи за "кадровик", не ми хареса, защото знаех от личен опит, за някои недостатъци в характера на Галев, а и явно бай Илия щеше да продължи и в бъдеще да ни сервира еднолични решения, които в много случаи биваха не съвсем удачни!

Не че Галев може да е "доносник", и не такива бяха резервите ми към решението на Минев, но знаех, че бе малко с "детски характер", а и го бях чувал в "разряда", да казва за Че Гевара, че бил герой!?

Проекти прочетоха, Димитър Томов и Илия Минев. Проекта на Томов не бе обсъждан, а по отношение проекта на Минев, казах, че съм съгласен, но ако се направят три съществени допълнения, – а именно:

1. В ръководството на дружеството да бъдат представени различните политически течения у нас. (Считах че така ще е най-добре, а и по подобен начин се е изказал по радиото, наскоро заминалия на запад, Едуард Генов!)

2. Пълномощниците по области, да се избират от местните членове и да се предлагат за утвърждаване на ръководството, а не да се назначават.

3. Важните решения да се вземат, не еднолично от председателя (какви случаи често имаше), а от разширеното ръководство!

Ако не бях поставил тези условия, вероятно проектоуставът на Минев щеше да бъде приет. Гласувахме за моите предложения, но само още двама души ме подкрепиха, и аз приех това решение.

Не помня, кой какво предложи след мен, – вероятно, – да се гласува точка по точка проектоустава, но изненадващо, Минев отказа да се гласуват спорните въпроси! Започна да се държи доста грубо и така набързо загуби пълното предварително доверие към него, от страна на участниците в събранието. Последваха спорове, между бай Илия и другите участници, и ядосан, че не се приемат без гласуване, неговите предложения, бай Илия каза: – **"Който е с мен, да излиза след мен!"**, и излезе сам от хола на Вълков! След малко, след него излязоха, само домакина Стефан Вълков и Николай Галев.

Знаех, че бай Илия и Вълков са "легионери", а и Галев е с подобни убеждения. Нямах нищо против тях и ги уважавах, като борци против комунизма, макар да бях малко резервиран към легионерите, но за дружеството, едвали щеше да е добре, да придобие само "легионерски" облик! Това би стеснило обществената подкрепа, и най-важното, – подкрепата на запада!

(Незнам дали некой си е въобразявал, или сега си въобразява, че без подкрепата на запада, тогава можеше да се говори за човешки права, а комунистическата власт щеше да търпи "някакво дружество за защита правата на човека"!?)

След известен смут, събранието продължи без Илия Минев. Взе се решение, избрана комисия да подготви нов проектоустав, на базата на прочетените два, и на 11.01.89 г. да се съберем отново, в Пловдив, в дома на Петър Манолов, за да приемем устава.

От разговорите и "дискусиите", помня следните моменти: Петър Манолов предлагаше за устав, "хартата за правата на човека", като вероятно бъркаше устава с "програма". Хартата за правата на човека, наистина бе идеална за наша програма, но уставът урежда предимно организационните въпроси!

Ясно се чувстваше разочарование от Илия Минев, и само братът на Зейнеп Ибрахимова, се опитваше да го защити, като каза: – "Държавна сигурност" иска да сменим Минев, – значи нетрябва да го сменяме!" А аз казах: – "Те настояват да го сменим, само за да създават недоверие между нас, а иначе, им е много удобно да натякват: – "Минев е легионер – фашист", – и така да настройват хората срещу дружеството! А ако действително искат да го сменим, ще "позволят" да проведем следващото събрание, в противен случай, няма да ни позволят!" На този разговор бе свидетел и сестра му, Зейнеп Ибрахимова, и съм сигурен, че добре го помни, защото на 11 януари, бяхме арестувани всички, включително и тя!

А братът на Зейнеп (да ми прости, че не помня името му), в защита на Минев, каза и следното: – "Комунистите най-се плашат от фашистите, защото те най-добре се справят с тях!" Разбира се, това го знаехме много добре, но за да не дадем повод да ни обвиняват във "фашизъм", му отговорих така: – "Важното е какъв е крайният резултат от "фашизма" (всъщност, национал-социализма), защото в края на краищата, комунизмът дойде при нас, и поради тях!" А отец Топузлиев, вметна: – По делата им ще ги познаете!

По време на тези спонтанни обсъждания и разговори, бяхме на две-три групи и е възможно другите да са обсъждали друго и да не са следели нашия разговор. Между другото, мисля че и на това събрание предложих, да записваме на касетофон нашите събрания, но никой не реагира! Пак повтарям, че ДС винаги имаше начин да се информира за всяка наша по-разширена проява, чрез подслушване или чрез "агенти", защото ние не бяхме конспиративна, а отворена и безпроблемна за следене и манипулиране, – организация! Записването бе нужно на нас, а не на ДС.

Така или иначе, аз дадох повода за спора и последвалата сериозна криза в дружеството, но това не значи, че ако не беше този случай, всичко щеше да е наред !

За следващото събрание, на 11-ти януари, софийската група пристигнахме в Пловдив, с две коли. Още на влизане в града, милицията ни спря и ни закараха в един от пловдивските арести. Малко по-късно, ни преместиха в друг милиционерски участък и започнаха, един по един, дани настаняват в ареста. По време на "настаняването ни" в ареста, разположен на два етаж, се засякохме десетина души, включително и Зейнеп Ибрахимова! Добре помня как в този ден бях настинал и кашлях непрекъснато, а тя ме гледаше тъжно, докато ни разпределяха в ареста, вероятно спомняйки си, какво бях казал в Асеновград!

В този арест не видях всичките активисти на дружеството. Дочух че ни били разделили в два пловдивски ареста, а може другите да са били задържани само за кратко!

Бяхме се уговорили, ако бъдем арестувани, да обявим гладна стачка, и така направихме. Мен ме държаха два дни в пловдивския арест, след което, с ръце на гърба, с белезници, ме закараха с една Лада, на ул. Развигор 1, в София. Караха ме на задната седалка, между двама дебели милиционери, които ме притискаха така, че ръцете ми се изкълчваха и опъваха, та белезниците още по силно мие стягаха.

И в Пловдив и в София, не дадох никакви показания. На обвиненията на следователите, че сме правели заговори, – отговорих: **"Не правим нищо тайно, и даже можем да проведем събранието си, пред вас, в следствения кабинет"**! Което много ги ядоса! Незнам само дали събърках, че им обещах, – както те настоявах, – да ме освободят, при условие, че няма да напускам един месец, община Трън.

С това условие, след три дни арест, ме освободиха. Най-вероятно, и без това, щяха да ме освободят, защото точно тогава в България пристигаше френският Президент, Франсоа Митеран.

От "Развигор", веднага отидох при Екатерина Маркова, която като ме видя че влизам, ме целуна, каточели идвах от Диарбекир. При нея заварих още няколко души от дружеството, между които и Димитър Томов. Там рзбрах, че всички задържани в Пловдив, са вече освободени. Екатерина ми призна, че е подписала да не се занимава повече с дружеството. Това се принудила да направи, заради двете си малолетни деца, които, ако тя бе задържана, – оставаха сами Тази ъ постъпка напълно оправдавам, още повече, че тя продължи, както и преди, да ни подкрепя и съдейства! Между другото, Екатерина се бе завърнала от Австрия, заради проблеми в лагера за емигранти (а се бяха скарали и с Едуард), но скоро след това, пак замина, като настоятелно подканяше и мен, да заминем заедно, но аз вече бях отказал да напускам България!

След излизането ми от ареста, прекратих гладната стачка и заминах на село, за един месец, както бях обещал в ДС. Тогава още незнаех че Илия Минев и Петър Манолов, са обявили безсрочна гладна стачка, за която научих по-късно, от радиото!

Съобщение на МВР

На 11 януари 1989 г. органите на МВР с разрешение на Прокуратурата задържаха в Пловдив група лица, между които **Илия Стоянов Минев, Григор Симов Божилков, Димитър Томов, Йорданов, Благой Василев Топузливев** и други, по-голяма част от които са осъждани за различни престъпления. Следствените органи предприемат необходимите действия за изясняване на фактите и обстоятелствата, уличаващи тези лица в извършване на престъпления от общ характер, изразяващи се в това, че в съучастие и съзнателно са разгласявали неверни твърдения с цел да създават недоверие към властта и нейните мероприятия.

След приключване на разследването материалите ще бъдат предоставени на Прокуратурата. (БТА)

освободени на 14.1.89. От 16.1.
Илия Минев, Петър Манолов, Ст. Власов,
В. Дамънов и още 6 души са в гладна стачка.

За арестуването ни в Пловдив, във в. "Работническо дело", на 13 януари, излезе следната статийка:

Съобщение на МВР

На 11 януари 1989 г. органите на МВР с разрешение на прокуратурата задържаха в Пловдив група лица, между които Илия Стоянов Минев, Григор

Симов Божилов, Димитър Томов Йорданов, Благой Василев Топузлиев и други, по-голямата част от които са осъждани за различни престъпления. Следствените органи предприемат необходимите действия за изясняване на фактите и обстоятелствата, уличаващи тези лица в извършване на престъпления от общ характер, изразяващи се в това, че в съучастие и съзнателно са разгласявали неверни твърдения с цел да създават недоверие към властта и нейните мероприятия.

След приключване на разследването материалите ще бъдат предадени на прокуратурата.

Това бе втора публикация, в която се споменаваше че има някакво движение или група хора, борещи се за човешки права, като се цитираха и имената ни! Такова нещо не бе допускано десетилетия, но явно повече неможеха да игнорират и премълчават нашата набираща известност, продемократична, правозащитна дейност!

По повод гладните стачки на Петър Манолов и Илия Минев, доста хора се обаждаха до западните радиостанции в тяхна защита и подкрепа! По това време, за първ път се чу и името на Румен Воденичаров, за когото никой от нас, дотогава не бе чувал. Воденичаров няколко пъти е посещавал Илия Минев, по време на гладната му стачка в гр. Септември и многократно се изказа по радиостанциите, в негова защита.

Клеветническата кампания срещу ръководството на дружеството

В началото на Февруари 89 г., в гр. Трън, в предприятието, в което принудително ме назначиха на работа, – дойдоха двама "журналисти", от в. "Работническо дело" и от софийския областен вестник "Априлско дело", с настояване да ме интервюират! Отказах им, понеже вече знаехме че готвят оклеветяването ни и ще използват интервюто само за повод. Но след като обещаха че ще ми дадат презапис на касетата с интервюто, се съгласих! — Обещаха, и излъгаха!

Интервюто се проведе в едно от работните помещения. "Журналистите" запълниха една касета с отговори на техните въпроси, и си заминаха.

След няколко дни, на 7 февруари, във вестник "Работническо дело" излезе голяма статия, озаглавена: — **"КОЙ И КАК се бори за правата на човека в България?"**

Статията беше изцяло клеветническа, целяща да даде тон и насока за "всенародно осъждане и възмущение"! Още на следващия ден започна дирижирани "обсъждания" в нарочни събрания на "трудовете колективи" и партийните организации, и съответните "отзиви" във вестниците!

Цялата статия бе за Илия Минев; за мен; за Едуард Генов и за Петър Манолов. За Минев пишеха че е легионер – фашист! За мен, че съм "криминален престъпник – борец за човешки права", и че съм бил крал икони в Югославия! А "центърът" на статията, бяха най-тенденциозно подбрани стихове и съчинения на поета Петър Манолов, иззети от дома му! Тези части от негови съчинения бяха извадени извън контекста на творбите му и нямаха никакво отношение към дружеството, но за целите на оклеветяването, ги приписваха като уж извадки от наши документи и програми!

А под един от цитираните негови куплети, бих се подписал и аз:

"Освободете ни от освободителите, Горбачов!

Освободете ни от освободителите, Рейгън!

Освободете ни от освободителите

**и повече не ни освобождавайте
от нашия живот, от бъдещето ни!**

**Не ни освобождавайте и не нахлузвайте на шиите ни
азиатски феодален гнет!"**

От моето интервю нямаше и едно изречение!

След тази "статия", от МВР Трън ме закараха в Перник, при окръжния прокурор, за да ме заплашва! Там видях и Николай Галев, от Радомир.

След това ме закараха в София при зам. областния началник на МВР (по ДС), пак с цел, предупреждения и заплахи! И като ме попита за статията в "Дело", – казах, че почти всичко написано, са клевети, и че не е поместено нито едно изречение от едночасовото ми "интервю"!

Вероятно затова, не след дълго, на 28 февруари, в софийския областен вестник "Априлско дело" (а Софийска област бе цяла югозападна България), публикуваха още една подобна статия, но този път, специално срещу мен, с ироничното заглавие:

ТРЪНСКИЯТ "МЕСИЯ"

- След 13 години затвор за криминални престъпления – борец за човешки права**
- Среща в Трън с Григор Симов – "куриера-координатор" на т. нар. "Независимо дружество за защита правата на човека в НРБ"**

В тази статия бяха поместили малки части от интервюто, – тенденциозно подбрани, – като повечето от отговорите ми бяха "леко" променени, така че да звучат малко несериозно или да са неясни. Пак ме наричаха "криминален престъпник", и че в Югосалваския затвор съм бил за "кражба на икони"! Пак цитараха извадени от контекста, съчинения и разсъждения на Петър Манолов, като ги обявяваха за "извадки от програмата на дружеството"!

Авторите на интервюто и на статията са: Драгомир Пенчовски и Енчо Цветков. Единия от двамата ДС "журналисти", по-късно работеше в президентството, при Желев!

От тази статия, преписвам част от отговора ми, за обвиненията срещу Минев, че бил фашист и не бил подходящ за дружеството:

... "Специално за Илия Минев, не съм убеден, че той не е подходящ за член на дружеството. Поне от лични впечатления, от това което зная за него. Той многократно е казвал, че легионерската организация не е била фашистка, както се обвинява, а е имала демократични цели"

А ето и един от непубликуваните във вестника им, въпроси на интервюиращите, и моя отговор, който добре помня:

Въпрос: — "Ако се отворят границите, както настояваш, откъде хората ще имат средства да пътуват?" **Отговор: — "Ако нямат средства за по-далече, – то, поне до Солун и Бело море, всеки би могъл да отиде. До там са само 200 километра. ." !**

Месеца, през който бях обещал да не напускам общината, изтече, но от МВР ми заявиха, "че забраната е продължена"! Нямах намерение да се съобразявам с тази забрана, но милиционерите дебнеха около къщичката ни и на автобусната спирка. Веднъж даже пречакаха и спряха автобуса, на излизане от трънската община, свалиха ме демонстративно и ме закарваха в МВР Трън. Така ме дебнеха денонощно!

Въпреки това, щом се наложеше, обикновено намирах начин да прескоча до София и да се срещна с когото трябва. За деня на обесването на Левски, някой спомена, да поставим венец на паметника му, от името на дружеството, но и предложителите започнаха да се дърпат, че уж ги следели постоянно. Така, тази хубава идея пропадна. От Екатерина Маркова научих, че една

жена предлагала апартамента си, за дейността на дружеството. По късно разбрах че тази жена е Мариана Златева.

Не зная по чия инициатива, пролетта на 89 г. по радиостанциите бе обявено, че в нейния апартамент, ще се проведе събрание или конференция, на Независимото дружество. Може би, понеже това "събрание" бе така широко разгласено, от ДС не допуснаха да се съберем.

Между другото, вероятно ще объркам последователността на някои събития от 89 г., за които споменавам, а може и нещо грешно да напиша, понеже минаха 15 години. Това е така, защото за 89 г. не съм записал нищо, нито в "кратката история на дружеството", написана в началото на 90 г.; нито в "нередактираната записка", от 91г., но евентуални мои грешки, лесно може да се поправят, от спомените на останалите участници!

По това време започнаха и вълненията на българските турци, и понеже телефона на Мариана Златева бе разгласен, започнаха да ѝ се обаждат наши членове и симпатизанти, – турци, от североизточна България, и да и искат съдействие. Настоявах да отидем там на място, но Мариана не искаше! Да ида сам, нямайки подкрепа и съдействие поне на софийската група, беше почти безсмислено, а нямах и средства!

Така, освен с декларации в тяхна подкрепа, чрез западните радиостанции, и с разгласена гладна стачка, с друго не подкрепихме нашите съграждани, турци и помаци, когато най-имаха нужда! А галдна стачки правихме и след арестуването на Тренчев, Босия, Гагалов, Бялков, Запрянов, Събев и Собаджиев, които основаха "комитет 273".

Започнахме да се събираме всяка седмица, в апартамента на Златева. Там веднъж дойде и отец Амбарев, от Пловдив. Той се оплака от Илия Минев и настояваше да отидем с Марияна в Пловдив, за да обсъдим в по-широк кръг, този и други въпроси. В уговорения ден отидохме с колата на Мариана, но отец Амбарев го нямаше! Срецнахме се и разговаряхме с други членове на дружеството, но имената и адресите им отдавна не помня.

За моя изненада, вечерта по радиото, Амбарев се обяви за **"генерален пълномощник"** на председателя на дружеството, Илия Минев! Разбира се, такава "длъжност", – Генерален пълномощник, – нямаше, и всичко това бе малко смешно, и жалко!

Някъде пролетта (3 април), във вилата на Румен Воденичаров, в Панчарево, се проведе събрание на дружеството, за което не бях уведомен! Внезапно при мен на село, пристигна с кола Драгомир Цеков, или Павел Стефанов, (не помня кой, защото и двамата бяха идвали да ме вземат, в подобни ситуации), и ми каза разтревожен, че е започнало събрание, а аз не съм бил уведомен!

Пристигнахме към края на събранието и участвахме в избирането на Румен Воденичаров, за "нещо" (говорител на дружеството ли, на мястото на Димитър Томов, – вече не помня). В събранието участвах, и председателя на дружеството, Илия Минев, и секретаря, Петър Манолов. Там бе и Тренчев.

! (А току що, на 21 октомври, 2005 г., – след като спомените ми вече отдавна са написани, но още не са публикувани, – научих от моя приятел и колега от затвора, и от дружеството, – Христо Гамджалиев, – че събранието в Панчарево е записано на касетофон! Прослушах двете касети, на които е записана по-голямата част от събранието, и в записа, освен другото, ясно се чува, че бай Илия предлага, Румен Воденичаров да бъде избран за говорител на дружеството, а Димитър Томов, за зам. председател!

С това не обвинявам бай Илия, но и той, по-късно, нямаше никакво основание, след избирането на Воденичаров за председател на дружеството, да казва, че "Воденичаров, даже не е член на дружеството"! А аз може и да не съм присъствал при избирането, понеже пристигнах към края на събранието, и на записа, моя глас не се чува)?!

След това събрание, софийската група, продължихме да се събираме при Мариана Златева. Мариана, много се бе ядосала на Воденичаров, че по време на събранието в

Панчарево, бе казал че сме демократи, а тя била монархистка, и повтаряше: – "Той ще ми казва, че сме демократи!" Вероятно е мислела, както много хора, че демокрация и монархия, са несъвместими, и предполагам е бъркала, – "демократи", с "республиканци", – та затова така се ядосваше.

Някъде, по това време, започна "Парижката конференция, за сигурност и сътрудничество в Европа", на която, за пореден път, щеше да се обсъжда, изпълнението на договореностите от Хелзинки!

Понеже Държавна сигурност осуети провеждането на януарското ни събрание, арестува ни, а след това на много от нас не ни позволяваха да напускаме родните си места, – в дружеството останаха много висящи въпроси. Неможахме да приемем устав, не уточнихме предстоящите ни задачи и акции, не се знаеше кой ще ръководи дружеството, защото по време на асеновградското събрание, развалихме отношенията си с председателя Илия Минев, и нито можахме да се съберем, за да изясним и изгладим отношенията си, нито да обсъдим евентуален избор на нов председател! А на "Панчаревското" събрание, доколкото разбрах, защото пристигнах към края, – тези въпроси не се изясниха!

Секретарят на дружеството, Петър Манолов, щеше да емигрира за Франция, най вероятно поради натиска на ДС, и щеше да се опита да представлява дружество, – на "Парижката конференция". Преди да замине, отидох до Пловдив да се срещна с него, за да се информирам за позицията му в Париж, а и да обменим мнения за ситуацията в дружеството, но неможах да го открия в тях. И така, не се срещнахме, а вместо това, в Пловдив, край дома на Манолов, ме арестуваха, след което, трънските милиционери дойдоха с кола, чак в Пловдив и ме "прибраха" в Трън! Освободиха ме на следващия ден.

От името на Независимото дружество, Костадин Георгиев, секретар на софийската група, написал и с Мариана Златева изпратили до Парижката конференция, изложение, в което между другото, България и българите се представяха като най-големите военнопръстъпници на балканите, и върли потисници на всички малцинства, – от освобождението ни от турско, та до сега!

За изпратеното "становище" научих постфактум! Веднага настоях, да изпратим втори вариант, в който уточнихме и премахнахме личните "виждания" на Коста. Но кой вариант е представен в Париж, и дали въобще е представен, не зная!

След събранието в Панчарево, Румен Воденичаров замина, както казаха, на експедиция в Хималаите, където често ходел. Но сигурно преди още да замине, по настояване на мнозина, а както пише в една публикация, самият Румен Воденичаров, – "по предложение на Мариана Златева", сме го избрали за председател на софийската група. Сега нямам спомен, къде и как е станало това, и най-вероятно не съм присъствал.

Мариана Златева държеше да се събираме при нея, но според мен, не проявяваше голяма активност, особено по време на вълненията на турците. А от нея, като домакин и адресат на телефонните обаждания, зависеше много (Защото, обикновено, домакиня беше като председател!). Аз предложих, и останалите приеха, вече да се събираме на публични места, например, на първо време, в некая градинка. Само Мариана не одобри тази промяна. Наричаше ни "градинкаджии" и вече не дойде при нас, с едно изключение: – само при избирането на Воденичаров за председател на дружеството!

Неколко пъти се събирахме в градинката зад Народната библиотека, а после, – на по-видно място, – в градинката срещу университета, от към народното събрание! Сбирките ни бяха ежеседмични.

На една от тях, стана дума за преговорите с неколкото други "неформални" групи, за някаква форма на съюзяване или единодействие. По начало, от "клуба за гласност и преустройство" не искаха да контактуват с нас, понеже бяха все комунисти, а ние, с биографиите си, и със смелите си изяви, според тях, сме били много крайни! Опитите за контакти и разговори

правеше, най-често, Любо Собаджиев, от Русе, председател на "Гражданска инициатива". Той ни информираше, с кого и какво е говорил, за съюзяване или единодействие.

На една от срещите, в градинката пред университета, Костадин Георгиев, секретарят на софийската група на дружеството, предложи, името на евентуалния съюз на неформалните групи, да е: **"Федерация на демократичните сили"**, или съкратено, както той сам го произнасяше:

— **Фе Де Се!** А аз предложих: – **"Движение за народно самоуправление и национално възраждане"**. – "Как, как", – попита Собаджиев, заинтересуван от предложението ми.

Така, вероятно от предложението на Коста Георгиев, чак след десети ноември, се оформи названието — **"Съюз на демократичните сили"**!

Не зная (или не помня) по чия инициатива, през лятото се направиха два опита за събрание (или "конференция") на дружеството! Единият опит беше в Плевен.

От София за Плевен заминахме с две коли, а Воденичаров пътуваше с мотоциклет. Събрахме се на "Панорамата", в Плевен, но се оказа че въпреки пристигналите още няколко души от други области на България, пак бяхме недостатъчно на брой, за да проведем замислената, но явно, съвсем неподготвена конференция!

За другото събрание, което е трябвало да се проведе на "Петрохан", въобще и не бях уведомен, а за направения опит, научих след това!

Както разбрах по-късно, и както пише Воденичаров, на Петрохан е отишъл само той !?

Тези опити за събрания бяха предприети главно, за да бъде сменен Илия Минев. За смяната на Минев бяха всички от софийската група на дружеството и повечето от присъствалите на асеновградското събрание. Имаше смут обаче, по този сериозен въпрос, между активисти на дружеството от провинцията, които не бяха присъствали в Асеновград и които не бяха в течение за "работите" в дружеството. За смяната на Минев бях и аз, но не виждах кой може да го замести.

Избирането на Румен Воденичаров

През Септември, в апартамента на Екатерина Маркова, която по това време беше вече емигрирала на запад, се проведе поредното събрание, за смяна на председателя.

В апартамента на Маркова, вече живееше под наем "активиста" на дружеството, Владимир Кръстев. По негови смели самопризнания (в-к "Демокрация" от 14 май 91г.), по това време той е бил активен агент на ДС! За това му признание, искрено го поздравявам, понеже само той има доблестта да си признава!

На събранието присъствахме 12 души, от които само трима не бяхме от София. Повечето области на България, в които имахме пълномощници, не бяха представени, но събранието започна и некой предложи, както се и очакваше, Румен Воденичаров, за председател. А Воденичаров не присъстваше (ако не се лъжа?!). Всъщност, и на предишните събрания не се държеше сметка, – кои присъстват и гласуват; кои и защо отсъстват, и дали всички са били уведомени за събранието, – така че, това не беше прецедент

Аз не гласувах за Воденичаров, защото не го познавах и, естествено, имах съмнения. А понеже не виждах между нас човек подходящ за председател, – предложих Димитър Томов, който поне вече бе станал известен и умееше да работи със западните медии, а и бай Илия, в Панчарево, го бе предлагал за зам. председател. Томов беше близък и с Петър Бояджиев, и поддържаше телефонна връзка с него. А Бояджиев, до голяма степен, ръководеше дружеството, от Франция, чрез Томов! (От запис на събранието в Панчарево, пак си припомних, защото вече не бях сигурен, че наистина, Илия Минев, там предложи, – Воденичаров, за говорител, а Томов, за зам. председател).

Мариана или Томов, само като "контра" на моята позиция, предложиха мен, но аз отказах. След гласуване с ръка, се избра Воденичаров. Резултатите от гласуването записваше Костадин Георгиев, секретар на софийската група и предполагам пази този лист!

Костадин Георгиев отдавна ми каза, че е написал книга за "онова време". Неможах да видя тази книга, но важното е, че и той има написани спомени!

Ето така бе избран Румен Воденичаров, за председател на "Независимото дружество за защита правата на човека в България"!

След гласуването, си направихме снимка, на балкона на апартамента. На нея, от лево, на десно, сме: Костадин Георгиев, аз – Григор Симов, Владимир Кръстев, Рут Леви (приятелка на Кръстев, или, играеща такава роля?), † Стефан Савовски, Васил Костов, Мариана Златева, Димитър Томов, Волен Сидеров, Драгомир Цеков и † Коце Иванов.

Както писах по-горе, имах сериозни резерви към Воденичаров, но след като вече бе избран, приех избирането му, понеже дружеството вече месеци бе почти блокирано!

А по отношение на Волен Сидеров, за онова време, мога да кажа следното: Когато пролетта на 89 г. започнахме да се събираме в апартамента на Мариана Златева, там често присъстваше и Волен, а Мариана ни го представи, като, – приятел, – и в това качество той присъстваше, и по-късно, гласува за избирането на Воденичаров. (За Сидеров ще стане дума и по-нататък)

Първата ни публична изява

През октомври (19-ти), по предложение на Воденичаров, насрочихме публична "сказка", на дружеството, пред Народната библиотека "Кирил и Методий". Това щеше да е първа публична изява на опозиционна организация, в комунистическа България!

Мисля че тази ни проява не беше разгласена по никакъв начин. Само аз, саминициативно написах с фулмастер няколко обяви и ги разлепих на видни места, на входовете в централните пешеходни подземи.

На уречения ден, повечето софийски членове на дружеството, се събрахме на тротоара на булеварда пред библиотеката, понеже милицията бе завардили района пред самата библиотеката, а Воденичаров спореше (или разговаряше) с обградилите го униформени офицери от МВР.

Явно, някои от нас са били уведомени предварително, че няма да ни разрешат да проведем публичната сказка пред Народната библиотека, а ни педлагали да направим това, в "Южния парк"! Затова некой носеше свит на роло плакат, в който пишеше, че "сказката" на

"Независимото дружество за защита правата на човека", се премества, и ще се проведе в "Южния парк"!

Колегите ми не смееха, но аз разгънах плаката и с помощта на Коста, го държахме десетина-петнадесет минути, срещу движението на преминаващите пешеходци. Около нас стоеха и кържеха доста цивилни десери, и един от тях ни снима, както държехме плаката. Явно не беше журналист, защото от същата група, друг ни "подкани":

– "Хайде, хайде, – поддържахте си плаката, а сега отивайте към "Южния парк"!"

Не чакахме повече подканяне и се запътихме за там. Когато започнахме да се събираме около първите пейки на парка, вече се притъмняваше. Заформира се група от около 20-30 души, повечето непознати, а по-предпазливите обикаляха наоколо, все едно, случайно минават от там! Виждаха се фотоапарати и телевизионна камера.

Воденичаров се покачи на една пейка и започна да чете **"Всеобщата декларация за правата на човека"**! Присъстващите наобиколиха пейката, като явно, доста от тях бяха от ДС. Те се провикваха и апострофираха Воденичаров, с изрази, като: – **"Какви права бе?"**! Беше вече тъмно и Воденичаров, с прожекторчето, с което си осветяваше текста, започна последователно да осветява лицата на апострофиращите го, ДС провокатори. Така те се постъписаха, уплашени че с осветяването им, излизат от удобната им анонимност, и постепенно престанаха да подвикват! А аз, като видях агресивното държание на част от присъстващите, заех поза на "бодигард", зад Воденичаров, който преостъпи четенето на друг, а той се зае само с осветяване лицата на провокаторите.

"Сказката" ни, приключваше успешно! От БНТ, мисля че от студио "Екран", взеха интервю от Воденичаров и от мен, но то естествено не се появи никъде, а само е послужило за визуална информация на партийната и ДС върхушка, за "необичайното за социализма" обществено явление!

Това "явление", несъмнено са възприели като начало на бързия провал на тяхната диктаторска система, основана на лъжи и насилия! Затова са ускорили провеждането на, явно, вече подготвеното, **"кардинално преустройство"**, с което да изпреварят, неизбежните събития!

Не помня по чия инициатива, но решихме да пишем декларация в защита на малцинствата в България. Воденичаров искаше да включим и "македонско" малцинство, аз се противопоставях, като изложих следните аргументи: Мнозинството от населението в Пиринска, както и в цяла Македония, до втората световна война, е определяно, и се е самоопределяло като българско. От тогава насам, в пиринска Македония никога не е провеждан референдум или допитване, които да показват, че това население вече не смята себе си за българско! Разбира се, има малък брой хора с македонско (прокомунистическо – югославско) самосъзнание, – главно, вследствие проведеното от комунистите, след 9-ти 44 г., насилственото записване на хората в пиринския край, като македонци! Затова според мен, не можехме да предопределяме народностното самосъзнание на хората от пиринска Македония, като добре знаем че в пиринско, мнозинството са били и продължават да се чувстват българи, въпреки всичките комунистически експерименти и насилия! А ако бяхме споменали македонско малцинство, това можеше да се възприеме, че едва ли не, се съмняваме, че населението в пиринска Македония, е българско! А иначе, уважавам и защитавам правото на самоопределение на хората от Пиринска, а и от цяла Македония, особено ако са преследвани заради своето самоопределение, но историческата истина за мен е безспорна!

Между другото, най-вече, тази "противоречива" позиция на Воденичаров: – от една страна, – за македонско малцинство, а от друга, – последвалите му "националистически" изяви след 10 ноември, – според мен, показва някаква негова "зависимост"!

През месец октомври "издадохме" първия "Информационен бюлетин на Независимото дружество за защита правата на човека в България"! Бюлетина беше набран на компютър от, или чрез Воденичаров, и разпечатан на принтер. Разпространяваше се и на дискети. А че е стигнал до

доста хора в София, се убедих по-късно, когато само от моето село, двама души, живеещи в София, независимо един от друг, ми се обадиха, че са чели бюлетина, понеже в този бюлетин бе поместено и следното мое "съчинение", написано по повод закона за "жителствата":

За селото и за България

Тоталитарната система, наложена в страната ни, наскоро след 9.IX.44 г., непрекъснато ни убеждава, че по природа е античовешка, антинародна и антинационална. Преди всичко обаче, тя е **анти-селска** !

Неописуеми са физическите погроми и психическите травми, причинени при така наречената "коллективизация", която всъщност е, – безпричинна, насилствена конфискация на земята и имуществото на българските селяни!

Единствената неугасваща искрица надежда, след този нечуван погром, над огромното мнозинство от българския народ, бе вътрешният оптимизъм на хората, че това не е възможно, че това е някаква нвеобяснима грешка, и затова, рано или късно, безумието ще се поправи!

Безумието още не е поправено, но резултатите от този варварски експеримент, надминаха опасенията и на най-непоправимите песимисти! Мнозинството от довчерашните грижовни и компетентни стопани на земя, добитък и инвентар, наследявани от поколения, и умножавани с денонощен труд, напълниха градовете, като черноработници, в грандоманските заводи – гробници. Десетки години вече, тези заводи работят на загуба. Десетки години тровят безмилостно беззащитната природа. А за тях, и покрай тях се унищожиха с лека ръка, милиони декари най-плодородна земя. Стотици хиляди нивички, в планинските и полупланински райони, обработвани от хилядолетия, така запустяха, че вече са необработваеми. Запустяха кошари и обори; опустяват все повече, и рафтовете за хранителни стоки в магазините!

Така, оставени без имот и поминък, без реална перспектива, селяните напуснаха масово селата, а тези които останаха, неусетно, но методично, бяха превърнати в **крепостни селяни** !

"Всички хора се раждат равни" – се казва в хартата за правата на човека, но за българските комунисти – "псевдоаристократи", налагащи все нови и нови разпоредби и беззакония, тази харта явно не струва нищо!

С наредбите за жителството, с бюрата "труд и работна сила", със забраната да се назначават на работа лица заети в селското стопанство, в България се утвърди (не, реален социализъм, а) **"реален феодализъм"**, на който би завидял всеки средновековен феодал !

На българския селянин е отнета почти всяка възможност да се засели или само да работи извън "своята" община, в някой от близките градове. Това се отнася и за жителите на по-малките градове, които биха искали да живеят и работят в по-голям град. Пред тях се изправя стена от непреодолими забрани!

Най непристъпна за всички по-низши от столичаните, във феодалната йерархия, е **столицата** ! Единствено за жителите на "главния град", не важи "феодалното право". Те са свободни да се заселят или да работят, почти във всяко населено място в страната! Да, такава е, в няколко изречения, днешното положение на българския селянин и на българското село.

А какво са селото и селяните за България?

Селото: – това е България! Селяните: – това са българите!

Кой не знае, че до неотдавна, България бе селска страна. Корена на нашия народ, на нашата култура, е в селата! Но какво остана от тази култура? Местните диалекти и наречия са на изчезване. Народните песни са почти мъртви, за разлика от съседни нам народи.

Те престанаха да се развиват и обновяват веднага след "колективизацията". По радиото, от десетилетия се въртят едни и същи песни. Повтарят се по такъв начин, и в такъв вид, сякаш само с единствена цел, да втръснат на народа, и един ден самите хора да въздъхнат с облекчение, ако се прекратят предаванията на народна музика!

Изтързнати са българите от националния им корен! Отчуждени са насилствено от земята им, и от самия източник на живота, – Природата !

Изтързнати са корените на българската нация, и пред очите ни тя вехне! Вехне духовно; вехне и физически!

За това, крайно тревожно състояние, и за тези съдбоносни негативни процеси, не само не се търсят и не се предлагат решения, но и престъпно се мълчи! Подтиска се и се парира всяка гражданска дискусия. И не може да бъде другояче, защото за да има обективна дискусия, трябва нещата предварително да се назоват с истинските им имена.

Сегашната социална и национална политика, освен че е против интересите на националните малцинства, най-вече е против интересите на самата българска нация. Нещо повече, – **тя е пагубна за България !!!**

У нас властва беззаконието. На дъното на това беззаконие е българският селянин!

Алтернативата е една : — Правова държава ! (септември 89г.)

(Послепис: За съжаление, след 10-ти ноември, вместо възбуждане, – българските села се доунищожават! И това се върши, не от некомпетентност, а по указание на световни сили, които отлично знаят, че с унищожаване на селата се затрива автентичната местна култура, и с това, безвъзвратно се затриват народностите и нациите! Всичко останало е приспивна песен за наивници!)

Текстът е от черновата и има незначителни различия, в две-три изречения, с отпечатания в бюлетина, защото бях упълномощил Воденичаров, ако прецени, да направи корекции. Тук прилагам текста от черновата, понеже отдавна нямам "бюлетина", а и не одобрявам направените малки корекции от Воденичаров!

Първият брой на бюлетина, получих по време на посрещането в София, на идващата за първ път в комунистическа България, известна тогава, говорителка на радио "Свободна Европа", Румяна Узунова. Срещата се проведе зад Орлов мост, в апартамент, който беше пълен с български "дисиденти", от различните неформални групи. Там хвърлих поглед на моето есе, в току що отпечатания на принтер, информационен бюлетин на дружеството, и с химикалка зачертах добавените в увода от Воденичаров, едно-две изречения, като настоях да се коригира текста в следващите отпечатвания, но текстът така и не бе коригиран, защото "следващо отпечатване", нямаше!

Любо Собаджиев ме представи на Румяна Узунова и аз ѝ дадох първия ни "Информационен бюлетин", но тя, малко изненадващо за мен, не обърна внимание, нито на бюлетина, нито на мен!

Есента на 89 г., по повод провеждащия се в София, международен "Екофорум", бе сформирана още една неформална организация, – "Екогласност". По време на екофорума, се даде възможност на прокомунистически "неформали", да придобият известност и популярност. Популярност, с която скоро след това, щяха да бъдат представени за "лица", на не съвсем спонтанно сформиранията демократична опозиция!

По това време се проведе и "Подписката пред Кристал"! При разгонването на участващите в тази инициатива на "Екогласност", бяха арестувани и малтретирани няколко души, и от дружеството. Един от тях бе Костадин Георгиев!

Своеобразният ми арест в Трън !

В деня на "събитията пред Кристал", на 26 ноември, бях при Христо Цачев, в Търновско, и като се прибрах вечерта в София, разбрах, че от милицията ме бяха търсили в апартамента на брат ми Борис! Арестуваха ме на следващия ден, на село, и до 1 ноември, всяка сутрин милиционерите (пожарникари!) ме вземаха от нас с джип и ме държеха до вечерта, в коридора на милиционерското управление в Трън, когато ме връщаха в къщи, а сутрин отново ме прибираха! Няколко дни ме държеха в коридора, но понеже по затворнически навик, много ходех напред-назад и им пречех, ми разрешиха да стоя отвън пред милицията! Там се е разиграл и следният дребен, но показателен случай, разказан ми наскоро от една бивша пощальонка в Трън:

– Знаеш ли че заради тебе веднъж ме арестуваха?

Когато те държеха пред милицията, беше много студено и аз като минавах край тебе, си ухах на ръцете, а ти ме попита: – "Студено ли е?"

Отговорих ти, че ми измързнаха ръцете, и само това беше. Но зад ъгъла ме настигна джип на МВР; качиха ме и ми казаха: – "Приеми че си арестувана"! Вкараха ме в милицията през задния вход и започнаха да ме разпитват, какво сме си говорили с тебе, дали си ми поискала вестник и дал ли си ми някакъв телефонен номер! Казах им какво ти ме попита и какво аз ти отговорих, и че не си ми давал нищо. Взеха ми чантата с вестниците и писмата, и ми казаха, – "ако имам в чантата пари, да си ги взема". Отговорих им, че за пари не ме е страх, защото могат да се възстановят, но ако се изгуби писмо, то не може да се възстанови! Претарашуваха ми чантата, обискираха най-щателно и мен, и накрая ме попитаха, – ще се подпиша ли, че нищо не си ми давал! Подписах се, и чак тогава ме освободиха!"

Споменавам този дребен случай, само за да припомня атмосферата от онези години!

А аз нямаше как да съобщя на колегите от дружеството за моето положение, затова изпратих "нелегално" майка ми в София. И веднага, след като по "Свободна Европа" съобщиха за моя случай, десарите прекратиха своеобразния ми арест, но, по следния начини: Докато още ме държеха "арестуван", на 30 Октомври, пред МВР-то, ми връчиха следната заповед, от директора на предприятието в което работех:

"Поради остра нужда в материалното производство
ПРЕКРАТЯВАМ

Платения годишен отпуск за 1989г. на
ГРИГОР СИМОВ БОЖИЛОВ – стругар към
предприятието ни, считано от 31.10.89 г."

Разбира се, тази заповед нямаше нищо общо с "остра нужда в материалното производство", а бе с цел да прекратят ареста ми, но и да прекратят отпуската ми, за да бъда ангажиран и да нямам време да пътувам, – понеже докато бях арестуван, "ползвах годишната си отпуска"!?

Екопоходът на "Екогласност"

След Екофорума, бе насрочен и проведен, "Екопоходът". В екопохода, превърнал се спонтанно, в първи "митинг – шествие", за демокрация в комунистическа България, неофициално участвахме и ние от дружеството за защита правата на човека! На този митинг – шествие, за първи път започнахме да скандираме групово: "Де-мо-кра-ци-я, Де-мо-кра-ция!", а от прозорците на "Народното събрание", ни гледаха, наистина, като чудо невидено!

На тази снимка, направена от Магда Георгиева, е запечатано струпването на хората за "Екопохода" към Народното събрание.

В "кръгчето" съм аз, а под стрелката, най-вероятно е Гошо Чепинеца ?

В отговор на излъченото по Свободна Европа, "есе" на Марко Ганчев, – "Обувката на пепеляшка", по повод "събитията пред Кристал", – аз описвах накратко, моите виждания за поставяните под съмнение от Марко Ганчев, наши идеи и цели! В деня на "екопохода", дадох ръкописа на Румен Воденичаров и той го включи във втория информационен бюлетин на дружеството.

На 10 ноември, по време на третата ни сбирка – митинг, в Южния парк (а до 10-ти, само ние от дружеството се събирахме там), Воденичаров ми даде втория бюлетин, отпечатан върху безконечна хартия и още ненарязан! А аз, като разчитах че по късно ще се сдобия с друг екземпляр от бюлетина, дадох още неразгънатия от мен брой, на присъстващия на сбирката, мой приятел, Христо Цачев, понеже той бе от "по-далечната провинция". Но вторият ни бюлетин, така и не се разпространи, и аз нямам този брой, както отдавна нямам и първия, затова тук не помествам и това мое "есе"!

Никой още не знаеше за извършващия се преврат срещу Живков, когато на 10-ти Ноември, в парка, пред насъбралите се петдесетина души, Воденичаров, с приповдигнат тон, каза между другото, и следното:

"Снощи, свободните граждани на Берлин, танцуваха върху "Берлинската стена!"

Вечерта, в автобуса с който се прибирах за село, чух от радиото, голямата новина за смяната на Живков! — Така ме завари 10-ти Ноември!

След десети Ноември

Започна подготовката за първия митинг, на все още необединените "неформални" сдружения. С Петър Бояджиев все още не бях разговарял по телефона, а само му бях оставял съобщения на телефонния му секретар. И чак след десети Ноември, се случи та попаднах в апартамент, където се обади Бояджиев. Не помня за какво разговаряха с него, но когато и аз взех

слушалката, той ме попита: –"Колко души ще се съберат на митинга?" – "Около 30 000, предполагам", му отговорих. –"Малко", – каза Бояджиев. Казах му също, че ще се оттеглям на село, а с ръководството нека се заемат по-образованите!

Веднага след 10 ноември, в дружеството влязоха, предполагам чрез Воденичаров, още няколко души: Липовански, Георгий Лунд, Методи Недялков, Красен Станчев, Сашо Стоянов и доста други!

Събрахме се, мисля че в апартамента на Липовански, да одобрим подготвеното от Воденичаров изказване на митинга. Обърнах му внимание, за сигнала до мен известие, от моя приятел и член на дружеството, Христо Гамджалиев, че в пещта за отпадъци, в софийския затвор, се горят масово архиви! Но Воденичаров се ядоса и отказа да обърне внимание на този важен и тревожен за мен факт!

Третият бюлетин на "независимото дружество" не излезе, вероятно поради внезапната промяна на 10-ти ноември, и вече се подготвяше бюлетин № 4, – за който написах кратка история на "дружеството". Ръкописа дадох на Васил Костов. Той го е преписал, с леки промени, и го е предал за отпечатване.

Бюлетина излезе, но кратката история бе отпечатана с прекалено много (вероятно, умишлени) грешки.

Митингът на СДС в Кюстендил и моето обръщение

Някъде в началото на февруари, преди конференцията на дружеството, бе насрочен митинг на СДС, в Кюстендил, Воденичаров предложи, да отида да говоря от името на дружеството, заедно с още един, непознат ми, човек, – може би се казваше Абрашев. Изказването си написах вечерта, в апартамента на брат ми Борис.

Вторият представител на дружеството, така и не го видях по време на митинга. А митингът в Кюстендил беше голям. Прочетох обръщението си, към края, понеже отстъпих реда си, на Петър Берон. Тук преписвам обръщението си, от ръкописния оригинал, който пазя:

Честита пролет граждани!

Дами и господа! Преди малко повече от три години, седем души българи, бивши политически затворници, изпратиха "ОТКРИТО ПИСМО – АПЕЛ", – за елементарни човешки права, до "Виенската конференция, за сигурност и сътрудничество".

Тази скромна, но смела и навременна инициатива, сложи началото на организираното правозащитно движение в България! В това "открито писмо", по-най човешки начин, се апелираше за най-елементарни човешки права, като: Право на свободно движени, на обективна информация и на свободна трудова дейност. В него също се казваше: – "Докато не дойде ден, когато всеки гражданин в Европа ще може свободно и без страх от преследване, да изразява своите мисли, мнения и убеждения, – "Хелзинкския процес" няма да оправдае оказаното му доверие"!

Граждани! Сега можем уверено да кажем: – "Хелзинкския процес" оправда оказаното му доверие. Ние вече можем почти свободно да изразяваме нашите мисли и убеждения, но какво стана тогава, – преди три години? ДС, посрещна "на нож", нашата хуманна инициатива! И за да покажат, че не са "село без кучета", арестуваха всички подписали откритото писмо! Мен, след два месеца следствие в килиите на ДС, ме изселиха в Добруджа. (А иначе, аз съм от трънско.) Останалите радатели за човешки права, след като прекараха различни срокове в ДС, бяха освободени.

Една година след това, на 16 януари, 1988 г., тези хора, заедно с други активисти, учредиха: —"Независимо дружество за защита правата на човека в България" и подадоха официално, документи за регистрация. В учредителния протокол се казваше:

Дружеството ще се бори, с мирни и демократични средства, за зачитане на човешките права в България, и ще подпомага българските власти, при всички инициативи в тази насока!

Подадената от нас ръка, бе високомерно пренебрегната, а срещу ръководството на дружеството, с председател Илия Минев; секретар – Цеко Кръстев, и пълномощник Едуард Генов, – започнаха гонения и репресии.

Преди една година, въпреки постоянните арести и гонения, когато нашето дружество печелеше все по-голяма известност и подкрепа, и успешно се разгръщаше в страната, – ДС арестува цялото ръководство на дружеството, и ние нямаше да излезем от затвора, ако не беше решителната международна подкрепа!

Само след три дни, властите се принудиха да ни освободят, но продължиха незаконно да ни държат под домашен арест. И за да ни "съкрушат окончателно", както те се надяваха, – предприеха срамната клеветническа кампания, срещу дружеството, и срещу неговото ръководство, – с цялата мощ на пропагандните средства!

Една година, след това, – сега, когато сме на път да станем правова държава, и има реални тенденции, средствата за пропаганда, да се превръщат в средства за информация, – ние настояваме да се каже на българския народ истината:

"КОЙ И КАК се бори са правата на човека в България"!

— Граждани на Кюстендил! Дами и господа! Аз предлагам, всички ние, заедно да настоем, – вестниците "Работническо дело" и "Априлско дело", да публикуват опровержения на поместените преди една година в тях, статии, – на същите страници и в същия обем! — Става дума за статиите: — **"КОЙ И КАК се бори за правата на човека в България"** и **"Трънският "месия"**.

— Който е съгласен да поискаме такова опровержение, да вдигне ръка!
(Вдигна се истинска гора от ръце.)

— Благодаря ви!

Граждани: Програма на нашето дружество, е "Всеобщата декларация за правата на човека". Нашата крайна цел е: българското законодателство да се приведе в съответствие с международните договорености, за човешките права!

Член на дружеството, може да стане всеки български гражданин.

Благодаря ви за вниманието, – и **ПОБЕДА!**

След няколко дни, същото обръщение прочетох и на първия импровизиран митинг в Трън, но там присъстваха само стотина-двеста души.

От излизането ми от затвора, ноември 85 г., та и до сега, живея на село, и както всичките ми пътувания по обществени задачи, така и това до Кюстендил, си беше за моя сметка, а и не съм очаквал да е другояче.

През февруари се проведе първата "Национална конференция" на дружеството. В подготовката ѝ, не съм участвал, но името ми беше поставено на първо място в листата на предложените за избиране в новия управителен съвет. По време на конференцията, си дадох отвод. Не исках да съм в ръководството, поради много причини:

1 – Явно, вече нямаше да съм "между свои" в ръководството на дружеството.

2 – На самата конференция, а и преди това, вече се получаваха сериозни сблъсъци с Илия Минев и събраните около него хора, поради неудачното избиране на Румен Воденичаров, за председател.

3 – Нямах квартира в София и нямах средства, да се издържам.

4 – Наивно вярвах, че нещата в България, така или иначе, вече ще вървят към много по-добро!!

Към края на конференцията, споровете в залата на "Дома на киното", се усилваха. Затова, с Коста и Драго, излязохме в кафето. След малко дойде Воденичаров и ме помоли да ида да кажа нещо, защото конференцията може да се провали. Нямах желание да се изказвам, но Илия Минев, като главен аргумент против Воденичаров, твърдеше, че Воденичаров, – "Даже не е член на дружеството", – а бай Илия бе казал това и за други членове, когато му ставаха неудобни!?

Така, покрай основателните аргументи, бай Илия Минев използваше и неистини, което за мен въобще не бе приемливо! Не обичам никакви неистини, особено по най-сериозни въпроси, и от сериозни хора, – затова влязох в залата и направих изказване за "Откритото писмо" и за събранието във вилата на Румен Воденичаров, в Панчарево, където заедно участвах, и Илия Минев, и Румен Воденичаров, и където никой не каза, че Воденичаров не е член на дружеството! Там, аз за пръв път видях Воденичаров, като домакин на събранието и уважаван участник, – избран и за говорител на

дружеството! И както писах по-горе, за това събрание не бях и уведомен, а пристигнах "неканен", към неговия край!

Именно, на панчаревското събрание, Воденичаров бе легитимиран в дружеството!

(Но за съжаление, и Илия Минев, в неговия вестник, "Свободно слово", от 93 г., пише, че "не било нужно да се отварят архивите на ДС"!?)

На излизане от конференцията, Драгомир Цеков ми даде 20 долара, и се разплака от мъка, че бе преизбран Воденичаров! Чак тогава разбрах, колко сериозно е разочарованието му! В действителност, след десети ноември бях почти изолиран от ръководството на дружеството и не бях в течение за проблемите и конфликтите там! В контактите и преговорите с другите "неформални" организации, а след това и на "Кръглата маса", участвах Воденичаров, Драгомир Цеков и Костадин Георгиев. Вероятно така е решил Воденичаров, макар аз, като координатор на дружеството, да бях втори в ръководството, след председателя, и трябваше поне да знам, кой ще представлява дружеството във водещите се важни преговори!

Двадесетте долара, дошли незнам от къде, бяха единствената парична подкрепа, която съм получавал, освен дадените ми от моите приятели, преди 10-ти ноември, по време на обиколките за "откритото писмо", – от Савовски – 20, от Цачев – 20 и от бай Радослав – 40 лева!

А тези пари наистина бяха "златни левове" за мен!

Още на следващия ден, след конференцията, при мен на село, дойдоха Драгомир Цеков и Костадин Георгиев, да ме агитират, да се обявим против проведената конференция. По принцип и аз не бях очарован, нито от състоянието в дружеството, нито от резултатите на конференцията, но

не смятах че е нормално, вчера да сме участвали, а днес да се отречем от стореното. Според мен, всеки е трябвало да каже своите мнения и предложения, по време на самата конференция, а с тях двамата, седяхме през цялото време заедно, и не останах с впечатление, или поне не ми казаха открито, че са били против преизбирането на Воденичаров!

През Юни 90 г., сменихме Воденичаров, но това не помогна, дружеството да се съвземе. А аз, още веднага след десети ноември, наивно считах и казвах, че времето на дружеството е минало, понеже то изпълни своята роля, а "сега" идва времето на партиите!

Първите демократични вестници

През зимата на 1990 г. излезе първият опозиционен вестник "Свободен народ". Още първия брой на вестника, разлепих на видно място, на автогарата в гр. Трън. Скоро след него започнаха да излизат "Демокрация" и "Народно земеделско знаме", но както в началото, така и години по-късно, тези вестници, на практика не се разпространяваха извън София. Затова се налагаше да ги купувам чак от там, но няколко пъти пътувах до София, специално за вестник и се връщах с празни ръце! Въпреки това, няколко месеца редовно разлепвах всеки попаднал ми нов брой на поне един от опозиционните вестници. Поддържах "стенвестника", на стената на автогарата, чак до първите избори, когато комунистите добиха кураж и ми забраниха, под предлог, за чистотата на стената!

Неразпространението на вестниците ни и незаинтересоваността на ръководителите на СДС, бяха ясен знак за неискраната им и фалшива опозиционност. А за да не си помисли некой, че те "не са знаели", – уверявам, че лично аз (за първи и единствен път), срещнах председателя на СДС, Жельо Желев, по време на конференцията на "Независимото дружество", когато бяха излезли вече няколко броя на в. "Демокрация", и му обърнах внимание за този проблем, като поисках да се заделят и изпращат по няколко, или поне един вестник, за всеки общински координационен съвет на СДС, но той нито обърна внимание, нито ми отговори. А ако нemoжеха да подсигурят нормалното разпространение, то организирането на алтернативно разпространение, не беше никакъв проблем, понеже и без това, хиляди ентузиастични пътуваха до София, за митинги, за контакти и за съвети по организационни въпроси! Така че, оправдание за първите ръководители на СДС, няма!

В началото на 91 година, за няколко месеца, бях член на "временната общинска управа" в гр. Трън. Трябваше да се създадат и селски (кметски) временни управи, за което, реално, нямаше никакви правила. Увещавах няколко души в селото ни, некой да се кандидатира за "председател на временната управа", но никой не се съгласи. И като нemoжах никого да увещавам, – организирах подписка с предложение до общината, аз да съм председател на временната управа, в моето село Парамун. Подписаха се повече от две трети, от стотината ни жители. Така, след много "консултации", а по-точно, спорове, между общинските ръководства на СДС и БСП, бях назначен за селски кмет (председател на временната управа), на мястото на кметувалия вече 17 години, наш съселанин – комунист!

Недописаната история на "дружеството"

Надявам се, историята на "Независимото дружество за защита правата на човека в България", да се допише, след като се съпоставят спомените на главните участници, и след като публично се проучи архивът на ДС, за "Независимото дружество"! А пълната картина ще се изясни, когато "излязат на светло" разработките на "Държавна сигурност", и за останалите неформални сдружения, и за първите година на "демократията"! Чак тогава ще се види, че всички "демократични лидери", или почти цялата, т.н. "политическа класа", всъщност са тайни офицери или, най-малкото, доносници на ДС, или са от други служби и отдели на БКП !

Казано ясно, – комунистическата "Държавна сигурност" беше, и продължава да е, истинският кадровик, – и на основните "демократични" партии и организации, и на "организираната престъпност"! И именно затова, вече е почти сигурно, че архивите на ДС няма да бъдат отворени, и то, главно по вина на СДС!

А че ДС е кадровик на СДС, осъзнах още в началото на 90-та година, но като добронамерен човек, очаквах нещата постепенно да се изясняват, изчистват и развиват към много по-добро, и за народа, и за държавата ни!

Но това, което фатално преобърна предвижданията, и попари моите, и на мнозинството българи, очаквания и надежди, бе, – напълно неочакваното, и на първ поглед, нелогично съюзяване на демократичния запад, с най висшите кадри на БКП и ДС! Ето защо, точно тези кадри, днес съставляват т.н. "икономическа и политическа класа". Класата, която "с решаващата подкрепа" от запад, превърна страната ни в мафиотски вертеп!

По време на затворническите години, чувствахме и знаехме, че комунизма всячески се подкрепя от влиятелни западни "кръгове", но че тези задкулисни "кръгове", отдвана са господари на света, и че освен създатели, продължават да са и върховни господари на комунизма, – се убедих категорично, чак през деветдесетте години!

Накрая, все пак съм убеден, че "Независимото дружество за защита правата на човека в България", изпълни своята "прометейска" мисия, и да се допуска, че при онези условия е можело и много повече, едва ли е реалистично!

← А това е самозалепващата се емблема на дружеството, от есента на 1988 г.

След 10-ти ноември, Бранков (ако добре помня името) каза, че той е направил емблемата, във Виена!?

СДС — подставена организация

Като член на "Независимото дружество за защита правата на човека", а от началото на 1990 г., и на БЗНС "Никола Петков", участвах в създаването и на общинската организация на СДС в гр.Трън. Бях активен член, до началото на 95 г., когато СДС се преобразува в партия. Лично аз, с голяма надежда очаквах това да стане, понеже функционирането на СДС, като съюз на партии и организации, казано на жаргон, – си беше "чиста порнография".

Ако в една община, например, се създадеше силна демократична организация, и тя представлява общинския КС на СДС, то небеше проблем за "заинтересовани" наши противници, чрез свои хора, да регистрират в София, още две други партии или организации. По този начин веднага си осигуряваха мнозинство и спъваха работата на общинския СДС. Така се процедираше през цялото време, докато СДС беше съюз от партии и организации!

Но след преобразуването в партия, вместо да се превърне в стабилна демократична организация, – СДС стана още по-зависим от комунистите и техните интереси. Затова, по това време, по примера от София, мутрите, и мутренските отношения в СДС, навлязоха и в провинцията, и стана достатъчно ясно, че на такива като мен, мястото вече не е в СДС!

Чашата окончателно преля, когато правителството и парламентарното мнозинство на ОДС, не спази собствения си закон и не само че не отвори архива на ДС, но и не допусна, на мен и на мнозинството като мен, да прегледаме досиетата си! А това бе последният "пробен камък", или "лакмусът", с който непогрешимо се доказва, че всичките ни "демократични лидери" и депутати, са подставени лица на половинвековните ни поробители! По-красноречиво доказателство за

фалшивата им демократичност, – от отношението към архива на комунистическата "Държавна сигурност", – няма! Всичко останало, е демагогия и политически театър!

Така че, огромният проблем, за ролята на Държавна сигурност, от преди десети ноември, та и до сега, – ще си остане в сферата на спекулациите, докато реално не се отворят архивите! Но за това, все още няма, и едва ли ще има, политическа воля, въпреки демагогските пози на "добре познати лица", – особено преди избори! А липсата на такава воля, доказва че БКП и ДС, имат пълен контрол над целия "политически елит", и над държавата ни, въобще!

В тази връзка, всички, които "пеят", че било късно да се отваря архивът; че там нямало нищо интересно; че бил прочистен; че е фалшифициран; или пък че щяло да се навреди на националната ни сигурност; — всички те, ако не са глупци, са "вълци в овчи кожи"!

Но важното е да се знае, че както почти всичко в източна Европа, така и неотварянето на архива на ДС, зависеше и зависи, най-вече от позицията на запада!

А да сте чули някой от Европейския съюз или САЩ, да настоява за отваряне на десарския архив, или да иска декомунизация, и да критикува България в тази насока?! Едвали от запад ще чуем някога подобни критики! А съдбата на този архив, в който се оглеждат 50 години от нашата история, и където са "запечатани" съдбите на стотици хиляди най-достойни български граждани, – е предрешена! Чака се само удобен случай за неговото реално или, по-точно, фиктивно изгаряне! И ако това наистина се случи, то ще е най-голямото престъпление на комунизма и на неговите могъщи западни създатели и покровители!

А когато 1995 г., приключваше кметския ми мандат, аз не се кандидатирах за следващите избори. Но с идеята, да имам известни приходи и свободно време, за да мога да напиша спомените си от затвора и от "дружеството", започнах "бизнес" като едноличен търговец, и след около година, вече държах три съвсем скромни "магазина", в моето село и в гр. Трън. Всичко това започнах без никакъв капитал, а само с незначителни лични средства.

Но есента на 96 г., олигархията предизвика невиждана до тогава в България, инфлация, и само за 4 – 5 месеца, левът се обезцени 50-кратно! Аз, уж "преживях" инфлацията, но вече едва успях да подържам "бизнеса" си, като плащах само минимална заплата на моите продавачи. Тъкмо вече бях уредил всички необходими документи: – договори; лицензи; санитарни и пожарни разрешителни, – когато, без да ме предупредят, ме голобиха за липса на касови апарати, което до тогава при нас не се изискваше. Така, поради липса на средства, едва успях да задържа само крайпътния мизерен селски магазин, на разклона за нашето село Парамун.

По време на подписката и пресконференцията, която проведох в началото на 2001 г., похарчих около 500 лева. Купих и един стар компютър за около 200 лева, но всичко това бе от "оборота" на последния ми магазин. Така, пролетта на 2001 г., след 5 години "търговия", затворих и този магазина, и останах само с няколко крави.

Вече имам доста повече крави, но не съм по-добре, и не се отказвам, само поради любовта към животните и към земеделската идея, макар да ми е пределно ясно, че присъдата над независимите стопани, – селяните земеделци, – отдавна е произнесена и вече е почти изпълнена!

Тъкмо се бях понаучил да ползвам компютъра и бях записал няколко отделни заглавия от тази книга, когато, само три месеца след като ги бях купил, монитора и компютъра ми, се повредиха. Така, чак след още две години, в началото на 2003 г. успях да заделя нови 200 лева, и да купя друг стар компютър. Тогава фактически започнах да пиша спомените си, и 2004 г. бяха готови, но ми трябваше скенер, за да преснимам и приложа по-важните документи и снимки.

Мина още една година, и можах да купя едно евтино "многофункционално устройство", но все пак се оказа, че по технически причини няма да мога да приложа сканираните документи, и се наложи да ги препиша. Но скенера свърши работа поне за неколкото снимки.

Последната причина за забавяне разпространението на "спомените и изводите" ми е, че нямам интернет, а нямам и приятели с интернет. Но поне използвам забавянето, та да допълня и поизгледа недосялания, на много места, текст.

И сега, спокойно мога да споделя, че през последните 15 години, сериозно се опасявах, да не се случи така, че да не успея да напиша спомените си, но слава Богу, мисля че успех, та борбите и страданията ни по затворите, да не останат, никому неизвестни, и с това, почти напразни!

– III част –

СДС не отвори архива на ДС !

1990 – 2001 г.

"Непобедимата идея за човешки правдини"

Веднага, след като пролетта на 91 г. станах председател на временната управа (кмет) в нашето село, – на кметската пишеща машина, – във връзка с публикуваните, две години преди това, клеветнически статии срещу дружеството, – написах, до вестниците "Дума" и "Време" (бившите, – "Работническо дело" и "Пиринско дело"), следното "обръщение":

Непобедимата идея за човешки правдини

Преди две години, февруари 89 г. за гладните стачки на Петър Манолов и Илия Минев, от "Независимото дружество за защита правата на човека", се заговори по всички западни радиостанции. Интелектуалци от България и чужбина, открито и решително се обявиха в защита на гладуващите, и най-вече за връщане архива на поета Манолов, ограбен му от служители на ДС.

В защита на активистите от "дружеството", се ангажираха международни организации и правителствени ръководители от запад !

Точно тогава, комунистическата "машина" у нас, – виждайки че ще загуби тоталния контрол над обществото, ако допусне да хване корен "непобедимата идея за човешки правдини, – даде ход на дирижирана клеветническа кампания срещу дружеството и неговото ръководство !

Надявам се че днес, бившите пропагандни средства на БКП, – "Работническо дело" и "Априлско дело", – са вече наистина СРЕДСТВА ЗА ИНФОРМАЦИЯ и няма да е проблем да се публикува кратко разяснение, на страниците на днешните им наследници, – "Дума" и "Време".

Не става дума за опровержение, защото авторите на статията във в. "Дело", – "КОЙ И КАК се бори за правата на човека в България", от 7. 02. 89 г. бяха надминали всички граници в оклеветяването на първите организирани застъпници за човешки права в България !

Какво всъщност се случи преди две години, в началото на 89-та година ?

На 11. 01. 89 г. ръководството на дружеството трябваше да се събере в дома на Петър Манолов в Пловдив, за да обсъди и приеме устава на дружеството. Всички пристигнали в този ден, обаче, бяхме арестувани!

Благодарение на незабавните международни протести и предстоящото посещение в България, на Франсоа Митеран, – само след три дни, бяхме "освободени". Освободиха ни от ареста, с условие да не напускаме местоживеенето си, 1 месец. За мен този срок, в последствие, бе продължен с още 1 месец.

По предварителна уговорка, всички ние от ръководството на дружеството, трябваше да обявим гладна стачка, ако евентуално ни задържат. По време на триденния ни арест, а и след това, бяхме напълно изолирани един от друг, и дълго време неможахме да научим, че Манолов и Минев са продължили гладните стачки и след ареста. Вероятно най изолиран бях аз, понеже

живея на село и нямам телефон, а милицията от трънското МВР, денонощно дежуреше около къщата ни, за да са сигурни че няма да мога да се срещна с никого.

На 2. 02. 89 г. при мен в гр. Трън, където току що, принудително бях започнал работа, дойдоха двама журналисти с касетофон, и настоятелно искаха да ме интервюират. Отказах, макар че нямах нищо за криене, защото знаех(ме) че интервюто ще е само повод, да се публикуват клеветнически статии срещу дружеството. Но след като ми обещаха, че ще ми предоставят касета със запис на интервюто, а и без това неможех да им попреча да напишат каквото си искат, оправдавайки се с отказа ми да говоря, – аз приех !

По време на интервюто, продължило около час, единият от журналистите, така се престараваше да защитава тоталитарния комунистически режим, че от него едвам успях да взема думата. С особено раздражение реагира, когато споменах, че нашето дружество е "правозащитна организация". "Другарят" изглежда бе убеден, че само ДС, към която явно принадлежеше, е такава организация !

Само няколко дни, след полу-насилственото интервю, на 7. 02. 89 г. във в. "Работническо дело", цъфна, почти на цяла страница –

"КОЙ И КАК се бори за правата на човека в България"

Предчувствията ни, за предстоящо оклеветяване, се сбъднаха.

По команда, тази неподписана статия, бе "обсъждана" в партийните организации и "трудовите колективи", из цяла България ! Във вестниците организирано се публикуваха писма на "възмутени граждани" !

Не бях изненадан от безпределните лъжи в статията, и от злобните коментари в писмата на възмутените "другари". В тези статии няма нищо друго верно, освен имената на избраните жертви от ръководството на дружеството, – Илия Минев, Григор Симов, Едуард Генов и Петър Манолов ! Явната цел бе: – безогледна дискредитация на самата идея за организирано правозащитно движение в България!

Наскоро след като си прочетох скроената ми криминална биография в "Дело", бях удостоен лично с подобна статия в тогавашния софийски областен вестник "Априлско дело", от 28. 02. 89 г. под заглавие, "**Трънският месия**". Този път се изненадах, защото освен вече публикуваните в "Дело" клеветнически свободни съчинения, се цитираха и някои мои, почти неподправени изречения от интервюто. Статията бе подписана от Драгомир Пенчовски и Енчо Цветков.

Всъщност аз считах и считам, че трябваше да се публикува само оригиналният текст от записа на интервюто, което би било най-доброто опровержение и морално обвинение към организаторите на онази клеветническа кампания. За щастие, сега, – може би благодарение и на нашето дружество, – може да се говори и пише всичко, но все пак, много по-важно е, кой какво е казал тогава ! Затова ще настоявам, въпросните журналисти "да си спомнят" къде е касетата със записа (а тя несъмнено е в ДС), и макар с двегодишно закъснение, да ми предоставят обещания презапис !

Всичко съм готов да простя, и прощavam, но унищожаването и укриването на документи, какъвто е и тази касета, – немога, и мисля че не би трябвало да се прощава !!!

Впрочем, ако някой от причастните вестници, ми предостави място на страниците си, бих публикувал и конкретни опровержения, с факти и документи !

(1991г.) м. Март с. Парамун, Трънско, Григор Симов

С това изложение, посетих редакциите на двата вестника, но те отказаха да публикуват каквото и да е, под предлог, че вече не били същите вестници, понеже си бяха сменили имената!?

Есента на 91 г., на проведените избори, спечелих кметското място в селото ни.

Кандидатирах се, не защото имах амбиция, а само за да покажа на все още страхуващите се и невярващи съселяни, че комунистите могат да бъдат победени. А за да илюстрирам страхъ у

хората, тогава, преди изборите 91 г., ще цитирам само следното изречение, казано ми от моя съселанин, Сима "Гемето", за предстоящото гласуване: – **"Туйя път че се престрашим!"** (или, – "Този път ще се престрашим" – да гласуваме за СДС)!? А това значи, че на първите избори, доста хора "не са се престрашили", което личеше и от резултата !

А след като СДС спечели изборите, – декември 91г., по аналогия на писмото от 86-та г., написах ново, "открито писмо – апел":

ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ДО МИНИСТЪРА НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
ДО МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

"Открито писмо – апел"

Уважаеми Господа, най-висши ръководители на Република България: Есента на 86 г. шестима българи – радатели за човешки права, подписахме и изпратихме "Открито писмо – апел" – за човешки права, до "Виенската конференция за сигурност и сътрудничество в Европа". Като автор на това писмо и като един от подписалите го, ви моля, сега когато няма никакви пречки за това, да се разпоредите, – всички документи и факти относно "писмото" да се разсекретят и да станат достояние на всеки заинтересован гражданин!

Моля Господин Министъра на "Външните работи" да спомогне да се изясни – каква е била позицията на българския представител на "Виенската конференция", след като там е било прочетено нашето "Открито писмо"!

Моля Господин Министъра на "Вътрешните работи" да бъдат събрани и разсекретени всички документи и факти за преследването ни, от органите на ДС, след изпращането на въпросното писмо!

Моля нашия достоен Президент, Господин Жельо Желев, ако е възможно, да прояви лична заинтересованост във връзка с настоящия ми апел, тъй като отдавна се поставят въпроси, – **"Кои, и с какви подбуди и цели, създадоха или възродиха, демократичната опозиция в България"**. А групата българи – дългогодишни политически затворници – изпратили откритото писмо, и година по-късно, – януари 88, – създали "Независимото дружество за защита правата на човека в България", бяха съществен елемент от новосъздадената опозиция!

"ВРЕМЕ" * да започне да се отговаря на многото въпроси, оставали до сега без еднозначен и категоричен отговор!

Господа министри от първото демократично българско правителство: като осъждан 6 пъти по политически причини; прекарал в затворите 13 г., и накрая, заради "откритото писмо", – интерниран в Добруджа, – **изразявам пред вас, жизнената си заинтересованост за съдбата на досиетата, и в частност, за моето!**

Всичко съм готов да простя, и прощавам, но унищожаването на документи за нашата история, според мен, е непростимо ! Считам, че всяка помисъл за унищожаване на досиетата, е най-тежък грях спрямо жертвите и спрямо историята на България !

Настоявам пред вас, моето досие, на политически затворник и незаконно преследван български гражданин, – да се разсекрети, като се вземат мерки, нито лист от него да не изчезне!

Уверен съм, че този е начинът, много въпроси да намерят своя отговор, а съмненията и колебанията да намалееят!

24. 12. 91 г.

С най-голямо уважение : Григор Симов Божилов с. Парамун общ. Трън

("ВРЕМЕ Е!" – Тогава имаше такъв предизборен плакат на СДС)

Това "открито писмо", предадох в редакцията на в. "Демокрация", на политическия редактор, – Невен Копанданова (по късно – главен редактор!). След седмица отидох отново, и Копанданова ми върна текста, с обяснението, че "неможе да им послужи"!?

На излизане от редакцията, случайно се срещнахме с главния редактор Волен Сидеров, и понеже се познавахме от "дружеството", той за втори път настоя, на следващия ден да поговорим в неговия кабинет. Използвах случая и подадох на Сидеров, върнатото ми от Копанданова "писмо", за да го прочете и утре да си каже мнението.

"Утре", отидох в уречения час, пред кабинета на главния редактор, но се оказа, че след като бе прочел "писмото", Сидеров, "вече не ме познаваше"! Излиза и влиза няколко пъти, покрай мен, от кабинета си и като видя че продължавам да чакам, каза на секретарката, че днес няма да е тук, и замина нанякъде!

Свидетел на случая е бившият активист на дружеството, Иван Петров, от Плевен.

От този опит във в. "Демокрация", нагледно се убедих, че на този етап, няма да има смисъл да предлагам писмото си за публикуване на друго място! А защо Сидеров и редакцията на "Демокрация", реагираха така? Естествено, защото са служители на ДС!

И затова настоявам за отваряне архива на ДС, но и защото в архивите и досиетата е по-голямата част от биографията ми, и не бих желал тя да се изгуби или в бъдеще да се манипулира, а и много от данните съдържащи се там, несъмнено имат историческа стойност!

(Вижте, на стр. 125, – защо трябва да се отвори архивът на "ДС"!)

По повод споменаването на Волен Сидеров: Кому е нужна България без българи?

Към избуялите напоследък в България, "ДС" националисти, се отнасям силно резервирано, защото, нито комунистическата "ДС", нито преименуваните ѝ "служби", на днешната мафиотска олигархия, могат да са национални! А най-изявените националисти, днес, са "Атака", но и тя явно е десарска организация, както и повечето основни партии у нас, като целта на създаването ѝ е, да обира протестния вот на крайно разочарованите избиратели и да ги насочва в глухата линия на омраза срещу турците и исляма. И веднага трябва да "кажа", че сатанизирането на мюсулманите, налива вода само в "мелницата на разложението и унищожението"! През тази мелница са минали, или предстои да бъде "прекарани", всички народи и автентични култури, докато оцелелите не бъдат превърнати в умаломощена, безлична и безволева маса! Затова, всички добронамерени хора и всички автентични религии, вкл. мюсулманската и еврейската, следва взаимно да се уважават и да се подкрепят, защото, много повече е общото между нас, отколкото онова, което ни разделя! Особена сега, когато от доста години е подета мръсна пропаганда против исляма, и се води злодейска война, уж против "световния тероризъм", а всъщност, против свободата на всички ни!

В тази война, наемниците – окупатори, са наричани, – доброволци, а защитниците на домашни огнища, – "терористи, свързани с Ал Кайда" !? Разделянето и насъскването ни, на верска основа, е тактика на световната сатанинската мафията на еврейските банкери и нейните тайни организации!

А конкретно за България, основният ни национален проблем, в сравнение с който, почти всички други, освен нравствените, се обезсмислят, е, че при крайно негативната демографска тенденция, и с приспивния лозунг, – "В България всички са българи", – освен всичко друго, само след 20 години България ще е циганска държава! Затова е изключително важно да се знае, че

понятието "нация" и "национализъм", умишлено се замъгляват, а е съвсем естествено и логично, че единствено българите могат да са българска нация; – другото е абсурд ! Затова трябва ясно да разграничаваме понятията: българин, и български гражданин, и само в по-широк смисъл, нацията е сбор от всички народности и малцинства населяващи една стран! Затова, и народностите в България, трябва да се назоват с истинските им имена, и да се каже и пише ясно, – кой какъв е по народност, – според произхода му, а не според "самоопределението", защото самоопределение може да има само в спорна ситуация! Как, примерно аз, мога да се запиша "китаец"? Според сегашните закони, мога, но това ще е смешно! Да, смешно и абсурдно е, но тези закони и тази политика, ни се налагат целенасочено, именно за да ни направят смешни, с цел, разводняване и затриване на нациите!

Фаворизирането и подстрекаването на някои малцинства, и поставянето им над закона, като циганите в България, е дело на "световна сила", която най-малко е загрижена за циганите, но целта ѝ е, унищожаване на европейските арийски нации, от които, българите са неразделна част! **А щом постигне целта си, "нечистата сила", още по-безпроблемно ще се справи и с циганите.** Не че циганите са по-прости, – напротив, по-хитри са от българите, но са по-незаинтересовани за утрешния ден. В тази връзка, вмъквам извадка от протокол 17 на "Илюминати", която се отнася за религиите, но с пълна сила важи и за нациите: **... Само години ни делят от момента на пълно унищожение на християнската религия. Що се отнася до другите религии, – ще срещнем още по-малко трудности да се справим с тях"!**

Още в древноарийския епос "Махабхарата", създаден преди хиляди години, е написано: **"При добра управа, народът се увеличава"**! А днес, ниската раждаемост, е характерна за целия "запад", включително и за бившите комунистически страни. И не може да е другояче, щом в целия, уж християнски запад, вместо почитане на християнските ценности: – морала, семейството и Бога, "злите сили" натрапват безверие, алчност, насилие, егоизъм, арогантност, разврат и незачитане на нищо свято!

А за проблемите с турското малцинство, – непременно трябва да се знае, че първопричината, и тук е в "еврейското масонство" и в неговия главен проводник в България, – ДПС, а не в турците. Проблемът с българските турци, преднамерено бе създаден, по времето на комунизма, – с насилственото им "преименуване", а скоро след това, през 1990 г., комунистите отново проведоха антитурска и анти ислямска, **псевдонационалистическа кампания**, чиято цел бе, да се притъпи демократичният ентузиазъм, и да бъде насочен в "глуха линия"! Но и сега, 2006 г., по подобен сценарий, и със същите кадри, – разочарованието пак бе насочено в антитурската посока, а истинските проблеми: – **ограбването и мафиотизирането на България, и безнравствените войни в Ирак и Авганистан, останаха на заден план!** По този начин, умишлено се компрометира и национализмът, както вече бе компрометирана демокрацията. Затова, на изборите за президент, комунистът Първанов, спечели две трети от гласовете, – за недоумение и ужас на всеки, що годе разумен човек!? А бе ясно, че избирателите на БСП, плюс турците и циганите, са две-трети от гласуващите в България, и че анти турската кампания, само мобилизира турците, и гарантира победата на Комунистите !?

Нямам съмнение, че масонската върхушка на висшите военни в република Турция, – властваща там, без прекъсване, още от времето на Ататюрк, – вилнее и у нас ! Тази върхушка, има по-висок ранг, в световната масонска йерархия, в сравнение с масоните в България, затова, България е подчинена и на турските масони, а не само на сръбските!. Затова Ахмед Доган има прекомерна власт, и най-вероятно, той е масонският "Генерал Губернатор" за България!

Но не трябва да се забравя, че всеки, който се постави в услуга на дявола, – един ден, непременно получава, "дяволска отплата"! А мюсулманите в България, е добре да знаят, че турските политически водачи, са толкова мюсулмани, колкото нашият президент Първанов е

християнин! Освен това, временните "предимства" на отделни нации, овладяни от "лукавия", в крайна сметка, ще им донесат повече зло, отколкото някакво мнимо предимство!

Но и проблемите с десарско-масонското ръководство на ДПС, са вторични, и ако не се има предвид първопричината, – световното еврейско масонство, – е все едно, да се бие самарът, вместо магарето! Затова, всеки който сочи българските турци, за главен проблем на България, ако не е глупак, е съзнателен манипулатор!

Законът за достъп до документите на бившата "Държавна сигурност" (ЗДДБДС)

През 1990-та година, бях писал молба до МВР, да ми се даде документ, че съм бил изселен по политически причини, в периода 1987-88 г. и бях вече забравил за тази молба, когато 92 г., изненадващо получих отговор, на типова бележка, със изх. № 7344 / 04.05. 1992г. В бележката бе попълнено само името ми, и името на с. Кайнарджа, и със стандартен текст, с който се отговаря навсички еднакво, ме известяват: **че в архивите и фондовете на МВР не се установиха данни за обстоятелствата по чл. 2, за които се предвижда еднократно обезщетение(!?)**

По това време на власт бе СДС, а министър на вътрешните работи, – Соколов. Молбата ми, да получа документ за изселването, не бе във връзка с обезщетенията, понеже имах предостатъчен стаж в затвора, – 13 години, а обезщетения се плащаха само за около 2 години затвор, и който е "лежал" повече, – "да не е лежал"! Цинизмът на тази бележка е в друго: – **Аз, "до вчера" бях изселен, заради застъпването ми за човешки права, а "днешната демократична" власт, ми отговаря: – "Не се установиха данни ..."**! А печатите от адресната регистрация в паспорта ми, още показват, кога съм изселен в с. Кайнарджа, и кога съм отписан!

Значи, – тогава ми отговарят, "Не се установиха данни ..." , – а по-късно, когато 1998 г., поисках да видя досието си, – пък ми отговориха, че "нямам досие", а вместо това, подробно цитират, – кога, къде и защо съм бил изселен, и даже, че:

— "Изселването ми влияело добре и съм се бил поправил, затова ме освободили"!?

А истината е, че ме освободиха под натиск от запад, и в директна връзка с посещението тогава в България, на американския зам. Държавен секретар по човешките права, Уайтхед !

А когато, Август 1997 г. в народното събрание започна разглеждането на проектозакона за достъп до документите на бившата държавна сигурност, или т.н. "закон за досиетата", – понеже сериозно се съмнявах в искренните намерения на "демократичното мнозинство", – още същата сутрин застанах до Народното събрание, със следния плакат:

**ГОСПОДА ДЕПУТАТИ
ОТВОРЕТЕ АРХИВА НА ПОЛИТИЧЕСКАТА
ПОЛИЦИЯ НА БКП, — "ДС"!**

**ТАМ СА КОРЕНИТЕ НА ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНОСТ;
НА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ И ПОЛИТИЧЕСКИТЕ КУКЛОВОДИ !**

Заставах край работния вход на събранието, но веднага ме изгониха. Гонеха ме отвсякъде, докато не заставах край паметника на "Цар освободител", срещу Народното събрание. Там стоях с плаката, всеки работен ден, в продължение на седмица, докато закона не бе приет!

Но закона се прие в крайно окастрен вид, като в него се гарантираше, че няма да се разкрият имената на никого от служителите на ДС, които са продължили да служат във вече преименуваната "НСС". Също и онези, които по някаква причина са напуснали "държавна сигурност", но отново се върнат на служба, – се гарантираше че няма да бъдат разкрити работните им досиета! Това означаваше, че никой служител от бившата ДС, няма да бъде разкрит, но уж, поне щяха да дадът право на преследваните от ДС, да прегледат досиетата си.

"Да, ама не"! Оказа се че и това е само поредната измама!

На 1 септември, 97 г., както бе по закона, подадох заявление в МВР, с искане да ми се разреши да прегледам досието си, и изчаках едномесечния срок. Минаха не един, а три месеца, но отговор не получавах.

След като и от министъра на вътрешните работи, не получих отговор, – на 13. 01. 98 г. отидох в София и писмено уведомих кмета, Софийски, че от 19. 01. 98 г., възнамерявам да стоя с плакат пред министерския съвет, в продължение на един месец.

А на 16 януари, 98 г., няколко стари членове на "дружеството", вкл. и Илия Минев, проведохме среща по случай десет години от учредяването му. На тази среща предложих, и всички се съгласиха, да подпишем следната декларация, адресирана до главните държавни институции и до средствата за информация:

ДЕКЛАРАЦИЯ

**От членове на "Независимото дружество за защита правата на човека",
по случай 10 години от учредяването му**

Господа: Долуподписаните членове на НДЗПЧ в България, ДЕКЛАРИРАМЕ нашето настоятелно искане, най-после, осем години след 10 ноември, 89 г., да се разсекретят архивите на бившата Държавна сигурност, имащи връзка с нашето дружество, а така също и досиетата на всеки един от нас. Същевременно изразяваме възмущението си, че онези от нас, които подадоха молби, още на 1 септември, все още нямат отговор!

**Прилагаме копие от оригинала на декларацията, с подписите на членовете на НДЗПЧ в България.
София, 16. 01. 98 г.**

Пръв подписа декларацията, Николай Галев, но поради грешки в текста, се наложи да я препиша, а Галев вече си бе заминал и затова неговото име не е на декларацията.

Тази декларация, заедно с Петрана Стоева, разнесохме до упоменатите инстанции, като изисквахме и входящи номера. (Петрана Стоева, и по късно, по време на протестите ми с плакат из София, ми оказваше неоценима помощ!)

Между другото, повечето изложения и декларации, се налагаше да давам за преписване, в офиси за компютърен набор на текст, защото няхах компютър, а там винаги преписваха текстовете с много грешки. Затова, макар че междувремето биваха размножени, на следващия ден се налагаше да се преписват наново, този път с други досадни грешки! Тези материали трябваше пак да се размножават, и за всичко това плащах и губех много време.

На 19 януари, отидох с плаката си, в центъра на София и там пред бившия партиен дом заварих група мирно протестиращи, затова, че държавата не им е изплатила заплатите заработени в чужбина. Те, като ме видяха с моя плакат, се зарадваха и ме извикаха при тях. Аз обаче, трябваше да отида до общината за резултата от подадената от мен молба за разрешение за протеста ми с плакат. Затова побих плаката си до техните и отидох до общината за да си получа разрешението, но там ми връчиха забранителна заповед!

Бях решил да стоя с този плакат, край правителствените сгради, поне един месец, затова, въпреки забраната, застанах на тротоара пред "партийния дом", но след 5 минути дойдоха полицаите и ме арестуваха. А преди да ме арестуват, от в. "Сега" са ме снимали в гръб, и утре ден публикуваха снимката ми, на първа страница. Това е и единствената снимка, от моите протести ! Така, този ден прекарах арестуван в пето РПУ на МВР. Привечер ме закараха в софийското кметство, за да подам нова молба, – макар че по закон, това се изискваше само за групови шествия, митинги и демонстрации!

Така подадох нова молба, със следното съдържание:

Господин Кмете:

Моля да ми се разреши да протестирам мирно с плакат, пред бившия партиен дом, от 21. 01. 98 г. в продължение на 1 месец.

По време на протеста си, няма да създавам условия за нарушаване на обществения ред; няма да преча на движението и на минувачите. Така също, няма да преча на други, евентуално протестиращи там.

На тази молба ми отговориха, че ми разрешават да стоя от 9 до 10 ч. на 21. 01, на тротоара, пред още неразрушения тогава мавзолей!? Така, на тази дата, стоях целия ден пред мавзолея, и там съчиних следната нова "молба", която подадох на 23. 01:

МОЛБА

от Григор Симов Божилов от с. Парамун, общ. Трън

Господин Кмете,

Шокиран съм от факта, че в една демократична, уж, страна, гражданин не може без разрешение да застане с плакат в своя град и да изрази публично своето отношение или протест по даден въпрос! Като същият гражданин не нарушава обществения ред и не създава условия за нарушаване на обществения ред и сигурност; Не пречи на движението на коли и пешеходци; Като на плаката няма непристойни думи, хули или предизвикателства.

Като ви благодаря Господин Кмете, че ми разрешихте да стоя с плаката си 1 час пред бившия мавзолей, а не пред бившия партиен дом, както аз желая, – пак Ви моля да разрешите да застана с плаката си пред бившия партиен дом за срок от 1 месец. Защото така или иначе ще стоя с плаката си в София, независимо още колко пъти ще бъда арестуван.

Макар че в първата си молба към Вас описах причините за моята демонстрация или протест с плакат, пак Ви пиша съдържанието на плаката си:

от едната страна:

Господа, нямам отговор за досието ми в ДС, от 1. 09. 97 г. до сега!

– Григор Симов Божилов, 7 пъти следствен в ДС, 6 пъти осъждан,

– 13 г. в затвора; 1 г. и 6 м. изселен – "за човешки права"!

от другата страна: – същото, плюс, – "Моя случай не е изключение"!

23.01.1998 г.

с уважение:

Разбрах, че нямат намерение да ми разрешават, затова повече не ги и питах, но полицаите ме гонеха, а някои ме и молеха да се преместя от техния район. Затова отидох пак срещу

народното събрание, до "Цар освободител", където бях стоял през август, и се оказа, че само там не ме гонеха, като че е "ничия територия", измежду две районни управления на МВР !?

Беше средата на зимата, – снег и студ, а аз боелен, но решен да стоя цял месец, – за пример и за "обвинение"! Нямахше къде да преспивам, и всяка вечер се прибирах с автобуси до село, а пътуването само в едната посока е повече от два часа! През деня, само по 1–2 пъти, за по 5 минути, оставях плаката си побит, за да отида за топъл чай, или до тоалетна.

През цялото време докато стоях с големия плакат, – ежедневно идваха и си заминаваха, с вой на сирени, кортежите на министри и на министър-председателя, Костов. Идваха и си отиваха чуждестранни делегации, но нито един народен представител не мина наблизо, да се заинтересува, кой и защо протестира, нито пък някой журналист посмя да се доближи, а само, хилейки се, ме наблюдаваха, иззад остъклените врати на парадния вход на събранието! Разбира се, всички виждаха и добре знаеха, за какво става дума, но гузното им поведение издаваше истинската им същност!

Само обикновени граждани, се спираха и ме подкрепяха. Видях ме и Янко Янков, известен политически затворник, и председател на "Партия Либерален Конгрес". Той се заинтересува, и от името на организациите които представляваше, написа изложения до всички главни български инстанции, с копия до посолствата на държавите подписали заключителния акт от Хелзинки. Но отговор не се получи от никъде. Янко Янков писа още няколко пъти, но резултатът бе нулев!

След три седмици, край мен мина и ме позна, Петър Бояджиев, с когото се познавахме от Старозагорския затвор и който след това, фактически беше "задграничен координатор", от Марсилия, на Независимото дружество, а по-късно беше и кандидат за министър-председател от БСП.

Бояджиев каза, че точно тези дни чете своето досие, и ще се опита да направи нещо и за мен. На следващия ден пак дойде и каза че е уредил среща с началника на "отдел архив" на МВР, Серафим Стойков. Така, с Бояджиев влязохме в Министерството на вътрешните работи, в кабинета на Стойков, а плаката оставих побит на обичайното място, пред паметника "Цар освободител". Серафим Стойков обеща, че на следващия ден ще мога да прегледам досието си.

На следващия ден, вече без плакат, пак отидох в София, и в "читалнята" на ул. Гурко, вместо досието със събираните агентурни разработки и доноси, ми предоставиха да прегледам следствените и съдебните ми дела, които аз и без това познавах, но все пак бях доволен, че са запазени!

От следственото дело за "Откритото писмо – апел", дадох заявка да ми копират десетина страници, за което се плащаше по 20 стотинки на страница, а на "улицата" се плаща по 4 ст. (Един от протоколите ми за разпит в ДС, е поместен по-горе в тази книга.)

Разбрах, че само това ще е ползата от протеста ми до тук, и след като поради измамата от страна на началника на архива на МВР, вече бях прекратил, за един ден, протеста си, реших че няма да има особен смисъл да продължавам да мръзна из София, във февруарския студ,.

Някъде по това време, ходих и до редакцията на в. "Демокрация", и къде ли не, но никъде неискаха да публикуват нищо! И само със съдействието на Георги Жеков, във в. "Анти", на 31 януари публикувах част от "молбата" ми до Софийски, но без най-съществения, първи абзац. От тогава, издателството на "Демокрация и Анти", наричам, – **издателство "Анти-демокрация"**! А понеже с това ще обидя много от читателите на **"ПРО & АНТИ"**, – пояснявам, че: **в този вид, и с тази издателска политика, публикуваните в Анти, материали, спомени и мнения, достигат само до много ограничен кръг, отдавна изолирани и умишлено маргинализирани групи и личности, в които създават измамно чувство, че "всичко се публикува и всичко се знае", а всъщност, до огромното мнозинство от българските граждани, тези факти въобще, ама въобще не достигат !?**

Но все пак, малко са вестниците в България, които публикуват истини за нашето минало, затова по-нататък в тази книга, си позволих да препиша, почти дословно, статията на Едвин Сугарев и Недко Петров: **"ГЕНЕЗИСЪТ НА КОНТРАБАНДНИТЕ КАНАЛИ"**, публикувана във вестник **"Про & Анти"**.

Веднага след безрезултатните ми протести с плакат, написах изложение, от което, тук преписвам само трета страница:

... Господин министър на Вътрешните работи, – от разговорите ми със стотици репресирани, от разговорите ми с колеги от затвора, и от личен опит, се убедих, че Законът за достъп до документите на бившата ДС, въобще не се изпълнява, по отношение на репресираните лица, като:

1. На разработваните от ДС, но неосъждани, стандартно се отговаря, че за тях не е събирана информация в бившата ДС!
2. На осъжданите по дела на ДС, въобще не се отговаря, или им се дават запрочит, не досиетата им, със събираната за тях информация, а съдебните и следствените им дела, които не попадат под разпоредбите на закона за досиетата!
3. Специално приготвената читалня на ул. Гурко е винаги празна, като в нея средно на ден влизат по двама – трима души, а местата са 26! Така че, и дума не може да става, че неможело да се смогне да се обработят всички желаещи да си видят досието!

По неофициален път се свързах с началника на архивите на бившата ДС, г-н Стойков, който "уреди" да си прегледам досието на 10. 02. 98 г. Не се изненадах, когато вместо досието ми, със събираната по агентурен път информация, ми представиха моите съдебни и следствени дела!

ГОСПОДИН МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, ако в най-скоро време не ми се даде достъп до досието, ще считам че:

- 1) **ПОЛИТИЧЕСКАТА ПОЛИЦИЯ НА БКП – "ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ", САМО Е ПРЕИМЕНУВАНА В "НАЦИОНАЛНА СЛУЖБА ЗА СИГУРНОСТ"!**
- 2) **ВИСШАТА НОМЕНКЛАТУРА НА БКП И ДС, СА ПОДЧИНИЛИ И ПРИСПОСОБИЛИ ДЪРЖАВАТА НИ, КЪМ СВОИТЕ ПРЕСТЪПНИ ИНТЕРЕСИ !**
- 3) **У НАС ВЕЧЕ ТЪРЖЕСТВУВА МАФИЯТА, ПРОИЗЛЯЗЛА ОТ, И ОРГАНИЧЕСКИ СВЪРЗАНА С, БКП И "БИВШАТА" ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ !**

В такъв случай няма да имам друг разумен избор, освен да подам молби за **ПОЛИТИЧЕСКО УБЕЖИЩЕ** до всички страни, подписали "Заключителния акт от Хелзинки", от Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа, чрез посолствата им в София, пък макар и този мой отчаян акт да остане само един символичен протест срещу беззаконието, наложено у нас, от уж "бившата ДС".

Аз не съм космополит и България ми е скъпа "но истината ми е по-скъпа"! Убеден съм, че истината е най-добрият избор за всички, включително и за България!

Прилагам копия от:

- 1. Открито писмо – апел**
- 2. Декларация от НДЗПЧ**
- 3. Молба до Софийска община**

17.02.1998 г

Някъде около 1 май, получих "отговор" на това изложение. В отговора изреждаха присъдите ми и споменаваха само, че 1989 г. в МВР Трън, ми било регистрирано "Дело за оперативна разработка" (ДОР), с псевдоним "Язовец", по линия **"опит за бягство зад граница"**, което 1990 г. било унищожено, – и толкова!?

Явно, и този "отговор" бе само една **лукава подигравка**, защото: за какво "бягство зад граница" може да става въпрос, когато тогава вече бях отказал да замина на запад, с официално издадения ми паспорт !? А и кой ще им повярва, че от 1970 – до 1989 г. не съм бил следен и разработван от ДС, и не съм имал досие, когато точно през това време е цялата ми дейност, заради която, ДС ме е осъждала 6 пъти, и освен 13-те години затвор, дълго бях изселен заради "откритото писмо" за човешки права!?

След този "отговор" на МВР, съставих и рязмножих един комплект документи, в 12 страници, от всичките писани дотогава изложения, и ги разнесох по редакциите на вестниците и на другите средства за информация. В комплекта документи, включих:

1. – "Откритото писмо – апел", от 1986 г.
2. – "Открито писмо – апел", за в. "Демокрация", от 91 г.
3. – Декларация на членовете на НДЗПЧ, от 98 .
4. – "Молбата" до Софийски, от 23. 01. 98 г.
5. – Изложението до министъра на МВР, от 17. 02. 98 г., и други материали!

Подобни "свитъци" разнасях многократно по редакциите на вестниците, с копия до всички държавни инстанции, и до западните посолства! Но нито нещо бе публикувано, нито имаше реакция от държавните инстанции! Само, след всеки мой "рейд", с рздадени по редакциите, материали, – от МВР публикуваха по едно кратко "съобщение" във "Труд", че, еди колко си души вече са прегледали досиетата си, но било трудно и ставало бавно, и тем подобни.

Така, въпреки множеството материали, които разнасях по редакциите, по темата за досиетата не бе публикувано нищо. Чак 5 месеца по-късно, на 29 юли във в. Континент, Тошо Пейков успя да публикува статия за истинското положение със закона за досиетата, а на 21 август, във в. Труд, по повод дадените ѝ лично от мен, няколко месеца преди това, материали, – излезе статия на Румяна Братованова, **"Досиетата, – смалената епопея на забравените"** В нея, освен моя случай, се споменаваха и някои от висящите въпроси, по темата за досиетата.

Но вместо това да бе начало на обсъждане по тази така важна тема, то, това бе краят!

Безрезултатните пресконференции за неизпълнението на закона за "досиетата"

Веднага след като се убедихме, че никъде нищо не се публикува, – по инициатива на Янко Янков и Тошо Пейков, – на 4 март проведохме пресконференция за да дадем повече гласност за неизпълнението на закона за архивите на ДС, и в частност, за моето досие! Раздадох и много материали, – същите, които преди това бях разнасял по редакциите, но средствата "за информация" продължаваха да ни игнорират!

Есента на същата година, Стефан Чанев, стар легионер, по-известен като директор на "агенцията за чуждестранна помощ", заедно с група политически затворници, също проведе такава пресконференция.

От всичките тези пресконференции, проведени в агенция Балкан", никъде не бе публикувано нищо, нито дори бе споменато за тях! На тези пресконференции се събирахме само ние – политическите затворници, а журналисти, ако въобще идваха, присъстваха само като "свидетели".

За да е напълно ясно, че става дума за целенасочена цензура, пак подчертавам, че все още никъде не е публикувано и "откритото писмо – апел", което 1977 г. бе прочетено на "Виенската конференция за сигурност и сътрудничество в Европа", и което фактически, постави началото на "Независимото дружество за защита правата на човека", и на организираното "дисидентско" движение в България, въпреки че заедно с предоставяните на медиите, документи, винаги прилагах, и "откритото писмо"!

Януари 99 г., Петър Гогов и Георги Жеков, поели инициатива, на нарочна пресконференция да представят Илия Минев. Поканиха и мен, но се оказа, че инициативата им е спонтанна и не беше подготвено нищо. Минути преди да започне пресконференцията, се постави въпроса, – кой да я води? Човек от гр. Баня, настояваше, той да води пресконференцията. Казах това на бай Илия, и го попитах: – кой да води пресконференцията, и той каза: – "Ти, ти"! Така, в последния момент, без никаква подготовка и план, трябваше да импровизирам като водещ.

Но все пак, мисля че протече добре.

Но и тази пресконференция бе отмината с "пълно мълчание". А най-лошото е, че никой от нас не направи поне една снимка за спомен, от тази, а и от другите пресконференции! Агенция "Балкан", в която провеждахме пресконференциите, правеше видеозаписи на всички пресконференции, но те и да пазят записите, едва ли ще ги покажат!

На следващия ден, след тази пресконференция, пак се събрахме, понеже беше предвидено честване на поредната годишнина от основаване на "дружеството", но "честването", си беше почти "излагация", понеже, освен че нямаше никаква подготовка и дневен ред, – нямаше и водещ!

По време на това честване, написах следната декларация:

Декларация – политическа оценка

Ние, участвалите в честването, проведено на 16. 01. 99 г. в салона на КТ "Подкрепа", по случай 11 години от създаването на "Независимото дружество за защита правата на човека в България", — ДЕКЛАРИРАМЕ:

— Вече е напълно ясно, че и този път са излъгани надеждите на българския народ, за една свободна, демократична и правова България!

— Вътрешната политика на днешните, уж демократични управници, малко се различава, от управлението на БСП!

— Борците за демокрация и човешки права, по времето на комунизма, отдавна са изтласкани от всички подстъпи към властта и днес мизерстват!

— Във всички държавни институции, като: Президентството, министерствата и комитетите, и особено МВР, – на всички нива, – на служба са същите комунистически кадри, – от шофьорите и метачките, до началник отделите!

— Както и при управлението на Жан Виденов, и днес няма нито един осъден за разграбването на България!

— Оказа се, че и днешната "демократична" власт, продължава да покровителства червената мафия, която ограби България и която поддържа фрапиращото беззаконие, корупция и престъпност!

— Приетият закон за достъп до архивите на ДС, бе така извъртян, че послужи само да прикрие и легализира служещите от десетилетия, тайни и явни агенти на комунистическата ДС, и само се пусна слухът, че архивът бил вече, едвали не, отворен!

- Упълномощени да проверяват за наличието на досиета, са същите, които с престъпни методи и за престъпна власт, трупаха този огромен архив!
- За нас е ясно, че това Народно събрание, няма да отвори архива на комунистическата Държавна сигурност; няма да спре разграбването на България и няма да донесе благоденствие за мизерстващото мнозинство от българския народ!

Но докато писах и редактирах декларацията, повечето от присъствалите на честването, вече си бяха заминали, затова не я прочетох, а редактирания ръкопис, остана в известния политически затворник, Байко, който обеща да го препише на машина. Тук поместеният текст, е от останалата в мен чернова. Помествам го, за да документирам моето и на повечето мои колеги, отношение към политиката на управляващия тогава, СДС.

Проект за "Дружество на политическите затворници"

От пресконференциите за досиетата, вероятно най-разгласена бе, пресконференцията на Чанев, защото на нея се събрахме повече от 100 души. По време на тази пресконференция, неуспях да взема думата, за да обявя на събралите се колеги, идеята за учредяване на "Дружество на политическите затворници – за взаимопомощ и взаимодействие". Подобна организация беше жизнено необходима, особено за няколко от моите приятели, – едни от тях, тежко болни, други стари и безпомощни, а иначе, всичките мизерстващи! Затова, наскоро след пресконференцията, посетих Чанев в неговия апартамент и му показах проекта си за дружество. Той взе присърце идеята и преписа ръкописа на своя компютър, а аз вече бях разпратил ръкописния проект, до няколко мои приятели:

"Дружество на политическите затворници"

— за взаимопомощ и взаимодействие —

1. Дружеството обединява непримиримите борци за свобода, демокрация и национално възраждане, – политическите затворници на комунизма в България. Тези, които на дело доказаха верността си към националните и общочовешките ценности и идеали !

2. Създаването на това дружество се налага поради всестранното изолиране и обричане на мизерия и унижения, на доказалите се борци за демокрация, – от уж демократичната ни власт! Учредяване на подобно дружество е още по-наложително, поради пълното бездействие и безличие, на двата (казионни) съюза на репресираните, които излъгаха надеждите на безбройните жертви на комунизма !

3. Целта на дружеството е, всячески да съдейства за оказване на крайно нужната юридическа, медицинска, социална и материална помощ и подкрепа, на отхвърлените и игнорирани български политически затворници. Ясно е, че и днес, 10 години след "демократичния" десетоноемврийски преврат, на нас все още гледат, като на "врагове на народа", вездесъщите власти и спнециалните им служби !

От помощ и подкрепа отдавна се нуждаят преживелите по 10, 20 и даже 30 години, из комунистическите затвори и лагери, – претърпели безброй мъчения и унижения, борци против комунистическата диктатура !

За осъществяване на горните цели, е нужно:

а). *Привличане на юристи и лекари, на влиятелни интелектуалци и общественици, – имащи желание да допринесат за облекчаване участието на ненужните днес, борци за свободна и демократична България!*

б). *Изнасяне пред обществото и пред компетентните наши и международни органи и организации, на красноречивите факти за миналото и настоящето, на "бившите" политически затворници!*

в). *Дружеството ще помага и съдейства за установяване на трайни връзки, между мизерстващите, и по тази причина, изолирани един от друг, бивши политически затворници, – за обмен на идеи и мнения, и за политическо взаимодействие! Дружеството ще организира срещи, на които да се чуе и нашият глас, в пост-комунистическата ни, мафиотска държава, – нашата родина! – Гласът на доказаните родолюбци, – българските политически затворници!*

В края на април, в апартамента на Стефан Чанев, по негова покана, се събрахме 6 души: – Чанев, Ганчо Савов, Янко Янков, Румен Панков, Коце Иванов, и аз.

Съставихме инициативен комитет; насрочихме учредително събрание за 5 май, което бе след около седмица, и упълномощихме Чанев, да пусне обява във вестник и да ангажира помещение. След два-три дни звъннах на Чанев, да чуя докъде е стигнал, – и разбрах от близките му, че ... е починал!

Съмнявам се, а и неговите близки също, че внезапната смърт на Чанев, е естествена, защото освен че подкрепи и се ангажира с тази инициатива, – дотогава Чанев бе издал и две книги: – "Открито писмо до моите агенти" и "Шесто за нас, и ние за шесто", а третата му книга, – "В огледалото на досието", остана неиздадена в компютъра му!

А тук ще цитирам едно лаконично мнение на Чанев, изказано по следния повод:

— Знаех че Чанев е легионер, и му споменах, че по мое мнение, повечето легионери са подписали да сътрудничат на ДС, уж "по патриотична линия", а той веднага отговори:

– "Всички, всички са подписали"!

Невярвам всички да са подписали, но така или иначе, подписалите (независимо от кои партии), – са много, а неподписалите и несътрудничилите на ДС, – малко! Затова е важно, кои от подписалите, реално са навредили некому. Но все пак, има огромна разлика между подписали и неподписали, и между сътрудничили и несътрудничили. А най-важното е, че едни са подписали, след като са били измъчвани в продължение на месеци и години, в следствени арести; в лагери и затвори, а комунистите, чрез ДС, са принуждавали жертвите си, да подписват и да доносичат! И именно, това разграничение, е най-същественото!

Но за съжаление, и Илия Минев, във вестника си, – бр. 37, от 1993 г., пише, че не било нужно да се отваря архивът на ДС!? В статията му, "Кой е този лидер от СДС", Бай Илия твърди: **"Напълно достатъчно е да се съберат делата и документите на отделните политически лица, и по тях да се прецени дадената личност, на коя страна е"**.

Да, "делата и документите" са най-важни и показателни, но все пак, са едната страна от истината! Но не по-малко важни са "делата и документите", записани в архива на ДС! Без тези документи, винаги ще има съмнения и подозрения, – кои са били правозащитници и борци за демокрация, и кои са се представяли за такива, а са сътрудничили на ДС?

Защо днес, тези прехвалени "патриоти" от ДС, не излязат с гордо вдигнати глави, и да кажат с какво са допринесли на националната ни сигурност?

Трябва ли постоянно да се припомня, че комунистическата "ДС", и националната ни сигурност, са две противоположности?! И ако не друго, нека поне си припомним, политиката на БКП и нейната ДС, спрямо българите в Пиринска Македония, където, по нареждане на БКП, затваряха, измъчваха и убиваха всеки, отказал да се отрече, че е българин! А и всеки в България, по онова време, който се е осмелявал да произнесе или напише, известния тогава, лозунг:

– **"За България"**, – е бивал пребиван, убиван, или вкарван в затвора. А днес, гонителите на българите, – лицемерно и безсрамно са се нарекли: **"Коалиция за България"!**?

С колеги от затвора, с които поддържах връзка, продължих да правя опити да се съберем десетина човека, за учредяване на така нужното ни дружество, но мнозинството мои познати и приятели от затвора, са от провинцията, и едни, като Цачев, бяха тежко болни и неможеха да пътуват, а други нямаха никакви средства даже да дойдат до София. Скоро след това, и аз останах без средства, – и така, тази идея остана нереализирана.

"Речник на дисидентите"

На 30 – 31 октомври, 99 г., от **"Дружество ГРАЖДанин – Център за изследване на антикомунистическата съпротива и на дисидентството в България"**, ни поканиха на "Международна конференция и кръгла маса, на тема: **"РЕЧНИК НА ДИСИДЕНТИТЕ"**! От българска страна, главен представител, домакин и организатор, бе Михаил Неделчев. За пряко участие в дискусиите на "кръглата маса", освен други, бяха поканени, Любо Собаджиев и Ганчо Савов, а останалите бяхме само слушатели.

Шефът на тази инициатива (финансирана от САЩ), един поляк, между другото каза, че те не се интересували, кой е бил от "ДС" и кой не!? Кое то ще рече, че искаха да узаконят агентите, представяли се за "дисиденти", – и явно целяха да ги подредят на първите места в проектирания речник!? Разбира се, нямаше да имам нищо против, ако служители от ДС, са участвали в опозиционните групи, и искрено са се е стремяли да променят тогавашния режим, но без да скриват своето минало. А друг е въпроса, какво се разбира под натрапеното ни от запад, определение, – "дисиденти"!?

И понеже към края на конференцията се видя, че вероятността да ми дадът думата, да кажа няколко изречения по този въпрос, е минимална, – Собаджиев обеща, че ще ми отстъпи правото си да се изкаже пред конференцията! Но организаторите така усукаха дневния ред, че не дадох думата, нито на Собаджиев, нито на Ганчо Савов! Но все пак, милостиво разрешиха, който има да каже нещо, – да го даде в писмен вид! Затова се наложи да седна и на коляно да напиша това което исках да кажа, но неуспях да допиша и редактирам краткото си изложение и се наложи да им го предам по-късно, чрез Ганчо Савов, в приблизително следния вид:

(Вместо изказване)

Изложение, написано на коляно,
пред конференцията по "Речника на дисидентите"

Днес е ясно, че дисидентството се разви като ефективно движение, след като започна да използва само законни форми на протести и изяви. По начало, тоталитарните комунистически режими не спазваха, а и не бяха в състояние да спазват и собствените си закони и конституции! Така, вместо да отричат и не признават "комунистическата законност", борците против комунистическата диктатура, наблегнаха на спазването на вътрешните държавни закони и изпълнението на международните договорености.

Парадокс ли е обаче, че и днешната демократична власт в България, не спазва и не изпълнява някои от собствените си закони? – Закона за "досиетата", например!

*През 1997 г., най-после, се прие някакъв, макар и импотентен закон за архивите на ДС, и аз, като осъждан 6 пъти, и прекарал в затворите 13 г., по политически причини, – а след това, един от организаторите на "Независимото дружество за защита правата на човека", и негов координатор, в периода, 1988 – 89 г., – **поисках и продължавам да настоявам да***

прегледам досието си, и да преснимам по-важните за мен страници, както е по закон! Но поне за сега, няма никаква вероятност това да се случи!

И сега, вместо на 10 ноември да празнувам десетата година от демокрацията, – ще трябва за пореден път да изляза с плакат, поради липса на друг избор, и пак да настоявам да получа това, което ми се полага по закон! 31. 10. 99 г.

От тази конференция, минаха много години, но още не съм чул да е написан **"Речникът на дисидентите"!?** (Появи се през 2007-ма, но моето име го няма, – и по-добре!) И така, на 10 ноември, 99 г., се наложи пак да отида в София, със следния плакат:

НЯМАМ ДОСИЕ В "ДС" !?

13 год. ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАТВОРНИК

6 ПЪТИ ОСЪЖДАН ОТ "ДС", 1970 – 1985 год.

ИЗСЕЛЕН ЗАРАДИ "ЧОВЕШКИТЕ ПРАВА"

**КООРДИНАТОР НА "НЕЗАВИСИМОТО ДРУЖЕСТВО
ЗА ЗАЩИТА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА" 1988 – 89 год.**

Григор Симов Божилов — ПРОТЕСТИРАМ И ОБВИНЯВАМ !

Софийските полицаи веднага ме погнаха, защото плаката им се струваше "опасен за реда и сигурността", но всъщност, много добре знаеха за какво става дума!

Този път не чаках да ме арестуват, а се местех от едно място, на друго място, но навсякъде, същото. Видях че няма смисъл "насила" да се опитвам да стоя някъде със скромния си плакат и отидох в клуба на репресираните, на Дондуков, при Иван Станчев, с когото се познавахме от скоро. Той се заинтересува; преснима плаката ми и пое ангажимент да внесе пореден протест или изложение, в правителствената сграда, където работеше.

В деня на конференцията по "Речника на дисидентите", по инициатива на Тошо Пейков, заедно с него и Петър Гогов, посетихме бай Илия Минев, в старческият дом в Пазарджик, за да подпише и той, подготвеното от Пейков, обръщение до френския ТВ канал "Арте", относно "забравените борци против комунистическата диктатура". Това вероятно е бил последният политически документ, който Илия Минев подписа.

Подписка и нова пресконференция

Месец декември 2000-та г. във връзка с внесения проект в Народното събрание, за изменение и допълнение на закона за "досиетата", предприех следната:

ПОДПИСКА

**от бивши политически затворници,
за реално отваряне архива на бившата ДС**

Ние, бившите политически затворници, по времето на комунизма, с настоящата подписка ЗАЯВЯВАМЕ:

България ще се освободи от воденичния камък на комунистическото си минало, и ще се отърве от задушавачата прегръдка на "силовите групировки", когато безусловно се отворят архивите на комунистическата "Държавна сигурност".

Ние се чувстваме длъжни да вземем публично отношение по този, наистина "цивилизационен избор" за България, макар да ни е трудно да вярваме, че парламентарното мнозинство, което не изпълнява и досегашния закон за досиетата, – има сериозно намерение да приеме нов, по-радикален закон!

Показателно е, че отново се предлага да не се разкриват агентите и доносниците на "ДС", които и сега са в "Националната служба за сигурност".

Ако и в новоприетия закон остане такъв член, то ще е ясно, че и днешната "Национална служба за сигурност", ще си е всъщност, – преименуваната "Държавна сигурност"

Без кадрови катарзис, няма никаква декомунизация! Има само – 10 години демагогия и национален упадък!

— **Господа депутати: Отворете реално архивите!**

Дистанцирайте се от служещата на КГБ, и по същество, – АНТИ българска, "ДС"!

Подписаха се следните 10 политически затворници, петима от които, вече не са живи!

- † Стефан Димитров Савовски от София, – 13 г. и 6 м. затвор
- аз, Григор Симов от с. Парамун, – 13 г. затвор и 1 г. и 6 м. интерниране
- † Любомир Собаджиев от Русе (живуц в София), – 7 г. затвор
- Радослав Петков Проинов от с. Крушуна, – 3 г. затвор
- † Христо Дафинов Цачев от с. Д. Липница, – 17 г. затвор и лагер
- † Константин (Коци) Борисов Иванов, от Монтана, – 5 месеца затвор
- Огнян Христов Ченгелиев от София – 4 г. и 5 м. затвор
- Стоян Николов Гигов от с. Насалевци, – 2 г. и 6 м. затвор
- † поп Иван Николов Паунов от с. Сопица, – 2 г. и 2 м. затвор
- Райчо Йорданов Георгиев от с. Режанци, – 9 г. лагер, затвор и интерниране

Подписката предадох, чрез Иван Станчев, на депутатите вносители на законопроекта за изменение на закона за досиетата! След което, насрочих и проведох, заедно със сина на Стефан Чанев, – Иван Чанев, – следната пресконференция:

Пресконференция в агенция "Балкан", на тема:

Досиетата, архивите и законът за достъп до документите
на бившата държавна сигурност (ЗД Д Б Д С)

— **участници:**

1. Григор Симов Божилов – представител на група политически затворници
2. Иван Чанев – син на политическия затворник Стефан Чанев

— **дневен ред:**

1. Нежеланието на властите да изпълняват закона за досиетата;
и новият законопроект за изменение и допълнение на същия закон!
2. Банална или актуална е тази тема?
3. Подписката.
4. Защо трябва да се отворят архивите на ДС?
5. "Откритото писмо – апел" то 1986 г.
6. Независимото дружество за защита правата на човека, и разработките на ДС,
за неформалните организации!
7. Анализ и коментар от Иван Чанев, за "делата" на ДС, по времето на Комунизма, и до днес.

Пресконференцията, на пръв поглед, се проведе успешно. Имаше журналистически интерес и раздадохме много от подготвените писмени материали. След пресконференцията дадохме и допълнителни интервюта за няколко телевизии, но в края на краищата, пак нищо не бе публикувано или показано!

— Следват два от материалите, прочетени и раздадени на тази пресконференция, като, за съжаление, първия не бе раздаден, а само преразказан, поради неуспеха ми, в деня на пресконференцията, да разпечатам, в някой компютърен клуб, записания на дискета материал:

АРХИВИТЕ, ДОСИЕТАТА И ЗАКОНЪТ ЗА "Д Д Б Д С"

Банална или актуална е тази тема?

Щеше да е банална, ако след "голямата промяна", 89г., ситуацията в България се развиваше по нормален и приемлив, за мнозинството от нас, начин. Ако бе установен правов ред и законност; ако държавата ни се бе декриминализирала и замогнала; ако отдавна, мнозинството от гражданите, бяха престанали да се питат: — преди ли бяхме по-добре или сега?

Очевидно, плюсовете в нашата демокрация са малко, а разочарованията, много!

Защо е тази наша единадесетгодишна агония?

Не е ли защото, бившата комунистическа номенклатура, реши да премахне пречещия и вече "социалистически строй"? Затова, **ТЕ** отказаха, и номенклатурните привилегии, и "държавния и партиен контрол", – и предпочетоха ролята на **ОЛИГАРХИЯ**! Роля, обещаваща им всевластие и пълна безнаказаност!

С десетоноемврийския преврат, **ТЕ** ни вкараха в своята нова игра, – този път, – игра на демокрация! **ТЕ**, с кадрите си от многобройните свои служби и отдели, реално приватизираха и мутризираха България!

ТЕ са тези, които нямат никакъв интерес, обществото ни да знае "**КОЙ, – КОЙ Е**", и в политиката, и в бизнеса!

Пак приближават избори, но особен избор няма! За да имаме избор, трябва да знаем кого избираме! В противен случай, – пак и пак, ще се чувстваме излъгани и разочаровани!

Цитат от "тайните протоколи" на "Илюминати":

"Спомнете си Френската революция, на която ние дадохме името "Велика": Всички тайни за нейната подготовка са ни известни, защото всичко беше наше дело. Още от тогава ние водим хората от едно разочарование, към друго." (Протокол 3)

Архивите на "ДС" трябва да се отворят, защото:

- 1 – "Ще научите истината и тя ще ви направи свободни"!** (Думи на Христос, от св. Евангелие)
- 2 –** Отварянето архивите на ДС, е все още неизпълнен дълг на българското общество, към жертвите на комунизма у нас!
- 3 –** Дописването на най-новата ни история ще е нереално, без съпоставяне и анализиране на двете страни: – достъпните факти, документи и спомени, – и документите в огромния ДС архив!
- 4 –** Отъждествяването на националната ни сигурност с филиала на КГБ в България, – ДС, – е лицемерие! Заплаха за националната ни сигурност са тези, които десетилетия наред крепяха с престъпни средства, чужда за нас, античовешка система и идеология! В тази връзка, най-малко, българските политически затворници биха искали изнасяне на документи от ДС архива, заплашващи националната ни сигурност!
- 5 –** Естествено е човек, чийто живот е преминал в килиите на ДС и в затворите на "НРБ", да е жизнено заинтересован, биографията му в досиетата, да не бъде унищожена, а възможно най-скоро да стане обществено достояние. В противен случай, утре неговите преследвачи и угнетители ще бъдат "изкарани" борци за демокрация или за преустройство, а жертвата им, – "доносник" или "екстремист" !!
- 6 –** България никога не е избирала комунизма на свободни избори. Комунистическата диктатура у нас е наложена с масов терор, умопомрачителна пропаганда и изолация от света. Истината за терора в годините след 9 септември, недвусмислено ще **лъсне** от ДС архивите!
- 7 –** Ако в архива на ДС, действително има факти, примерно, че в убийството на Георги

Марков, или в опита за убийство на Папата, е замесена българската ДС, това няма да дискредитира България, – това ще дискредитира комунистическата система! Само укриването на подобни факти, би дискредитирало България !

8 – От днешното безнадеждно състояние на Българската православна църква, ще се излезе, ако от досиетата на ДС се отберат и предложат за избор, само неопетнените или най-малко позволилите компромиси с вярата и съвестта си, архиереи и свещенослужители.

9 – Съдът и прокуратурата сигурно нямаше да са така "импотентни" в борбата с престъпността, ако за всяка възлова длъжност в техните структури не се отбираха "прависти", само с дългогодишен стаж в комунистическата съдебна система!

10 – Реална борба с организираната престъпност ще е възможна, само ако се знае **КОЙ – КОЙ Е**, в днешна България, (включително и в съдебната ни система), и какъв е кадровият и финансов генезис на така наречените **"силови групировки"**!

11 – Който не търси истината, не са му присърце елементарната нравственост и общественото добро!

12 – **"Искайте, и ще ви се даде"**! (Думи на Христос, от св. Евангелие)

След пресконференцията, заедно с другите раздадени документи, разпратих следния "отчет", до всички подписали се на подписката:

Здравейте приятели и колеги политически затворници

С това писмо ви запознавам, макар и със закъснение, с действията които предприех във връзка с подписката ни "за реално отваряне архивите на Държавна сигурност".

Подписката бе започната през декември и завършена януари. Оригиналът изпратих до комисията по национална сигурност към народното събрание, а копие до народния представител Петко Илиев. Председателя на единия от двата съюза на репресираните, Иван Станчев, се ангажира да предаде подписката ни, на вносителите на законопроекта за изменение и допълнение на "закона за достъп до документите на бившата държавна сигурност".

Янко Янков, с когото се срещнахме след като вече бях предал подписката, изрази желание да ми съдейства да напиша изложение до компетентните държавни институции, с поредно настояване да се изпълнява законът за "досиетата". И според отговора, да преценим дали да се обърнем и към **европейски инстанции**, във връзка с неспазването на законите в България. Янко Янков, между другото, освен бивш политически затворник, е и **професор по право**!

Към написаното изложение, по моя инициатива приложих за информация и подписката, както и аргументите, "защо архивите на ДС трябва да се отворят", и ги разпратих до изредените в изложението инстанции и посолства!

На 26 февруари, заедно с Иван Чанев (син на вече покойния, Стефан Чанев, – бивш политически затворник) проведохме пресконференция по темата за архивите на "ДС" и закона за досиетата. На пресконференцията имаше журналистически интарес и ни бяха зададени доста въпроси. Раздадох подготвените от мен 20 комплекта материали по темата, – на първо място, разбира се, нашата скромна подписка. След пресконференцията дадох още три интервюта на телевизии и радиостанции, но незная дали после нещо е било излъчено или публикувано.

Неколко дни след това, бе приет и новият закон за архивите на "ДС". Не съм чел още новия закон, но от това което вече чух да се цитира и коментира, ми е ясно, че **всички** служители и доносници на "Държавна сигурност", които са продължили да служат и в сегашните служби, **остават скрити за обществеността!** А в същност, почти всички служители и служби на комунистическата държавна сигурност, продължават и днес да са на "вярна служба" (ясно на кого). Затова и демокрацията ни е такава! Например, самият Серафим Стойков, началник на архивите на МВР и секретар на комисията за ДДБДС, каза веднъж по телевизията че е на служба още от 1974 г.!

Драги приятели, – за информация ви изпращам, освен споменатите документи, и моя проект от преди 3-4 години, за "Дружество на политическите затворници", както и проектоустав, предложен от Стефан Чанев, няколко дни преди да почине, пролетта на 99 г.

Все още считам, че имаме нужда от подобна организация, но само моите сили и възможности не стигат за реализацията ѝ!

Ще се радвам на всяко ваше мнение и отношение по тези въпроси!

24. 03. 2001 г.

Ваш колега и приятел, Григор Симов Божилов

А понеже, прогоненият от комунистите, законен български цар, току що се бе произнесъл, че ще участва в изборите, затова под този текст, накрая, дописах на ръка: – **За царя!**

И така, макар, че не съм монархист, а съм демократ – земеделец, – предпочетох да гласуваме за възпитания "на запад", законен български цар, макар да имах съмнения относно личността на Симеон. Така и аз, както и половината българи, се хванах и на тази поредна уловка, понеже нямах друг избор, защото вече бях напълно убеден във "фалша" на лидерите на СДС!

Втори отговор от МВР

Към края на управлението на СДС, пролетта на 2001 г. получих още един "отговор" от МВР, в който пак изреждаха приездите ми, а ето какво пишат на стр. 2:

..... На 19.12. 86 г. успешно "прониква" в посолството на САЩ в гр. София, където предава съставеното от него "Открито писмо – апел от българските радетели за човешки права". При опит повторно да "проникне" в посолството на САЩ е задържан на 28.01.1987 г. в ГСУ.

Заведено му е следствено дело № 35/29.01.1987 г. по описа на ДС за престъпление по чл 108, ал. 1 от НК. Със заповед № I-117/24.03.1987 г., на основание чл. 39, ал I, т. 1 от ЗНМ, Григор С. Божилов е установен принудително в с. Кайнарджа, Силистренски окръг за срок от 3 години.

На 23.10.87 г. от ДС – гр. Силистра е открито дело за оперативно наблюдение /ДОН/ с окраска "репресиран". Същото прераства в дело за оперативна разработка /ДОР/, водено по линия на "противодържавна агитация и пропаганда". **Установено е, че превантивната административна мярка оказва положително въздействие върху Божилов. Същият спазва режима на заселване и участва в трудовия процес. На основание последното и предвид недоброто му здравословно състояние, със заповед Iв-677/11.10.1988 г. заселването е отменено.** Работата по ДОР е прекратена, а материалите по него са предадени на съхранение в архив. С протокол от 20.03.1990 г. същото е унищожено поради липса на оперативна, научно-историческа и справочна стойност, съгласно действащата оперативна разпоредба – Докладна записка IV-68/1990 г.

На 12.01.1989 г. от ДС Трън е открито ДОР "Язовец", водено по линия на "подготовка за бягство зад граница", с окраска "противодържавни групи и организации". Разработката е унищожена през 1990 г. съгласно действащата нормативна разпоредба – IV-68-1990 г.

В този заблуждаващ отговор, най-фрапиращото е, че за интернирането ми заради "Откритото писмо", – "демократичното" ни МВР, – и през 2001 г., счита че:

"Превантивната административна мярка оказва положително въздействие върху Божилов"!

Същото МВР, 1992 г. ми отговори, че: "Относно изселването ви, в МВР няма данни", а 2001 г. вече има всички данни за изселването ми, но сега пък, няма данни за "досие" !?

Горният отговор нагло илюстрира истинското отношение на СДС, и конкретно на Иван Костов и компания, към комунистическото ни минало, и в частност, към архива на ДС!

А да не говорим за отношението им към борците за свобода и демокрация, – бившите политически затворници!

И молбата към "цивилизована" Европа остана "глас в пустиня"!

Извадка от приветствието на д-р Тошо Пейков,
ръководител на Българската делегация
към участниците в заседанието на Бюрото на Парламентарната асамблея на ОССЕ
(Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа) София, 5 декември 2004 г.

Уважаеми господин Председател, скъпи колеги,
България е щастлива да Ви приветства с "Добре дошли!" в своята столица – София ...

.....

... В края на нашето председателство искам да поставя един исторически въпрос, който с г-н (министъра) Соломон Паси не успяхме да решим. Затова ми се ще да разчитам на вашата помощ. Все още са живи политическите затворници на комунистическия режим в България. Същите, които пишеха и промушваха с риск на живота си през високите дувари на комунистическите лагери и зандани обръщания, петиции, послания, декларации и писма до първата и най-голяма правозащитна организация на стария континент – "Съвещанието за сигурност и сътрудничество в Европа" (СССЕ). Нейната наследница – **Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ)**, днес е правоприемник не само на славата, но и на задълженията.

Само преди пет години, на 30 октомври 1999 г., група политически затворници изпрати открито обръщение до свободните граждани на западния свят. Ще си позволя да цитирам:

"Към вас се обръщат все още живите мъченици на комунистическия режим. Ние, затворниците от българския "Гулаг", бяхме главни съюзници на вашите правителства във времената на Студената война. Текстовете на наши декларации срещу подтисническия режим кънтяха от трибуните на правозащитни форуми,... в Белград, Виена и Париж... Гласовете ни

се чуваха от радиостанциите на Свободния свят... Не съжаляваме, че нашите страдания бяха използвани за дипломатически натиск срещу диктаторите в Източния блок, под мотото "да защитим човешките права". Но години след падането на Берлинската стена, нашият живот и нашите права са отново застрашени...

Обръщението е подписано от Илия Минев, Петър Гогов, Григор Симов, Ангел Грънчаров, Георги Константинов, Стефан Вълков, Румен Панков. Защо ги изброявам? Защото един по един, те си отиват от този свят. – Мъченикът Илия Минев се спомина през януари 2000 година. Преди дни почина един от последните "кореспонденти" на Хелзинкия форум – Христо Цачев от Търновско. Но останалите са все още живи и живеят забравени от новите герои. От 1999 г. насам, за пет години, нещата за тези хора малко са се променили. Наш дълг е да преоткрием и разкажем тяхната история.

Затова, в качеството си на ръководител на българската делегация, аз се обръщам към вас **с молба да издирите в архивите на ОССЕ обръщания, петиции, послания, декларации и писма на български граждани, изпратени от затвора, с вик за помощ, към правозащитната ни организация, ... с цел да ги огласим пред българската и европейската общественост...**

С уважение: Тошо Пейков

– IV част –

Комунизмът: – дела и документи

Спомени на Христо Цачев за лагера "Белене" – 1956 - 59 г.

В първи отряд, на Старозагорския затвор, се сближихме с Христо Цачев, от с. Долна Липница, Търновско. Когато вече пишех спомените си и се опитвах да спомена, с по няколко изречения, повече хора, се оказа, че за Цачев (а и за Илия Минев), незнаех основни факти, макар да бяхме най-добри приятели! Затова, по мое искане, при едно от посещенията ми при него, само няколко седмици преди да почине, пролетта на 2004 г., Цачев ми продиктува основни факти и дати, от биографията си.

През онези фатални месеци, неможах да "намеря" или да купя касетофон, за да запишем всичко, което Цачев можеше да разкаже, а той помнеше много добре всичко и всички, макар да беше тежко болен.

След смъртта на Цачев, заедно с неговата изключително добра и грижовна съпруга, Мария, – прегледахме останените от него писмени документи, сред които намерих саморъчно написани спомени, за периода 1944 – 1959 година! В тези спомени, "за щастие", влиза и беленският лагер! **От спомените на Цачев, тук помествам само частта, за трите години в лагера Белене, 1956 – 59 г., като се надявам, в бъдеще да публикувам цялата му биография. А отделно, на CD и на брошури, разпространявам пълния текст на саморъчните му спомени.**

Цачев е роден 1934 г. След 9-ти, 1944 г., до началото на петдесетте години, като активист на Земеделския младешки съюз, разпространява написани на ръка, с печатни букви, позиви, и заедно с други активисти на БЗНС от околията, създават нелегална земеделска съпротивителна

организация, заради което, два пъти е осъждан, и до 1956 г. прекарва 5 години в затвора. През това време многократно, жестоко е бил пребиван!

Следват спомените на Цачев, за лагера "Белене":

... На 3 ноември 1956г., на трите врати, на главния вход на "Висшия партийен дом" в София, залепих три еднакви плаката, с размери: 1, на 1.20 м., със следния текст:

**ДА СЕ ОСИГУРИ СПОКОЕН И СНОСЕН ЧОВЕШКИ ЖИВОТ
ЗА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ !
ДА СЕ ДАДЕ ПЪЛНА И БЕЗУСЛОВНА АМНИСТИЯ
НА ВСИЧКИ ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАТВОРНИЦИ !**

(На този ден Унгария скъса с "Варшавския договор"!)

След като ме арестуваха и вкараха в сградата на партийния дом, първо ми направиха обиск. Тогава почнаха да скачат с токовете на обувките си, по пръстите на краката ми, да ме удрят в гърдите, а след това ме закараха в един голям кабинет.

Там бяха трите плаката и трима човека, като единия беше генерал. Човека със светлия костюм, ме запита: Какви са тия плакати и къде са другите хора?

Отговорих му, че исканията написани на плакатите са ясни.

В това време генерала каза, че били хванали половината хора, да съм признаел за другата половина! Обърнах се към него и му заявих: Щом сте успели да хванете половината, помъчете се да хванете и другата половина!

Човека със светлия костюм, който явно беше най-главният на следствието (по-късно разбрах, че бил "зам министър на вътрешните работи", по ДС), пламна от злоба и ярост; бавно тръгна към мен, повтаряйки: – "Да се опитаме да хванем и другата половина ... ! Да се опитаме да хванем и другата половина!"

– Помня само, че два три пъти, ме удари в слепоочието, с юмрук. Като се свестих, разбрах, че един ми е надигнал главата, като ме дърпаше за косата, и държеше под устата и носа ми, голяма кърпа, за да предпазва килима от кръвта, която течеше.

(Цачев допълнително ми разказа и следната полукомична подробност:

"Въведоха милиционера, който охраняваше входа, и го питат:

– "Ти защо не го арестува бе?" А милиционерът отговори:

– "Ами... вие не видяхте ли камионите с войници и картечници"?!)

След това ми поставиха белезници и с джип ме откараха в следствения отдел на ДС, който се намираше в софийския затвор. Там ме вкараха в една килия, през която минаваха 20-30 см. дебели тръби от парното и беше много горещо. – Имах чувството, че изгарям и дробовете ми се пръскат от горещината, и все едно липсваше въздух!

Там ме държах десетина дни, през което време многократно съм изпадал в безсъзнание от голямата горещина и задухата. Следователите ми бяха идиоти! Сменяха ги няколко пъти, като единия от тях, не разбрах как се казва, беше по-човечен и пред мен дори изказваше възмущение от властта за трудния живот в България, и т.н. Незнам дали така мислеше или това казваше с някаква цел, пред мен.

По едно време, около два месеца след арестуването ми, следователя ме извика в кабинета си и ми даде очилата, които Георги Кумбалиев ми счупи, при боя в партийния дом, и ми каза, че щели да ме освободят и много да съм внимавал, къде какво говоря.

И действително, привечер ме освободиха, като ме накараха да се подпиша че съм си получил всичките вещи, и в колко часа ме освобождават от ареста. Аз смятах че с това правеха някакви трикове, с цел да ме проследят, или нещо друго! И така излезе.

Заминах за "Баташкия водносилов път", където работех, за да си взема багажа, а след това мислех да си отида на село. Но пак ме арестуваха и ме откараха отново в София. От етапния арест, заедно с други 10-15 човека, ни откараха в Белене, като от софийското етапно, само мен и Александър Пършев, от София, ни вързаха един за друг с белезници, и така ги стегнаха, че до Белене ръцете и на двама ни, се подува и силно ни боляха.

Прекараха ни през един понтонен мост и около 12 км. вървахме пеш, до втори обект. Лагера беше ограден с бодлива тел, като на всеки 80-100 м. имаше вишки, кучета и силно въоръжена охрана. Дадоха ни стари окъсани войнишки дрехи и по две изтъркани одеала. Бараките бяха плетени от пръти и измазани с кал, а покрива, със стари турски керемиди, като на много места бе продънен и сутрин върху нас имаше сняг. Наровете бяха на два етажа, също плетени и покрити с папур.

Особено лете, неможеше да се спи от дървеници и комари, които ни смучеха кръвта. Храната беше помия, колкото да се каже че ни дават някакво ядене. Хляба уж 500 грама, но нямаше и 400.

От начало, близо година ни лишаваха от всякаква кореспонденция, колети и т.н. После разрешиха да получим от близките, по 4 кг. храна и 4 кг. плодове, на три месеца, и доколкото си спомням, – по 8 лв. на месец и по едно писмо.

Нас политическите лагеристи, ни държаха отделно, преградени с бодлива тел от т.н. "хулигани". Между тия хулигани, по-голямата част също бяха политически, но понеже преди това не са лежали по затворите и лагерите, с политически обвинения като нас, – затова ги отделяха, за да не се дава вид, че има много политически лагеристи! А те с нищо неможеха да докажат, че не са хулигани, криминални и т.н. В България няма законност, човечност и морал! Това е то комунизма!

На около 400 – 500 метра от нашия лагер, беше лагера на жените, – също като нашия, ограден с бодлива тел, вишки, кучета и добре въоръжени милиционери. Доколкото можехме да разберем, там имаше около 600 жени, чийто режим и живот, също беше трагедия! – Откъснати от живота, побоища, смърт и т.н.

"Празнуване на нова година"

В помещението бяхме около 170 човека. Имаше една иззидана печка, отгоре с дебела ламарина, но тя нищо неможеше да затопли, понеже на много места покрива беше пропаднал, небето се виждаше и върху нас навяваше сняг. Но върху печката поне можехме да си затоплим вода в кутии от халва.

Понеже беше голям глад, когато копаехме пръст за дигите, събрахме разни грутки, като малки картофчета, и по този начин можахме да съберем няколко кг. Доктор Сиво Чапаров, от Стара загора и д-р Свинарски (?), които гледаха добитъка, можаха да ни донесат за нова година, и малко царевични зърна. Сварихме ги и по този начин посрещяхме нова година, като за всеки раздадохме по две три супени лъжици грутки и по 1 лъжица царевични зърна.

В помещението не бяха случайни хора. Имаше свещеници, министри, депутати, офицери, генерали, лекари, адвокати и др. Аз бях един от най-младите лагеристи и като такъв, най-вече аз варех "продуктите". След като раздадохме поравно на всеки, към 11-12 ч., от големите мъки към семейства и близки; от неизвестността на съдбата и т.н., – без никой да е организиран, всички почнаха да пеят разни църковни и новогодишни песни, които продължиха почти цяла нощ. Това вбеси надзирателите и администрацията, и на следващия ден някой ни е наклеветил (Разбрахме, че един от тях е Милко Домозетов). Нас ни извикаха и ни съблекоха голи, по долни гацета и ризи с къс ръкав, и ни вкараха, през зимата, в карцера,

покрит с турски керемиди, през които снежинките прелитаха. Бяхме наказани: – аз, Страти Димитров, от с. Ново Паничерево бургаско, Стойко Коричев, от Ст. Загра и Иван Титев, от с. Галата – варненско. И четиримата бяхме по убеждение земеделци. Обвиниха ни, че уж ние сме били организатори на това "тържествено" посрещане на нова година, което не беше верно. В карцера, голи, гладни, върху цимента, наказани за 28 денонощия, действително щяхме да умрем и четиримата. Но по неизвестна божествена сила, или по случайност (незная, но явно Бог ни помогна), на следващия ден, един от главните надзиратели ни отключва за да ни изкара за клозета, и като ни вижда голи в зимния студ и снежната виелица, разбира че така скоро ще загинем. Като се прибрахме в карцера, почна да ни пита, кой от къде е. Последен аз му казах, че съм от Долна Липница. Оказа се че същият води жена от моето село и шурейт му беше навремето наш човек – земеделец. Този надзирател е бил някакъв шеф в Ловеч, по търговията, но нещо се провинил по партийна линия и за наказание го докарали надзирател в лагера, с цел да се "осъзнае и поправи". Така той ни съжали и ни каза, че в съседния карцер било пълно с папурени рогозки. Каза ни да вземем една рогозка и да я постелем на цимента, за да може върху нея да лягаме, но ни предупреди, че ако случайно дойде някой от началниците и види рогозката, то ние да не го издадем, че ни е разрешил да я вземем, защото и него тогава го чакало най-лошото. Аз обещах да кажа, че аз съм взел рогозката без надзирателя да види.

Този надзирател, казваше се Фильо, обеща да поиска от неговите колеги да им вземе дежурствата, докато изкараме 28-те дни карцер, като се престори, че уж след това имал важна работа, и те пък тогава да го заместват. Каза ни още, че докато е той дежурен, ще гледа да ни донесе малко повече храна от кухнята, под различни предлози. И така, при условията при които бяхме поставени, това ни спаси от гладна и бяла смърт, чрез замразяване! Благодарение на този надзирател, Фильо от Ловеч, ние останахме живи и сега мога да опиша този случай!

Не се мина много време, след това ни наказание, и мен пак ме вкараха в карцера, без да ми казват за какво, а то било, понеже съм получил обвинителен акт за поставените плакати на партийния дом. Вкарали са ме в карцера, за да немога да се обадя на някой адвокат; на моите близки; да направя възражение и т.н. Чак в деня, когато щяха да ме конвоират за делото в София, – в карцера дойде надзирател, да ме кара да се подпиша на призовката, че съм получил обвинителния акт, в деня когато ме карцираха, а не в момента когато ми се връчва! Отказах да подпиша. Началника на ДС, Борис Митев, който бе причина, много хора да загинат в Белене, каза на надзирателя: – "Остави го! Като неиска да подпише, ние ще пишем че сме му я предали и той е отказал да я подпише! Но щом се върне от делото, една нощ ще го изкараме и ще го залепим на оградната мрежа!" Демек, при опит на бегство съм убит.

Въпреки заплахите, аз не подписах. Изкараха ме от карцера, накараха ме да се умия и обръсна, и веднага ме конвоираха до София, за делото, което щеше да се гледа на следващия ден в съдебната палата.

Когато ме вкараха на съдебното заседание, влязоха доста млади хора, които били студенти, – слушатели, за такива и други дела. Щом застанах пред съда, съдийката започна да ми чете обвинението. Аз я прекъснах и исках да се отложи делото, за да мога да си подготвя защитата; да направя възражение; да пиша някои свидетели; да си взема адвокат, който добре да се запознае с делото и т.н. Прокурора не ми уважи исканията, което стана причина да влезем в пререканя с него. Аз го обвиних като прокурор, – блюстител на закона, – че не си изпълнява както трябва служебните задължения; че елементарните ми законни права не се спазват; че всичко това което правят е незаконосъобразно, и затова протестирах! Накрая стигнахме до споразумение, преди да си дам съгласието че ще отговарям на въпросите на съдията и на прокурора, то, аз да задам на прокурора няколко въпроса и той да ми отговори на тях!

И така, – първо го запитах: Признава ли фашизма, за една от опасните диктатури на света? Той каза, че е така и че те, комунистите, са били в авангарда на борбата против фашизма. А аз му казах, че антифашисти са Де Гол, Аденауер, Айзенхауер, Чърчил и т.н., и че когато фашизма е опустошавал Европа, то Москва и комунистите, вместо да се вдигнат на борба против фашизма, – имаха с тях, пакт за приятелство и взаимопомощ, и не си мръднаха пръста в защита на тия народи! Прокурора започна да беснее и започна да ме пита какви са другите ми въпроси, а те бяха: – "През времето на фашизма, имало ли е правосъдие"? Той отговори, че фашизъм и правосъдие, са две несъвместимости! А аз му казах: Диктатурата ви, и правосъдие, са две несъвместимости!

Запитах го още: През 1933г. във фашистка Германия, имало ли е правосъдие или не? Той ми заяви, че с отговора на втория ми въпрос, смята че ми е отговорил и на този, третия, и ме попита със стиснати зъби, имам ли други въпроси! Казах му, че имам, но първо искам да се изкажа във връзка с отговорите му, и действителността.

Казах му: – Вие казвате, че фашизъм и правосъдие, са две несъвместимости, и че през 1933г. във фашистка Германия, не е имало правосъдие. През 33г. фашистите в Германия, съдеха Г. Димитров, Попов, Талев и др., в обвинение, че са извършили голямо престъпление: – запалването на Райхстага. И въпреки всичко, на подсъдимите им е дадена възможност да имат адвокати, и то от чужбина; На делото да присъстват техните близки, и т.н. А сега вие комунистите, когато мен ме съдите, и то 30 години по-късно, – когато човешката култура и право, трябва да са на по-голяма висота; когато само преди една година имахте "Априлски пленум" и отчитате за грешки, маса престъпления дето са извършвани, като невинно са вкарвани хора по затворите, лагерите и т.н., – то сега, не се спазват елементарните ми права! Нито адвокат, нито подготвена защита, нито свидетели, нито близки, да видят и разберат, как беззаконно ме съдят за нищо! Не че съм палил или събарял сгради, а само защото съм искал, "да се създадат условия за целия български народ, да живее спокоен и сносен човешки живот"! Това какво престъпление е, и по какъв безправен начин ме съдите? – Ето какво е вашето правосъдие!

Прокурора взе да ме прекъсва. Няма да ми позволи, подсъдимата скамейка да съм я правел на трибуна за вражеска пропаганда, и т.н.

Случило се е така, че съдийката която ме съди през 1949г. в Павликени, като малолетен и маловръстен, – заради позивите, – сега същата пак ме съдеше в София! Аз не я познах, но самата тя ми припомни. И когато влизах в пререкания и спорове с прокурора, понеже виждаше че съм прав, тя каза че ще впише в протокола, че не са ми били спазени законните права и ако не съм доволен от присъдата, можел съм да я обжалвам.

От държанието ѝ, и от погледа, разбрах че иска да ми даде минимална присъда, и аз се съгласих да се гледа делото. И действително, тя ме осъди на една година затвор, като ми призна предварителния арест. Фактически аз я бях излежал и следваше да ме освободят от Белене, – но при комунизма няма право и законност! Въпреки че ме осъдиха на 1 година, 3 години ме държаха в Белене, чак докато, на 4 септември 1959г, лагера бе закрит!

След делото ме върнаха в лагера на о. Белене. Не се мина много, и началника на ДС – Борис Мутов, ме вижда че си пера дрехите на мястото където беше определено за пране, – до клозетите, и ме запита: – Цачев, защо тук си переш дрехите? Отговорих му, че нали тук е определеното място за пране. – "Така ли се отговаря?" И нареди на надзирателя Минко Цоков, да ме вкара в карцера и ми съблече дрехите.

Наказанието ми беше, "за нищо", защото той е намислил да ме накаже, и каквото и да бях му отговорил, или ако бях мълчал, пак щеше да го стори! Това беше само повод!

В карцера, надзирателя Минко Цоков, ме накара да се събличам. Аз отказах! Борис Мутов беше във вратата на карцера и извика "зам. четния" Жабаров, – криминален лагерист –

касоразбивач, а в лагера беше бияч на лагеристи. Като дойде Жабаров, ме ритна в стомаха. Аз от болка се свих и през това време те са скачали върху мен, защото бая време, – целия ден, и през нощта, съм бил в безсъзнание!

Сутринта съм се свестил и като ме изкараха за клозета, лагеристите видели че целия, и дрехите ми (то какви дрехи, – къси гащи и риза къс ръкав) са кървави, и обадили на нашите полит. лагеристи!

Така се е случило, че на следващия ден е идвал някакъв инспектор от София и е привиквал някои полит. лагеристи за "разговор" или за разпит. Викали са и бившия министър-председател, Коста Муравиев, и на вътрешните работи – Христо Стоянов. Двамата са протестирали от несправедливото ми карциране и от жестокостта на началника на ДС, – Б. Митов. Този инспектор дойде в карцера с полковник Куманов. Като ме вижда целия кървав, ме попита за какво съм наказан. Обясних му за случая, така както си беше, и му казах, че това е нещо обикновено и е редовна практика на Бор. Митов. И че той винаги може да намери повод, когато реши да вземе здравето и живота на някого!

Този инспектор (не го знам как се казваше) постъпи човешки. Накара ме да напиша обяснение, – кое как е било, за да ме накаже н-ка на ДС Митов, и ме освободиха от карцера.

Като излязох от карцера, бай Коста Муравиев и Христо Стоянов, – бившите министри от кабинета на Ал. Стамболийски, ми казаха как са се застъпвали за мен, пред този инспектор, и как са изказали своите възмущения и протести, против своеволията на някои от началниците, по отношение на нас лагеристите!

Наказателната бригада!

След това, в лагера направиха "наказателна бригада"! В нея първоначално бяхме 15-20 човека, а в последствие останахме 10-12. Това бяха Коста Муравиев, Христо Стоянов, Крум Неврокопски, Сашо Пършев, Манол Журналов от Пловдив, аз, и още няколко души. Отделиха ни в наказателната бригада, не че имаме някакви нарушения на правилника на лагера, а за да плашат с нас, останалите лагеристи. Например, докато в лагера нормата беше: да се изкопае и иснесе с тарги на дигата, на разстояние 100 -200 м. – по 5 кубика пръст, на човек, – то в наказателната, нормата бе – 10 кубика!

Понеже не ни даваха колички, а с тарги носехме пръстта, – трябваше да се групираме по двама, и така двамата трябваше да изкопаем и пренесем, – 20 кубика!

Естествено, това беше нещо невъзможно, но с това плашеха другите. – Това е болшевишка тактика на управление. За да се подчиняват и изпълняват, хората трябваше да има от какво да се страхуват! За цивилизацията, заплаха бяха лагерите, затворите и убийствата, а за лагеристите, – наказателните бригади, карцерите, убийствата и т.н. Понеже неможехме да изпълняваме нормата, то винаги имаше поводи да ни наказват. Най напред ни наказваха с намаление грамажа на хляба, а след това почнаха да ни карат и през нощта да работим: – като; пълнене на понтоните с вода; помпане от двете ръчни помпи на ръка и прекарване с колички и бурета в тях, – по 100 литра вода. Ако не бягахме с количките, разни криминални биячи ни биеха със сопи, а когато бягахме, – водата от буретата се плискаше, и пак ни биеха, – защо пък сме разливали водата! И в двата случая, боят ни беше сигурен.

Така, цели два месеца, денонощно ни караха да работим ! Денем не ни биеха, а вечер, това бе нещо обикновено! Аз съм издържал две денонощия и след това съм припаднал за няколко часа. Като дойдох в съзнание, трябваше пак да се хващам да работя!

Два месеца незнаехме какво е лягане и спане! Припадането на лагеристи, беше нещо редовно. Имаше надзиратели, които, като припадне, идваха и ни риташа по главите. Но имаше и някои по-човечни, които не ни закачаха и ни оставяха докато дойдем в съзнание, и по този начин малко ни се възвръщаха силите.

За бой и наказания, винаги имаха повод. Ние едвам се движехме от изтощение. Всичко ни тежеше, даже шапките! Денем не ни даваха да сядаме да починем. Разрешаваха само на обед, за 50-60 минути да седим, докато се храним, и то не на сянка, а на слънце! Така през време на един обяд, бай Христо Стоянов, припадна. Аз тръгнах да му дам малко вода и да го поляя по главата, а мръсника, убиец, – надзирателя Върбан (Мечо), вдигнал автомата и се прицелил в мен. В това време Стоян Колев, лагерист от с. Полска Могила, Старозагорско, – извика: – "Христо, залягай!" Веднага залегнах на 2-3 метра от бай Христо! Върбан ме изпсува, прибра автомата, извади пистолета си и дойде с насочен пистолет към мен. Постоя така малко и ми каза, че сега ми се разминава, но ако продължавам така, – ще ме разстрелят!

След някой ден, докато се хранехме, минава край нас н-ка Ив. Горанов. Храната която ни даваха в канчетата, – освен рядка вода, помия, – беше пълна с малки червейчета. Това, особено лятно време, беше нещо обикновено, защото за готвене докарваха понякога и дреболии от птицекланницата в гр. Левски. Вътрешности, глави и крака от пилета, и тази карантия я държеха на открито във варели. Варелите стоеха на слънцето открити и не ни разрешаваха да ги покроем с нещо, затова веднага ги нападаха зелени мухи. Първия и втория ден беше по-добре, но третия и четвъртия ден, варелите се пълнеха с малки бели червейчета.

Когато Горанов минаваше край нас, му каза: – Гражданино началник, невярвам това да е било в Диарбекир, където са били затваряни нашите възрожденци! Невярвам и в германските концлагери да са ги хранели с червеи! И му посочих канчето си, колко червейчета има! Той се позасмя, а при него усмивката беше рядкост, и каза: – "Цачев, – карайте! То всичко е минало през огън!" – И замина към женския лагер, за да се развлича с някоя по-красива нещастница, което бе редовната им практика!

А бай Коста Муравиев, ми каза: – "Как посмя да му кажеш това, особено дето го сравни с Диарбекир и германските лагери на Хитлер!" Чудеше се и как Горанов не почна да ме ритам и да скача върху мен, а се засмя и тръгна към женския лагер!

Бай Христо предположи, че не е искал да си разваля настроението, преди обедната среща с "мадамите". И действително, не се минаха 3-4 часа, и кофтите (затворник, – помощник на надзирателите) ме повика за някаква справка в канцеларията, и ме поведе към щабното ръководство, т.е. канцеларията на Горанов, който беше отворил вратата и ме чакаше в коридора. Още от коридора започна да ме блъска в гърдите, да ме ритам в слабините и да удря, където свари. Най вулгарно ме псуваше и се заканваше да ме убие. – "Вие сте гадове – врагове на народа! И червеите за вас са много! Вие сте докарани тук, да ви унищожаваме, а не да ви угояваме!" Псуваше, удряше и риташе, но неможа да ме повали (Цачев беше едър и як!) и видя наблизко една (дъска) събувалка за ботуши. С нея почна да ме удря по главата. Улучи ме в слепоочието и така успя да ме повали. Започна да скача върху мен, и съм загубил съзнание!

Горанов беше истински сатана! – Жесток садист – убиец! Беше решил да ни ликвидира всичките от наказателната бригада! Един от верните му кофтите, беше казал на Коста Муравиев, че случайно дочул как Горанов предлага на някой си инспектор – генерал, да почне да убива, на нощ по 10-15 човека, а инспекторът му казал, че ако пита него, и всичките да ни избие за една нощ, – не му мигало окото, но лично той неможе да му разреши, понеже това било правителствен въпрос!

Чудното ни спасение от избиване!

Ние чувствахме че ни чака най-лошото, но кога и как ще стане, – незнаехме! Казаното от Горанов, пред генерала, още повече затвърди нашите съмнения, и бяхме уверени, че ние от наказателната бригада, ще бъдем първите жертви! И действително, както Горанов е планирал, щеше и да го извърши, но благодарение на Божията закрила, останахме живи!

За да осъществят пъклените си планове, почнаха да ни изкарват нощем да работим на 400 метра навън от лагера. На 25 август 1958 г., цялата наказателна бригада (тогава бяхме

около 10-12 човека) ни изкараха в изкопите извън лагера. Направили ни големи тарги, побиращи 150 – 160 кг. пръст, и ни караха да ги изнасяме на дигата.

Горанов и милиционера – убиец, Върбан, седнали на една маса. Над тях от дървото увиснали ел. крушки. Те пият, а двама цигани, единия с хармоника, а другия с тарамбука, им правят увеселение! След като изпиеха по някоя чаша, – ставаха, и със здрави сопи започваха да ни бият, където сварят, и това продължи цяла нощ!

Сутринта ни накараха да се измием от кръвта, и ни вкараха в лагера да закусим чай от треви, от острова. Без да е подсладен или съвсем малко сладък; малко мармалад, и седмично, един или два пъти, по 40-50 гр. сирене. През деня работим на обекта, по 10 -12 часа, без да сядаме, освен на обед

Вечерта на 26, срещу 27 август, 58-ма г. Горанов запланивал, в 12 ч. през нощта, да ни избие всичките от наказателната бригада, и с цел да камуфлира причините за убийството ни, решават умишлено да повредят, т.е. прекъснат, електрическият ток, към 12 ч. през нощта. Тогав да ни разстрелят и да кажат, че когато тока е угаснал, ние уж сме нападнали охраната, и затова те в самоотбрана са ни разстреляли! Вечерта, с цел малко хора да знаят истината, за охрана на 11 лагеристи, оставиха само трима надзиратели, и то, най-верните им хора, най-големите зверове – убийци, които с убийства са доказали верността си! А и също така, да кажат, че ние сме използвали намаления състав на охраната и изненадващо сме ги нападнали в тъмнината!

Както го е бил запланивал Горанов, – от ликвидирането са ни дележали 15 - 20 минути. По-късно разбрахме, как сме били спасени!

Началника на охраната, който е бил и партиен секретар на администрацията, е разбрал че след като ни убият, ще се вдигне шум извън пределите на България, понеже измежду убитите, освен нас, които нямаме такава политическа известност, има и хора, като, – бившия министър-председател К. Муравиев и министъра на вътрешните работи от кабинета на Ал. Стамболийски, – Христо Стоянов, и че заради тях ще се дигнат големи протести. И понеже той, началника на охраната, знае много добре, каква е тактиката на комунистите; че те вършат престъпления, и после вината хвърлят на един или група хора, че уж те са виновни, а не партията им! И като така, цялата вина щеше да падне върху партийния секретар и началника на охраната, които постове той заемаше!

С цел, в такъв случай да има някакво оправдание, – привечер, към 5 ч., той се обажда до ЦК на БКП, че тази нощ в 12 ч. ще бъдат убити 11 човека от политическите лагеристи, сред които, Муравиев и Хр.Стоянов!

Този началник на охраната – и партиен секретар, ни най-малко не се е загрижил за нашето спасение, защото дотогава, неговите подчинени са убивали, под най-различни предлози, много и много политически затворници и лагеристи, – но той се обажда за в случай, че "случайно" от ЦК на БКП, решат да припишат това убийство, не на партията и държавата, а на отделна отговорна личност, какъвто е именно той! Но както и да е, Природната сила го е накарала така да постъпи и ние да бъдем спасени!

След вечеря, пак ни изкараха да копаем пръст в траповете, на 400 м. извън лагера, там където първата вечер Горанов и Върбан ни биха жестоко. Тази вечер, на 26, срещу 27 август, 58 г., когато ни конвоираха към траповете и минавахме край стола на МВР, Горанов, пиян, каза на охраната, след като ни напусна: – "Оставете ги тия гадове да подишат още малко въздух! Ако ѝскат да копаят!"

Тая вечер охраната ни действително бяха малко, – трима души. Като ни закараха в траповете, ни оставиха да копаем, без да ни викат, а между нас беше едно мълчание, понеже всички чувствахме какво ни чака! Явно щеше да е по-лошо от онази нощ, когато цяла нощ ни биха, Върбан и Горанов!

Към 12 ч. без 20 мин., във въздуха се видяха светлини на фарове, които идваха към втори обект, т.е. към нас, и бай Христо Стоянов, ми каза тихо:

– "Адашче, тази нощ, с тези камиони, ще ни изкарат трупове от тук!"

А Сашо Пършев му каза:

– "Това не са камиони, а леки коли".

– "По какво разбираш, че не са камиони?" Го запитва Бай Христо.

– "Бързото клатене на лъчите на фаровете, нагоре - надолу, показва че са леки коли!"

И докато изясняваха дали не са камиони, едната кола вече зави край женския лагер и докато дойде до нас, и другата се появи. От първата кола слязоха инспекторите от МВР, Ковачев и Бакърджиев, а от другата, други двама, непознати за нас. По-после разбрахме че са от ЦК на БКП! От охраната дадох сигнал с пищялка и от стола на МВР изскочиха, Горанов, пиян и по потник, и другите негови апаши – убийци, като Мечо и т.н.!

Ковачев го запитва:

– "Какви са тия хора посред нощ, тук в траповете?" А Горанов отговори

– "Това са гадове, които нетрябва да живеят!"

После те нещо му казаха тихо, но Горанов пак им повтори същото! А те, като видяха че е пиян, спряха да говорят с него, дойдоха при нас и запитаха Муравиев, какво правим в тия трапове, но Муравиев не му отговори! И те пак го питаха:

– "Защо не отговаряш? Не чу ли?" Тогава Муравиев каза:

– "Незнаете ли защо са ни изкарвали през нощта в тия трапове?"

– "Горанов каза, че не сте си изпълнявали нормата, – затова!"

– "Че кой може да изкопае 10 кубика и да ги пренесе на 200 метра, на дигата?"

След разговора им с Муравиев, наредиха да ни приберат в лагера и започнаха, един по един, да ни привикват и да ни разпитват, кой за какво е бил бит от Горанов, и т.н.! След това ни разрешиха да се приберем в помещенията.

Така, след два месеца, за първи път легнахме на наровете! Два месеца припадане, бой, ритници и денонощен непосилен труд! Неописуеми мъки и страдания! Всичко това, беше по-лошо от ад!

Както по-горе писах, бяха ме осъдили на 1 година, а "прекрах" в Белене, три години, – и на 4 септември, (следващата) 1959 г. ме освободиха, заедно със всички други, от Белене!

Има още много, което заслужава да се опише, за издевателствата върху мен и другите, но това ще стане в някоя книга, в която смятам да опиша по-подробно, моите спомени и преживелици, – от самото начало, – до сега!

Това е краят на спомените на Цачев!

За голямо съжаление, поради тешките болести и мизерията, Цачев не успя да напише повече, и спомените му свършват тук! Но борбите и страданията му, не свършват. След беленския лагер, той е "прекарал" още 12 години по комунистическите затвори, – за да станат общо, 17!

В наказателната бригада в Белене, Цачев е бил близък с Крум Неврокопски и Сашо Пършев от София, понеже са били на една възраст. Пършев, по-късно емигрирал в САЩ, където (по думите на Цачев) е убит от гърци, агенти на ДС!

В началото на 1960г., Цачев изпраща изложение до Генералния секретар на ООН, – тогава, – У Тан; до президента на САЩ и до Тодор Живков. В изложението описва при какви условия се държат затворниците и лагеристите в България, а и за постоянните политически убийства! Изложението пуска и в пощенската кутия на американското посолство в София!

За това изложение е осъден на 3г. и 6м. и прекарва в Старозагорския затвор, до 64г. От този затвор помни и специално спомена, българския турчин, Мехмед Фауд Юмеров, като много добър, честен и начетен човек, – бивш представител на Турция в България!

През 1971г., изселват Цачев, и той се принуждава да направи опит да мине границата, но е задържан недалеч от "Калотино"! Така, за опит за бегство го осъждат на 3 г. затвор. Но тази присъда, се вижда много малка, на комунистите и те го осъждат на още 8 г., затова че бил извършвал строителни работи, и сключвал договори с общински предприятия, "не по държавните разценки"! Тази прикачена присъда, и по официално признание на тогавашните офицери от ДС, е призната за неоснователна, а "Държавен и финансов контрол" отхвърля обвиненията и заявява, че няма претенции към Цачев, но съдът по обжалването от Цачев, дело, се произнася така: – **"Като се има предвид личността на подсъдимия, съдът е взел правилно решение"**!! Така Цачев изтърпява и тези 8 години, и то, **при най-тежки условия** !

Четири години го държат в "наказателна изолация" (т.н. "запечатка"), в смъртните килии на врачанския затвор, където е подлаган на системен тормоз и опити за убийство! А по закон, максималният срок за такава "изолация", е 2 месеца, и то, – само при доказано нарушение на вътрешния ред, – а при Цачев, такава няма! След това е прехвърлен в Старозагорския затвор, откъдето се познаваме, – и 1979г., – след 8 г., е освободен!

В първи отряд на старозагорския затвор, Цачев беше близък с Петър Бояджиев, който му бе споделил че е социалдемократ.

Преди да излезе от затвора, Цачев ме помоли да му препиша на ръка, с най-дребен шрифт, по-важните негови изложения и протести до властите. Той настояваше да издълбаем токовете на обувките му, с които щеше да излезе от затвора, за да скрием там листчетата и да залепим нови подметки върху тях. Но за наша изненада, за излизането му от затвора, неговите близки му изпратиха обувки, на които токовете имаха гумени "капачки", които се сваляха и в тях се откриваше голяма кухня! И така, в тях Цачев изнесе от затвора, важните за него, писмени документи.

През 1984 г. Цачев изтърпява и присъда от 6 месеца, в ловешкия затвор (Там са били заедно с Петър Пасков), затова че казал на кварталния началник на МВР: – **"Не спазвате законите; не се интересувате от истината и правдата, а действате като пионки!"**

По късно, Цачев бе един от първите членове на "дружеството"!

Христо Цачев не успя да допише спомените си, но ако даде Господ, ще се опитам аз да допиша и публикувам борбите и страданията му, за идеите на БЗНС, – за свобода, демокрация, истина и правда! Но и само беленските му спомени да останат публикувани, никак няма да е малко, защото от опит знам, че който не разбира от една дума, – няма да разбере и от 100 !

ВМЕСТО ПАМЕТНИК

Страница в памет на Христо Дафинов Цачев
преживял 17 години, по лагери и затвори, за правда и свобода

1949 г. – за позиви, 16 годишен: три месеца в затвора

1952 г. – за нелегална земеделска организация: 4 г. в затвора

1952 г. – за следния плакат, поставен от него, на трите врати
на главния вход на "Партийния дом" в София:

**ДА СЕ ОСИГУРИ СПОКОЕН И СНОСЕН ЧОВЕШКИ ЖИВОТ
ЗА ВСИЧКИ БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ !**

е осъден на 1 година, но "прекарва" 3 ужасни години в наказателната бригада на лагера "Белене"!

1963 г. – заради писмо до Т. Живков, до ООН и до президента на САЩ, – относно политическите затворници и лагеристи в България, е осъден на 3 г. и 6 м.!

1971 г. – изселен, – прави опит за бегство, – 8 години в затвора!

1984 г. – казал на началника на МВР, да се съобразява със закона и с истината: – още 4 месеца затвор!

† Христо Дафинов Цачев, от с. Д. Липница, В. Търновско, почина на 2 май, 2004 година, – никому неизвестен и ненужен!

БЗНС, след 9-ти септември 1944 г.

"С решаващата помощ на съветската армия", на 8-ми, срещу 9-ти септември, масони и комунисти правят преврат, с който свалят земеделското правителство на Муравиев и забраняват всички партии, неподкрепящи комунистическия "Отечествен Фронт" (ОФ). От земеделците, легално остава само левото крило "Пладне", което с участието си в "ОФ", доста улеснява утвърждаването на комунизма в България! Водач му е току що завърналият се от емиграция в Англия, Г. М. Димитров (Гемето), а след последвалото опасно за плановете на комунистите, засилване влиянието на БЗНС, – и "Гемето" е подгонен от комунистите и се укрива в Американското посолство, и тогава го замества Никола Петков.

По настояване от Москва, веднага след 9-ти, комунистите, провеждат неколкomesечна кампания за арестуване, измъчване, ограбване и зверско избиване, на всички по-видни и по грамотни българи, като: – кметове, полицаи, търговци, учители, свещеници и интелектуалци! Именно за такава "активна борба против фашизма и капитализма", убийците садисти, десетилетия получаваха много големи "народни пенсии" и множество привилегии, а наследниците им, днес са първи капиталисти!?

Всички, заемали дотогава някакви постове в държавата, и "непоклонили се" на новата власт, са вкарани в арести, затвори и каторжни лагери. Освен тях, с присъди и без присъди, в затворите и лагерите са и хиляди младежи, само затова, че са членували или са подкрепяли някоя от многото национални патриотични организации, като, – легионери, бранници и много други.

Но и отечественофронтовската "идилия" не продължава дълго. Много скоро и Никола Петков разбира че комунистите не се съобразяват с никакви демократични правила и норми, а вместо това, методично налагат свой жесток диктаторски режим!

Като водач на обединената демократична опозиция, в рамките на прокомунистическия ОФ, Никола Петков получил подкрепата и на главния водач на земеделците, до 9 септември, – Димитър Гичев. Така, имайки подкрепата на всички демократични партии и организации, Н. Петков се опитва да се поротивопоставя и да разобличава от трибуната на Народното събрание, налаганата комунистическа диктатура и повсеместен терор, но вече е късно!

Ето, като пример, и един кратък спомен на баща ми, за събрание на БЗНС в Княжево, София: – "Земеделците се събираха в един салон, а комунистите, които предварително се бяха струпали отвън, – викаха и ни замеряха с камъни. Никола Петков ни ободряваше от трибуната:

– "Не бойте се другари!" – Но когато в салона бягайки влязоха (утрчаше) няколко души с окървавени глави, – всички се разбягаха и събранието се разтури!"

Скоро комунистите арестуват Никола Петков, в Народното събрание, и го обесват в затвора! Забраняват и останалите легалните, дотогава, опозиционни партии, и затворите се препълват, предимно със земеделци. А в затворите и лагерите, условията са свирепи! От нечовешките условия и със системни изтезания, затворниците биват принуждавани да сътрудничат на ДС и да доносничат срещу своите колеги и познати! Националистите – легионери, са принуждавани да сътрудничат на ДС, уж, "по патриотична линия", а земеделците, – по "антифашистка"! По-малодушните земеделци, от т.н. крило, "пладняри", са били "подтиквани", публично да заявяват, че: – **"девети септември е светла дата"**, и даже са принуждават и други да повтарят тази нелепост! Така, земеделците "пладняри", са насъсквани срещу истинските земеделци и срещу всички неподкрепили политическия параван на комунистите, – "ОФ".

Това е една от многото гаври с политическите затворници, но е закономерност за онази тиранична система, в която: демократите бяха наричани, "фашисти" и "врагове на народа"; робството беше, – "свобода"; лъжата, – "правда"; а истината, – "вражеска диверсия"!

Идеалът на комунистите и реалността в СССР

След комунистическия преврат на 9 Септември, от горите и от тайните квартири излизат многобройните комунисти и комунистически партизани, които преди да хванат гората, са били градски терористи, криминални престъпници и всякакви нехранимайковци, укриващи се от властта и мечтаещи за "съветска комунистическа власт" и в България.

А ето какво е представлявал по това време "Съветският съюз", – комунистическият им идеал: — Десетки милиони избити. Невиждан до тогава в света, масов терор и глад! Системно и брутално се отнема цялата произвеждана земеделска продукция, а всички по-добри земеделски стопани биват арестувани, и ако преживеят издевателствата, загиват в безбройните затвори и лагери на ГУЛАГ, заедно с милиони други невинни жертви на масовия болшевишки терор!

И по ирония, или, по-скоро, закономерно, – голям процент от арестуваните, избитите, или държани повече от 10 години в затвори и лагери, са комунисти, включително и български.

А ето каква е била реакцията на запада, за осъдените на смърт в СССР, – в лицето на един от отдавна превъзнасяните "пролетарски интелектуалци и хуманисти", – милионерът, Бертолд Брехт: – **"Колкото по-невинни са, толкова повече заслужават да умрат"!**?

Този Бертолд Брехт, демагогски се обличал, уж с "пролетарски дрехи, но скроени от известни моделиери, и ушити от най-скъпия тогава плат ! А в СССР, милиони селяни от поволжието и Украйна, и от цялата огромна страна на "съветите", след като им отнели земята и

имуществото, – измират от глад. А и цели народи са интернирани на хиляди километри, и голяма част измират.

Ето за такава "съветска власт" са се борили комунистите. Идейната им заслепеност илюстрира следният пример, разказван ни в "разряда" на Старозагорския завор, 1978г., от един много възрастен политически затворник (може би се казваше Бояджиев):

– Аз, – казваше той, – съм най-старият комунист в България. Член съм на Партията, от двадесет и (не помня точно коя) година! Ние комунистите, тогава бяхме толкова заслепени, че когато, след нападението на Германия над СССР, чухме, че в Съветския съюз е обявена амнистия, – бяхме много изненадани и озадачени, защото мислехме, че там **неможе да има затворници**!

Този колега от затвора, професионално се е занимавал с класическа музика, и е живял в средите на най-известните композитори и музиканти.

По примера и пряката диктовката на съветските болшевици, българските комунисти, и в България, "успяват" за няколко години да постигнат почти същите плачевни резултати, като в СССР! На управленски длъжности масово се назначават напълно неграмотни, но верни хора! И това не е само в първите няколко години. На гр. Трън, например, през педесесетте и шеесетте години, кмет е бил Христо Тодоров (Руста), който през цялото свое, десетина годишно кметуване, не е можел да се подписва, та затова му направили специален печат, вместо подпис.

(По свидетелство на Митко Павлов, от гр. Трън) !

А какво да кажем за старателно укриваните масови зверства:

Починалият преди няколко години, мой приятел, – скулптор, Димитър Тодоров Димитров, разказваше за нарязани на парчета арестанти в трънската гимназия, и парчетата с кофи били изсипвани в минаващата през гр. Трън, река Ерма! Когато попитали един милиционер, за съдбата на един арестуван (имената не запомних), – милиционерът отговорил:

— **"Ааа, ... няега одавна га изедоше шатиците у Ерму"**!

А братът на наскоро починалия юрист, Юлиан, – е арестуван, като ученик в гимназията, и зверски убит, заедно с още много други, в отдалечената планинска местност, "Шобълън чифлик", – само затова, че е бил член на българска патриотична организация!

Ще цитирам и откъс от книгата на Николай Илиев: **"Боян Попов – водач на Горяните в Трънско"**:

"С утвърждаването на болшевишкия строй, се развихри една нечувана и невиджана кървава вакханалия. По разпореждане на Коминтерна, чрез Съветското посолство, още в първите дни след 9.IX. са обявени т. нар. "40 безотговорни дни на революцията", през които червените зверове вилнеят из цялата страна; – без съд и присъда избиват цвета на българската нация, – нейната интелегенция, и вършат какви ли не безчинства и грабежи. А т. нар. "Народен съд", през 1945 г. издава смъртни присъди на безследно изчезналите и избитите, с единствената цел, да има основание за конфискуване на техните имоти, в които се настаняват новите властници."

На 4.X.44г. група арестувани са докарани в местността "Секирица", Трънско, и там са избити: **Драгоман Таков Пеев, Стоян Гогин, Ддрагомир Йосифов Тодоров, Кирил Христов Тодоров, Кирил Христов Андонов и Тодор Таманджиев**. Подробни сведения за това зверско убийство ни дава и Боян Попов, който като войник станал неволен свидетел при избиването на тези хора. През същия този ден, следобяд, заедно с един началник от управлението на МВР Трън, и още един войник, закарали с рейс оръжие в Брезник. На връщане спрели пред "седалището" на партизаните (групата за прочистване) във Филиповци (трънско), които се

били настанили в една къща в центъра на селото, близо до моста. Отговорник на тази група убийци, повечето партизани, бил един партизанин от Радово. Боян влязъл вътре да се види с него (понеже са съселяни) и изтръпнал от ужасяващата картина, която се разкрила пред очите му. В стаята, съблечени съвсем голи, седели на столове, току-що докарани няколко арестанти, чиито имена споменахме по-горе, – посинели, подпухнали и окървавени от побоищата, които им били нанесли техните палачи. Последните се въртяли около тях и не преставали да ги блъскат и ругаят. Между арестуваните бил и неговият съселянин **Тако Захариев Радичев**. Боян се стъписал от това, което видял. И докато осъзнае какво става, отговорникът радовчанин дал знак с ръка на другите, а те като че ли само това чакали, – присвили телата на арестуваните с главите надолу, привързали ръцете и краката им ниско за столовете и започнали да ги избиват. С прикладите на автоматите си, които държели за цевта, им нанасяли удари, където завърнат и им разбили главите. Боян, въпреки голямата си уплаха и притеснението, което изпитвал, намерил сили в себе си и се застъпил за Тако, върху когото настървено сипел удари радовският партизанин.

– Чакай бе, какво правиш, – хванал го за ръката Боян, – та Тако никому нищо лошо не е сторил и лоша дума за него никой не е казал? Как така ще го убиваш? – убеждавал го Боян. Казал му още много неща, че са от едно село и добре се познават, а и той много добре знае, че Тако е невинен. И дори да е виновен, как така си позволява да убива своя съселянин. Поне може друг да направи това, и т.н. Упорито настоявал да остави Тако на мира, да не го убива... Но вместо да предотврати това убийство, самият партизанин става негов извършител.

– Какво, уплаши ли се? – извърнал глава и му се озъбил. – Ако не можеш да гледаш, махай се! Тако е мръсник! – И с още 2-3 удара по главата го доубил.

След това убийците извлекли телата на избитите, някои от които били още полуживи, завързали ги, както са голи, за краката с по едно въже за рейса и така ги влачили до местността "Секирица", където ги доубили и ги хвърлили в скалистите цепнатини над реката.

Секретните указания на БСП

(Този материал е "заловен" от членове на БДФ, в Казанлък!)

**Организация отпор, към ВПС на БСП
До всички партийни организации на БСП**

УКАЗАНИЯ ЗА ПО-НАТАТЪШНАТА РАБОТА НА ОБЩИНСКИТЕ И МЕСТНИТЕ ПАРТИЙНИ ОРГАНИЗАЦИИ НА БСП

След минималната ни загуба на изборите през октомври 1991 г. не трябва да се губи самообладание, няма място за тревога и страх от загубата ни. Напротив, казаното от А. Луканов – и когато губим ние пак печелим – важи с всички сили особено за нашите организации, претърпели неуспех в изборите. Затова горе главите и на работа защото след не много време правителството на СДС ще падне и ще има нови избори. Подготовката за тях е изцяло във ваши ръце, затова спазвайте всичко което има в тези указания!

1. Общински съвети в които има мнозинство на СДС или заедно с други представени общински съветници трябва да се направи следното:
 1. Не се противопоставяйте явно на решенията, които се вземат с мнозинство от противниците – СДС или СДС, ДПС, СДС център и евентуално БЗНС.
 2. Търсете хора от техните редици, които имат амбиция за директори, началници и други. Предлагайте сътрудничество (тайно) обещавайте и няма да се противопоставяте на техните желаниа и предложения.
 3. Много важен момент в работата на общинските съвети е да се поставят наши хора начело в групите на СДС, ДПС, СДС център, БЗНС.
 4. Ако има лица, които неможете да контролирате или не се поддават на по-горните предложения за кариера в работата, намерете начин те да бъдат отстранени и компрометирани пред обществото. Компрометирането в никакъв случай да не става от хора на БСП. Това трябва да стане от нашите в СДС.
 5. Търсете и внедрете в редиците на СДС деца и внуци на АБПФК, бивши членове на БКП (по възможност млади хора), лица, които са назначени от нашите правителства до 91 г. директори и началници, лекари, учители, управители на фирми.
 6. Там, където в местните КС на СДС има водачи с изграден обществен авторитет, направете всичко възможно да бъдат отстранени и на тяхно място да се наложат нашите хора, предпочита се те да оглавят партиите в СДС и оттам целият местен КС на СДС.
 7. Да се избират лица, лежали по затворите за криминални престъпления и да им се оказва необходимата подкрепа, за да влязат в КС на СДС. Те да се ползват с неафиширана ваша подкрепа.
 8. Внедрените от нас лица да се подкрепят неофициално и да не им се пречи, напротив, да се използват срещу онези местни лидери, които могат да обединят отново хората и да попречат на изборната ни победа в предстоящите скорошни избори.
 9. Да се използват всички възможности на изпълнителната власт (кметове, зам. кметове и председатели на общински съвети), които са от СДС за компрометиране. Опитайте да запазите нашите кадри в общинската администрация. Да не се завършва или да не се започва ново строителство там, където кметът е от СДС.
 10. Да се образуват инсценировки с предварителни сценарии, следствия и съдебни дела срещу лицата, водили активна предизборна кампания срещу БСП. Да бъдат разпорстранявани слухове за тези лица в негативен порядък.
 11. Важна основна задача е да се получи разцепление в редиците на СДС, да се избере ръководство на СДС, което да е съставено от наши подставени лица и да няма обществен авторитет. Това са задачите. Решението им, което трябва да започне веднага защото изборите са на прага ни.

"Институцията на доверените лица"

В служение на златния телец
или, как стана трансформацията на олигархията
(Извадка от "Втора книга на летописите", на Тошо Пейков)

.....
... Голямото изнасяне на капитали, тяхното влагане в смесени дружества и западни банки, беше дирижирано от партийната администрация на Горбачов, съобщиха преди време "Интернешънъл Хералд трибюн" и Пари Мач".

Горбачов и шефът на КГБ, Крючков, стават особено активни в своята дейност по обезпечаване на олигархията, след 13 февруари 1990 г. , когато е отменен чл. 6-ти от съветската конституция,

регламентиращ ръководната роля на КПСС. Приблизително по същото време падна и чл. 1-ви от живковата конституция. Събитията в София и Москва се дирижираха синхронно. Какво се случи?

Заместник председателят на КГБ Филип Бобков (същият е и шеф на Пето управление на КГБ – Идеология и дисиденти, – аналог на българското 6-то управление) съставя по поръчение на Горбачов, план "За ефективно използване на партийната собственост". Планът гласи:

1) Явните парични фондове на КПСС и на казионните организации, трябва да бъдат инвестирани открито, само в обществени, социални или благотворителни фондове. Така ще стане невъзможна бъдещата им конфискация.

Примери: Спомнете си как (по сигнал от Москва), напук на закона за конфискация на имуществата на БКП и казионните организации, с помощта на министър от СДС, беше трансформирано в акционерното дружество "Софис" имуществото на казионните български професионални съюзи (наследени от КНСБ), – как общественият фонд ТНТМ се възроди след ограбването му в така наречената фондация "Еврика". Как Мултигруп и Първа частна банка създадоха синдикалната каса "Подкрепа". – Как подчиненият на генерал Бобков, офицер от Шесто управление на ДС, Димитър Иванов, стана вицепрезидент на Мултигруп и основа осигурителен фонд. Как същият, вече открито, посрещна в България началника си по КГБ, Бобков, и написа предговор към книгата му с многозначително заглавие "КГБ и властта". Как контролираната синдикална върхушка от "Подкрепа" и КНСБ, работи неуморно "за ефективното използване на поверената ѝ партийна собственост" в Бистрица (след наемането ѝ от Максуел) и в небостъргача на БПС на Солни пазар. Как международният аферист Робърт Максуел регистрира на ул "Ангел Кънчев" в София (седалището на Мултигруп) сдружението "Интербизнес 91". Спомнете си твърденията на руски автори, че по поръчение на КГБ Максуел е закупувал на запад валута, трупал е милиардни дългове и е ограбвал контролираните от него социални и пенсионни фондове, в полза на съветските си партньори...

2) Скритата печалба да се използва за създаване на концерни, предприятия, акционерни дружества, застрахователни компании и банки, за закупуване на анонимни акции "на приносител", с цел осигуряване на бъдещ доход за стратегическите цели на администрацията на КПСС (БКП), при спазване на строга конфиденциалност и скритост на партийното участие. Капиталът може да се прехвърля в други сфери, но контролът върху него трябва да се запазва! ...

... Владимир Владимиров – отговорен счетоводител и офицер от ДС (УБО), разнасял по време на предишния режим куфарчето с валутата по домовете на членовете на ЦК на БКП, наречен от колегите си "куриерът на партията". През 1989 г. Владимиров беше издигнат за шеф на надзора на БНБ, а малко по-късно (по времето на Софийански) стана шеф на важната Пощенска банка. Виденов го изгони от там, но олигархията го постави да пази тайните на фалиралата вече БЗК. Служебният премиер Софийански го помаза отново и го постави (макар и споменат като служител на ДС в списъка на Бонев) пак начело на Пощенска банка. Фактът че все още е там, е доказателство за безспорната връзка между Луканов, Максуел, Тилев, Владимиров, **Софийански**, КГБ и ДС.

3) Да се сформира на територията на СССР и на други страни **Институцията на особено доверените лица** на Партията и Група на засекретени членове, осигуряващи дейността в извънредния период.

Примери: Висшите апаратчици на ЦК на КПСС и техните слуги от БКП съставиха списък на бъдещите колониални администратори – акционери, а в наши и чужди банки откриха сметки със съответните парични суми на всеки отделен акционер. Ако Атанас Тилев, Красимир Стойчев, Ангел Първанов, Илия Павлов, Валери Найденов, Емил Кюлев или някой друг се опиташе да присвои за себе си от дела на Партията, то тя го задържаше в подчинение чрез чрез познатите си методи. Какви бяха те? Висши партийни финансисти съставиха и размножиха в хиляден тираж на няколко езика, следния важен документ:

Лично задължение пред КПСС (БКП)

Аз, ... (примерно, Димитър Христов Иванов), член на ... (БКП), партийен билет №..., с подписа си потвърждавам съзнателното си и доброволно решение да стана Доверено лице на Партията и да изпълнявам възложените ми от Нея задачи, където Тя ме изпрати и във всяка обстановка, като не разкривам своята принадлежност към Институцията на доверените лица.

Задължавам се да пазя и внимателно да използвам в интерес на Партията, поверените ми финансови и материални средства, възстановяването на които гарантирам още при първото поискване. Всички спечелени от мен, в резултат на икономическата дейност на Партията, парични средства признавам за нейна собственост и гарантирам предаването им по всяко време и на всяко място.

Задължавам се да спазвам строга секретност на поверените ми сведения и да изпълнявам поръченията на Партията, които ще ми бъдат предадени от упълномощени за случая лица.

Дата..... Подпис на члена на КПСС (БКП): Подпис на длъжностното лице:

С нарушаване на задълженията по горния договор, може да си обясним повечето от убийствата на известни "бизнесмени"!

.....

Генезисът на контрабандните канали (Статия на Едвин Сугарев и Недко Петров, – от в. "ПРО & АНТИ")

През 1967 г. в Москва се провежда среща на шефовете на службите за сигурност от страните на Варшавския договор. Основна тема са мерките за дестабилизиране на запада. Изготвен е генерален план за "използване и засилване на вътрешната корупция на западното общество, с контрабанда на оръжие и наркотици". В съответствие с него Държавна сигурност (ДС) разработва тригодишен план за "дестабилизация на запада" под кодовата директива М-12000050. За целта е създадена "Кантора за инженерно-технически експорт" или "Кинтекс", със щат от около 500 души, по-голямата част от които, офицери от I Главно управление на ДС. Кантората е специализирана в **операции с оръжие, наркотици, алкохол, цигари** и други контрабандни стоки. Най активният период на нейната дейност е времето от 1970 до 1985 г.

... Оперативен контрол е упражняван от II Главно управление на ДС, чийто икономически отделел, до 1984 г. е оглавяван от полк. Славил Тодоров, като най-дейно участие в разработването на "операциите" са вземали полк. Стефан Лилков и подп. Георги Терзиев. Макрорамката на сделките се е наблюдавала директно от ЦК и Политбюро на БКП; пак там е ставало разпределението на тлъстите комисионни. Основна контролираща фигура, като наблюдаващ ВПК е бил Огнян Дойнов, министър Белчо Белчев пък е регулирал валутните постъпления от контрабандната търговия.

... Дейността на "Кинтекс" е била регламентирана на държавно равнище, – чрез правителствено решение № 148 от 31.07.1978г., в което контрабандата ефимистично е наречена "скрита транзитна търговия". За какво става дума, личи от определението в т.1, в което дословно се казва: — "Скритата транзитна търговия обхваща търговията, извършвана по суша, море и въздух със стоки, поставени под особен международен търговски режим, операции с парични ефективи и ценни книжа, както и стоки с особени качества и високи стойности, за които клиентите доставчици нямат официално разрешително за транзит през съседни на България страни и вносно разрешително за

страната получател." Този документ е уникален, – той конституира НРБ като страна, в която контрабандата е официална държавна политика.

- Стоките "поставени под особен международен търговски режим, са ембаргови стоки;
- "Стоки с особени качества и високи стойности", са наркотиците;
- Зад "операции с парични ефективи и ценни книжа", се крие прането на мръсни пари.

Прерогатив за всички тези криминални дейности има само и единствено "Кинтекс", който освен това "има правото да създава представителства на чуждестранни фирми за прикриване и обслужване на транзита". Това право е от изключително важно значение, тъй като в т. 3 се казва: "Транзитът да се извършва по такъв начин, че имуществената отговорност да се носи от чуждестранни фирми и лица".

Чуждестранните компании са всъщност български неяви фирми, създадени от I Главно с парите на държавата. Били са около 350 и чрез тях са изтекли голяма част от парите, които днес представляват българския външен дълг. "Чуждестранните фирми и лица" обаче имат особено значение за създаването на контрабандните канали и тяхната последвала приватизация от криминалния контингент.

Питомците на "Кинтекс" са най-често добре познати наркотрафиканти и търговци на оръжие, пряко свързани с терористични режими и групировки. Такива са: Шабан Шабан и неговият син Шабан Тюркмен, Абдул Хамид ел Шамаа, Метин Тургут, Набил Рамадан и още много други. Всички те имат дейно участие в генезиса на българската мафия след 1989 г. – особено в контрабандата, хазарта и банковите афери. Ползвали са се с изключителни привилегии, осигурени им от ДС и българската държава.

Например иракчанинът Шабан Шабан е имал многоброен щаб от български и чуждестранни сътрудници, собствена охрана и възможности, за които дори комунистическата номенклатура е можела само да мечтае. Намирал се е под личното покровителство на дясната ръка на Тодор Живков, – Милко Балев и шефовете на "Кинтекс"... Въпреки че е включен в списъците на издирваните от Интерпол, международни контрабандисти, Шабан става недосегаем под крилото на българските тайни служби. По време на банковата криза, създадените от него фирми са сред най-големите кредитни милионери, като раздадените кредити за милиарди левове, довеждат пряко до фалита на Петричка банка. Именно при Шабан, е започнал кариерата си, Иван Тодоров – Доктора, който наследява и доразвива неговите контрабандни канали. Хората които са осигурявали тяхната протекция по линия на ДС, гарантират и днес неговата недосегаемост....

– V част –

"Великите майстори" на злото

Изстрадани изводи и заключения за тъмната страна на света!

Как и откъде тръгна "световната слава" на Англия ?

В книгата на В. Ф. Иванов, "Православният свят и масонството" (издадена 1935 г. в Харбин, Манджурия (Китай), и преиздадена на български, от "АББА" Благоевград), пише, че революциите в Англия от 1648 и 1688 г., се инспирират и ръководят от еврейското масонство.

"Независимите", начело с Кромвел, започват въоръжена борба с кралската власт. В английската революция масонството взело енергично и дейно участие. Въоръжената борба завършила с убийството на краля, Карл I, с поражение на католиците и кралската власт, и с победа на протестантите и "конституционалистите". В 1688 г. избухва втора революция. Последният представител на династията на Стюартите, Яков II, бил принуден да се откаже от престола и да отстъпи своето място на Вилхелм III Орански, Който получил своята корона от ръцете на масоните и се заклел във вярност на масонската харта! От тогава, Англия е послушно оръдие в ръцете на масонството".

В 1717 г., на събрание на всички английски масонски ложи, се образува "Великата ложа на Англия". Така Лондон става център, от който започва да се разпространява тайната власт на масонството по целия свят, а протестантското "християнство" е негов удобен проводник и съратник.

"Световната слава" на Англия започва с държавно пиратство, срещу натоварените с богатства испански кораби, – с покровителството на масоните и благословията на протестантската църква, а водачите на пиратските експедиции са провъзгласени за национални герои и Лордове! Не че испанските конквистадори са били "същински християни", но все пак, между мирогледа и поведението на католиците и новопоявилите се "протестанти", има огромна разлика, защото по внушение на еврейското масонство, протестантите "ревизират" християнството и освен много други неща, – приемат, че **"добродетелите нямат значение, а трябва само да вярваш в Христа, и всичките ти грехове ще бъдат опрощавани"!**? Но и само тази "дребна" промяна във вярата, стига, за да се отприщи, и държавното пиратство, и търговията с роби, и опиумните войни!

Така, с пиратски методи, под ръководство на масоните, Англия взема превес над конкурентните ѝ, католически държави и постепенно колонизира половината свят. Но идва средата на двадесети век, когато под формата на "независимост", Англия и Франция поверяват властта в колониите си, на изградените вече там, масонски структури, оглавявани от местни влиятелни фамилии! Така, с помощта на послушната местна масонска олигархия, Англия увековечи властта си над "бившите" колонии! — **! Кратка извадка от "Откровение на свети Йоан Богослов":**

... "И даде му се да вложи дух в зверовия образ дори да проговори и подействува тъй, че да бъдат убити ония, които не биха се поклонили на зверовия образ.

И той ще направи, щото на всички – малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби – да се даде белег на дясната им ръка или на челата им, та никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има тоя белег, или името на звяра, или числото му. Тук е мъдростта. Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин шейсет и шест...

И друг Ангел последва и казваше: – падна, падна Вавилон, великият град... голямата блудница, която седи над многото води; ... големият град, който царува над земните царе.

*И трети Ангел го последва, като говореше с висок глас: – **Който се поклони на звяра и образа му, и получи белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на яростта Божия...***

Православният свят и масонството

(по едноименната книга на В. Ф. Иванов, издадена 1935 г. и преиздадена от "АББА" – Благоевград!)

Никола Николов свързва началото на масонското влияние в Русия, с поражението на войските на Наполеон и навлизането на Руски войски във Франция, а според В. Ф. Иванов, началото е от времето на Петър Първи. В ръкописите на Публичната библиотечка (1816г.) е указано, че масонството е съществувало в Русия още през времето на цар Алексей Михайлович, и някой си Брюс, е бил Велик майстор. Петър е бил "първ надзирател", а след това, Велик майстор.

Самият цар Петър, става масон към шотландския орден Св. Андрей, в Холандия, и през 1698 г. учередява такъв орден и в Русия. Неговото писмено задължение към масоните е съществувало до 19-ти век, в ложата в която е бил приет, и е било четено от мнозина.

Шест години след отравянето на Петър първи, гротмайсторът на Великата лондонска ложа, назначава Дж. Филипс, за "провинциален велик майстор на цяла Русия" (Масоните са "велики майстори" на всички злодейства, лъжи, мошеничества и отравяния, и са извършители на повечето политически и "икономически" убийства, а благородниците, монарсите и "тайните служби", са най-оплетени в техните мрежи. Да си припомним и неразплетеното отравяне на нашия цар Борис!

Още по времето на Петър първи, руската православна църква е подложена на непрестанни тежки гонения и ограничения. С дейното участие на самия цар, с цел осмиване и поругаване на православието, вместо "Всероссийски православен събор", се "свиква" подигравателният, "Всешутейски събор", участниците в който, подлагат Православната църква на кощунствено осмиване и поругаване.

Под формата на поправка на църковния и манастирския живот, се издават цял ред укази, ограничаващи свободата на съвестта и църковния живот на православните. Обира се имуществото на църквите и манастирите, и така, монасите и свещенослужителите се подлагат на глад. Като от рог на изобилието се сипят укази, забраняващи да се носят икони в къщи, да се строят храмове и манастири, да се провеждат събори и шествия, да се пази нафора и богоявленска светена вода, – и всичко друго, каквото заповядат масоните. Протестантите (в Русия) печатат и разпространяват своите съчинения, а на православните не се е давала такава възможност. Това продължава, до самата болшевишка революция, когато всяка свобода и човечност, са смазани. И тази "велика" революция, както и френската, е подготвена от "Сионските мъдреци" и техните банкери, и е извършена от работещите за тях, масони.

А всъщност, масонството в Русия и навсякъде по света, възниква веднага след заселването или "гастролирането", там, на първите евреи! Това е така, защото още след разрушаването на Йерусалим от римляните, сформираното тайно еврейско правителство, започва да се "вдъхновява" и ръководи от откровения сатанизъм на познатия ни от Библията ханаански бог Ваал (Ваал-зе-вул или – Велзевул). Още от тогава еврейството принудително е организирано върху железни мафиотски принципи, според които принципи, освен всичко друго, имота на всички неевреи (наричани Гой или "добичета") става собственост на първия евреин, който успее да сложи на него ръка, – по какъвто и да е начин, – с лихварство, с измама или с убийство! А правата за "търговска дейност" и "собственост", над всеки нееврейски имот, улица или конкретен район, се продават за много пари, или се разиграват на специални "вътрешни" търгове, ръководени от местната еврейска мафионска власт. И всяко най-малко неподчинение на тази власт, на който и да е евреин, се наказва жестоко!

Ето затова евреите се пръскат навсякъде по света, където има имотно нееврейско население, – за да получат права, да експлоатират без конкуренция и да заграбват имотите на местните хора, с подмолното съдействие на полу-тайната местна еврейска мафиотска власт!

А съм убеден, впрочем, че и крепостничеството в Русия, въведено по времето на Иван Грозни, и насилственото стригане брадите на руснаците, са дело на "Сионските мъдреци" и масонските им мафии, понеже това е било в унисон с техените тайни планове и кроежи!

Масоните и болшевишката революция в Русия

За да не останете с впечатление, че много мои твърдения и заключения, са "силно преувеличени", – си позволявам да препиша части от "глава осма", от книгата на Никола Николов, "Световната конспирация", заедно със списъците на най-висшите следреволюционни съветски ръководители. **Цитирам:**

.... Най-решителният момент за заплануваната Руска революция настъпва през 1905г. в Лондон, когато "Фабианската организация" дава на болшевиките един голям заем, за започване на революцията. Много от членовете на тази организация, също им заемат големи суми...

.... Якоб Шиф, Жорж Кенан, Морган и някои нюйоркски банки заемат на Япония 30 милиона долара, за да нападнат Русия от изток и по този начин да улеснят болшевиките, които на 1 май 1905г. започват революцията, която не успява...

В 1915г. в Ню Йорк е образувана специална корпорация за координиране на помощите за болшевиките. Организаторите са Рокфелер, Морган и Нешънъл Сити Банк...

Руското генерално командване получава от един свой агент в Ню Йорк, рапорт с дата 15 февруари 1916 г... Ето част от рапорта: *"На 14 февруари 1916 г. в източната част на Ню Йорк се състоя тайно събрание от 62 делегати. Петдесет от тях били ветерани от революцията през 1905г., а останалите са били нови членове... Според повечето от делегатите, условията в момента били много благоприятни, с изключение на финансовия въпрос. Но при неговото поставяне, събранието е било веднага осведомено, че този въпрос е подсигурен..."*

След абдикирането на царя – на 15 март 1917г. – се съставя временно правителство, оглавно от социалиста Керенски, който веднага дава пълна амнистия. Ленин, Сталин и Троцки се връщат в Русия и този път през есентана 1917 г. болшевишката революция успява. Троцки напуска Ню Йорк на 27 март 1917г. с още 275 свои последователи на път за Канада. В Нова Скоча канадските власти го задържат, тъй като откриват в Троцки десет хиляди долара, – голяма сума за онова време. Въпреки че Троцки е притежавал американски паспорт, канадците отказват да го пуснат, защото са знаели кой е Троцки и защо се връща в Русия... Но под натиска на американския президент Уилсън, канадците пускат Троцки и придружаващите го.

Ленин Също напуска Швейцария с 32-мата си привърженици, в един военен германски брониран влак, и охраняван от германски войници, преминава през военните германски линии... (Какви по националност са били "последователите и привържениците" на Ленин и Троцки, ще прочетете по-долу! И всъщност, не германците са докарали Ленин в Русия, а bankerите – евреи!))

След като този път комунистическата революция в Русия успява, новите господари подписват договор с Германия, за излизане от войната, за което Германия се е съгласила да преведе на Ленин и Троцки, на техни лични сметки, стотици милиони марки. Като е уговорена и допълнителна, голяма сума за заплати на "червеноармейците". На всеки войник – червеноармеец, се е плащало по 15 златни рубли на ден, – прекалено голяма надница за ония години. (Несъмнено, както и по време на Френската революция, и на червеноармейците са плащани надбавки за всеки убит човек.)

Парите които германците отпускат за революцията, са набързо стопени в Русия. Ленин се обръща за помощ към президента на САЩ, Уилсън, който веднага изпраща 20 милиона долара от специалния си военен фонд. Това е записано в регистрите на Конгреса ... !

Един от най-осведомените хора за събитията в Русия, преди революцията, по време на революцията и след нея, е кореспондентът на "Таймс" Роберт Уилтон, който е живял в Русия и там е получил образованието си. В книгата си "Последните дни на Романови". издадена на френски, той дава списък на хората, управлявали Русия през 1918 г., по националности. В английския превод на същата книга, този списък умишлено е изпуснат. Това са страниците 136, 137 и 138, от същия автор, Роберт Уилтон.

Тук следват тези списъци, от книгата на Никола Николов, – "Световната конспирация", – от които е видно, че почти всички висши съветски ръководители, след болшевишката революция, са евреи:

ЦЕНТРАЛЕН КОМИТЕТ НА БОЛШЕВИШКАТА ПАРТИЯ – учреден 1918 г.

Бронщайн (Троцки), Апфелбаум (Зиновиев), Лури (Ларин), Уритцки, Володарски, Розенфелд (Каменев), Смидович, Янкел (Свердлов), Накхамкес (Стеклов). – **Всичките са евреи!**

Ленин, Кириленко, Луначарски, – руснаци (?!). **общо – 12**
(други автори твърдят, че и Ленин е евреин, с истинското име, Мордохай)

Всички евреи на високи постове и участници в комитета са променили имената си с руски.

СЪВЕТ НА НАРОДНИТЕ КОМИСАРИ (– ПРАВИТЕЛСТВОТО)

ДЛЪЖНОСТ	ФАМИЛИЯ	НАЦИОНАЛНОСТ
Председател	Улянов (Ленин)	руснак ?
Външни работи	Чичерин	руснак
Националности	Джугашвили (Сталин)	грузинец
Земеделие	Протиян	арменец
Икономика	Лури (Ларин)	евреин
Хранителен контрол	Шлихтер	евреин
Армия и флот	Бронщайн (Троцки)	евреин
Държавен контрол	Ландер	евреин
Държавна собственост	Кауфман	евреин
Труда	В. Шмид	евреин
Социална помощ	Е. Лилина (Книгисен)	еврейка
Обществено образование	Луначарски	руснак
Религии	Спицберг	евреин
Вътрешни работи	Апфелбаум (Зиновиев)	евреин
Народно здраве	Анвелт	евреин
Финанси	Изидор Гуковски	евреин
Пресата	Володарски	евреин
Избори	Урицки	евреин
Емигрантство	И. Щайнберг	евреин
Емигрантство	Финигщайн	евреин
Емигрантство	Савич	евреин
Емигрантство	Засловски	евреин

От 22 членове: 3 руснаци, 1 грузинец, 1 арменец, 17 евреи.

ЦЕНТРАЛЕН ИЗПЪЛНИТЕЛЕН КОМИТЕТ

ФАМИЛИЯ	НАЦИОНАЛНОСТ	ФАМИЛИЯ	НАЦИОНАЛНОСТ
Свердлов (председател)	евреин	Лацис	евреин
Аванесов (секретар)	арменец	Ландер	евреин
Бруно	латвиец	Луначарски	руснак
Бреслау	латвиец	Петерсън	латвиец
Бабчински	евреин	Питерс	латвиец
Бухарин	руснак	Рудзутас	евреин
Вайнберг	евреин	Розин	евреин
Геилис	евреин	Смидович	евреин
Генсбург	евреин	Стучка	латвиец
Данишевски	евреин	Накхамкес (Стеклов)	евреин
Щарк	германец	Созоновски	евреин
Сакс	евреин	Скритник	евреин
Шейнман	евреин	Бронщайн (Троцки)	евреин
Ердлинг	евреин	Теодорович	евреин
Ландауер	евреин	Териан	арменец

Линдер	евреин	Уритцки	евреин
Волах	чех	Телехкин	евреин
Диманщайн	евреин	Фелдман	евреин
Енкуикидзе	грузинец	Фримкин	евреин
Ерман	евреин	Сурпуа	украинец
Жофе	евреин	Чавчевадзе	грузинец
Карклин	евреин	Шейкман	евреин
Книгисен	евреин	Розентал	евреи
Розенфелд (Каменов)	евреин	Ешкенази	евреин
Апфелбаум (Зиновиев)	евреин	Каракхан	караим
Кириленко	руснак	Роз	евреин
Красиков	евреин	Собелсон (Радек)	евреин
Каприк	евреин	Шпихтер	евреин
Каул	латвиец	Школини	евреин
Улянов (Ленин)	руснак	Шклиански	евреин
Левин (Правдин)	евреин		

Всичко 61 членове, от които: 5 руснаци, 6 латвийци, 1 германец, 2 арменци, 1 чех, 2 грузинци, 1 карим, 1 украинец и 42 евреи.

ИЗВЪНРЕДНА КОМИСИЯ НА МОСКВА (Че Ка, а по късно, ГПУ и КГБ)

фамилия	националност	фамилия	националност
Дзержински (президент)	поляк ?	Антонов	руснак
Питърс (подпредседател)	латвиец	Делафабр	евреин
Шкловски	евреин	Циткин	евреин
Кхейфис	евреин	Роскирович	евреин
Зейстин	евреин	Ж. Свердлов	евреин
Размирович	евреин	Биезенски	евреин
Кринберг	евреин	Блюмкин	евреин
Кхайкина	еврейка	Александрович	руснак
Карлсън	латвиец	И. Модел	евреин
Шауман	латвиец	Рутенберг	евреин
Леонтович	евреин	Пинес	евреин
Якоб Голдин	евреин	Сакс	евреин
Гслперщайн	евреин	Дейбол	латвиец
Книгисен	евреин	Сайсун	арменец
Лациз	латвиец	Дейлкенен	латвиец
Шиленкус	евреин	Либерт	евреин
Джансън	латвиец	Фогел	германец
Ривкин	евреин	Закис	латвиец

Всичко 36 членове, от които: 1 поляк, 1 германец, 1 арменец, 2 руснаци, 8 латвийци и 23 евреи

От 1918 до 1938 г. повечето от ръководителите на болшевишка Русия са чужденци, предимно евреи. Няма министерство или комисариат, в който те да не са били болшинство най-малко 75 %.

Според официална информация от Русия, в 1920 г. от цялата болшевишка администрация (545 членове), 447 са евреи...

Централният комитет на Комунистическата партия в Москва през 1936 г. се състои от 59 членове, от които 56 са евреи, а останалите трима — женени за еврейки. **Следва списъкът:**

Руснаци женени за еврейки; Сталин, С. Лобов и В. Осински. Останалите 56 са евреи:

Балицки, Бауман, Варейкис, Гамаркин, Егов, Заленски, Кабаков, Каганович, Кнорин, Литвинов, Мануилски, Носов, Пятницки, Аазумов, Рухимович, Риндин, Хитаевич, Чудов, Шверник, Аихе, Ягода, Яхир, Яковлев, Грядински, Камински, Уншлихт, Еулин, Калманович, Бейка, Зифринович, Тратчнер, Битнер, Канер, Лео Крихман, Леоа, Лозовски, Позерн, Дерibas, Стривски, Н Попов, Шварц, Вегер, Мехлис, Угаров, Благонравов, Розедголц, Серебровски, Щайнгатр, Павлуновски, Соколинков, Бройдо, Полонски, Вайнберг.

СПИСЪК НА БОЛШЕВИШКИТЕ ПОСЛАНИЦИ 1935 – 1936 г.

<u>държава</u>	<u>фамилия</u>	<u>националност</u>
Англия	Майскии	евреин
Франция	Потемкин	руснак
Германия	Суриц	евреин
Италия	Щайн	евреин
САЩ	Троянски	руснак, женен за еврейка
Япония	Юренов	евреин
Турция	Карахаин	арменец
Белгия	Рубинин	евреин
Норвегия	Якубовиц	евреин
Швеция	Колонтай	рускиня
Румъния	Островски	евреин
Гърция	Кобецки	руснак
Латвия	Бородовски	евреин
Летония	Кароски	евреин
Финландия	Азмус	евреин
Швейцария	Багозки	евреин
Уругвай	Минкин	евреин

Всичко, – 13 евреи и 5 други

Още по-очебиещо е в съветския комитет по цензурата през 1935 г. в Москва. В него не влиза нито един руснак или представител на друга националност. Всички членове са евреи.

Много от руснаците започват да се оплакват помежду си и да се мълви, че болшевиките работят за юдеизма. Анархистите предприемат по-смели стъпки. Започват да правят научни и литературни събрания, на които известният анархист Лев Чорни обяснява, че болшевиките не са откровени социалисти или комунисти, а са евреи, които работят тайно за юдеизма. Всички анархистични клубове в Москва и Петроград са унищожени по най-жесток начин. Дори сградите са разрушени с оръдия а членовете избити...

Масонската мафия и комунизмът!

Тайни еврейски организации, масони и комунисти, са основните инструменти и изпълнители на замислените преди векове, и изпълнявани последователно и методично, планове на "световното еврейско правителство", за подчиняване на света (т.н. "нов световен ред" или "глобализация").

Западните демократични общества, особено Великобритания, САЩ и Франция; цяла източна Европа, както и основните арабски държави, като Саудитска Арабия, са тотално подчинени на тези тайни масонски и "над-масонски" организации. Във Франция, още през 18-ти век, английските масони създават масонската ложа, "Гранд Ориент", която с много пари и ефективна пропаганда, подмолно подготвя и провежда "Великата" френска революция. От тогава и Франция напълно се доминира от масоните. (следва кратка извадка от протокол № 3 на "Илюминати")

— **"Спомнете си Френската революция, на която ние дадохме името "Велика": Всички тайни за нейната подготовка са ни известни, защото всичко беше наше дело. Още от тогава ние водим хората от едно разочарование, към друго."**

Но нека е ясно, че всеки, който пряко или косвено служи на многобройните масонски сатанински организации, буквално "продава душата си на дявола"! Това е загатнато и в една известна опера, но ето какво е казал, през 70-те години на XIX в., **Албърт Пайк** ("Великият командир на Върховния съвет на масоните в Америка, а по-късно, след смъртта на тогавашния шеф на световното масонство, евреина Исак Лонг, заел неговото място): **"Всички посветени във висшите степени на масонската религия, трябва да я отстояват, следвайки неопетнената доктрина на Луцифер."** (Луцифер, Сатана, Веелзевул или Дявол, са имената на абсолютното зло, споменавано в религиите!)

!Заблуждават се тези, които считат че Сталин се бил противопоставил на "световното еврейство"! – Ако Сталин се бе противопоставил, то той и неговия режим, отдавана щяха да са заклеямени, така, както са заклеямени и осъдени, нацистите! Напротив, – всичките убийства, както и всичко в СССР, се е дирижирало и контролирало "отдалече". А най-важното е, че "студената война" и "Голямото противопоставяне", са били само една бутафория за пред народите, за да имат оправдание болшевишкият терор и диктатурата, и хората да не се усетят, че всъщност, от запад се създава, ръководи и крепи, комунизма, – и до ден днешен! За мен това е абсолютно ясно, а за неосведомените, тук помествам следната извадка, която, с пълна сила, се отнася и за комунизма:

Извадка от автобиографията на бившия служител на ЦРУ, Майлс Коупланд, за Насър:

"А сега трябва да направя още едно, по-интересно признание: – Докато "праволинейните" във Вашингтон ставаха все по-недоволни от антиамериканския характер на речите на Египетския президент Насър, и антиамериканската пропаганда, изливаща се от радио "Каиро", – можете ли да се досетите кой пишеше голяма част от материалите им? – Ние. Ние разбирахме, както и Насър разбираше, че за да оцелее неговият режим, той трябва последователно и убедително да бъде антиамерикански настроен..." (Режимите на Насър, на Кадафи, на Саддам, и всички просоциалистически диктаторски режими, са наложени с преврати, и гласно или негласно, са подкрепяни от изток и от запад, – докато изпълнят ролята си и станат ненужни на лукавите си господари!)

Още с идването на властта на фашизма на Мусолини, само за седмици, мафията там, е ликвидирана, но към края на втората световна война, западните съюзници наново докарали мафията в Италия, и оттогава тя безпрепятствено рекетира там целия бизнес!

Същите "съюзници", – след рухването на комунистическите диктатури, 89-та г., в източна Европа, под формата на демокрация, преднамерено наложиха крайно мафиотски, олигархични режими, – на основата на комунистическите кадри, служби и организации. А кой може да "докарва" и налага мафията? – Този, които ѝ е господар. В тази връзка, и един "дребен" пример от България: След гангстерското убийство на президента на Мултигруп, Илия Павлов, по БНТ съобщиха, че той бил шеф на масоните в България! Дали е точно така, неznam, но всички успели мафиоти в България, произлизат от службите на комунистите, а "най-успелите и перспективните", са привлечени в масонството! (Цитат от IX в. от книгата на Ал. Селянинов, издадена 1911 г. "Тайната сила на масонството": "В Италия никои нищо не може да предприеме, или постигне, без съгласието на масоните, наричани "Коза ностра" или "мафия")

Първоначално и аз не приемах достатъчно сериозно, изнесените факти за ролята на масоните, но след събитията от 2001г. и последвалото развитие, се убедих, че тези зли сили, действително ръководят света, и са на път да осъществят пъклените си замисли.

Мръсните бандитските номера и мошеничества на масонската мафия; йерархичните им степени; маските и тайните им знаци, – водят началото си още от Соломоново време, а сатанинската антидуховност им е "вдъхновена" от древния ханаански бог, Ваал !

Усъвършенствани хилядолетия, тези мафиотски схеми и прийоми, действат все по безотказно, особено в условията на демокрация! Точно те, масоните и господарите им, са автори и майстори на рекета и на принудителното "осигуряване и застраховане", което вече е наложено и като държавна политика! Именно тези изпитани мафиотски методи, прилагани със сатанинско постоянство, са в основата на "завидните финансови успехи", на свръх богатите еврейски фамилии, а не някакви техни положителни интелектуални качества!

! Но тук специално ще наблегна, че заради световната еврейска мафия и нейните сатанински организации, които стоят, и зад "революциите, и зад световните войни, и зад комунизма, и зад лихварството, и зад "новия световен ред"; – огромното мнозинство евреи, нямат вина, а също са потърпевши и нетрябва да бъдат набеждавани и мразени! Всички ние, – християни, мюсюлмани, евреи, – сме жертви на тази зла сатанинска сила, и много от цитирани тук, неприятни факти, са публикувани от евреи!

Дяволската метаморфоза на комунистите

След преврата си, 44 –та година, комунистите избиха и унищожиха цвета на българската нация. Постепенно забраниха всички политически партии. Конфискуваха предприятията, работилниците и търговските обекти. А след десетилетие на ограбване и обезкървяване на селяните, чрез т.н. "държавни доставки", реквизиции и изкуствено ниски цени на земеделската продукция, комунистите отнеха цялата собственост на селяните и ги превърнаха в свои безимотни и безправни ратаи – крепостни селяни!

С огромните средства от конфискуваните имоти и с безплатния труд на затворници, лагеристи и "младежки бригади", изградиха примитивна, военно ориентирана индустрия, която работеше предимно на загуба. И когато повече нямаше какво да се конфискува, натрупаха огромен външен дълг, – половината от който, откраднаха още преди десети ноември, а на нас завещаха изплащането му! Но пропагандата и до днес повтаря, че комунистите били "съградили", а демокрацията разрушила построеното!? Но премълчават, че преди 9-ти, 44 г., по икономическо развитие, България е била втора на Балканите, като пред нас е била само Румъния, а 1989 г., вече сме "в пъти" по назад от Гърция, а и от Турция! Това е реалният резултат от "голямото строителство, по времето на комунизма! Но от изток и запад, продължават цинично да повтарят, че на 9-ти септември, 44 г., България била "освободена", а не окупирана ?!

Западните банки, кредитирали престъпния комунистически режим, с 10 милиарда долара, – след 10 ноември, и за най-дребния кредит, поставяха стотици заробващи условия! Но никакви условия не поставиха за декомунизация или за ограничаване на бандитския "бизнес" на висшите служители на БКП и ДС, а още по-малко, – за отваряне архива на комунистическата Държавна сигурност, – въпреки че цялата "организирана престъпност", произлязла от източна Европа, по генезиса си е комунистическа, и корените ѝ са във висшите ръководства на комунистическите партии и техните "специални служби", като българската ДС. А истината е, че комунистическата мафия не плаши задкулисите властелини на света, защото, те са "мафията на мафиите", и всички мафии са под техен контрол! И именно затова мафията е "неунищожима"!

Властелините на парите; – "великите майстори" на рекета, на силовото застраховане и осигуряване, и на всички банкерски мошеничества, – са диригентите и на всички кървави революции, и на всички "световни войни", в които, невинните жертви на терористичните им вакханалии, са неизброими! И именно те, сега правят всичко, за да не излизат на яве престъпленията на комунизма, – в това число, – и убийството на Кенеди, и покушението срещу

Папата, и безброй други! Защото разобличи ли се комунизмът, ще бъдат разобличени неговите истински господари и наставници! **Но важното е да се знае, че всичко което се случи, и по времето на комунизма, и след това, – съвсем не е някакъв низ от случайни стечения на лоши обстоятелства, а е отдавна планиран и методично изпълняван заговор за подчиняване и заробване на света. И един от многото "инструменти" в този заговор, е комунизмът!** Той е измислен и използван в стратегиите на "нечистата сила", за дестабилизиране, тероризиране, подчиняване или елиминиране на непокорни държави и нации! А "непокорни" са тези нации или раси, чиито народи, поради нравствени и религиозни задържки, и поради вродената си съвест, по-трудно се поддават на разложително въздействие и не желаят да "членуват" в мафиотските "братства" на сатанистите!

Не случайно на запад комунизмът не е, и няма да бъде отречен и осъден, – въпреки безбройните неоспорими свидетелства, и живи доказателства, че комунизмът е най-престъпната, от познатите ни диктаторски системи! А вместо това, чрез медиите и образованието, ще продължават да ни представят комунизма, за някаква "положителна, но лошо реализирана социална идея"!

Затова, след падането на комунизма в източна Европа, запада избра комунистите за свои партньори и така стана кръстник на новата комунистическа мафия, която ни ограби и унищожи елементарната нравственост, а с това непоправимо опозори и идеята за свобода и демокрация!

Затворнически сън

Минаха 20 години откак последния път, ноември – 1985 г. излязох от затвора, където изкарах 13 години. Арестували са ме много пъти и след това, а за последно бях арестуван и държан един ден в пето РПУ, в София, през 1998 г., затова че стоех мирно с плакат, с искане да ми се разреши да прегледам досието си, за което уж имах право по закон!

Сега (2004 г.) съм на 52 години, а в затворите бях, само 13, от тях, но в сънищата си, още съм в затвора! Така, в един почти кошмарен сън, за пореден път сънувам, че от години съм сам в тъмна килия, – и понеже действително съм зле с паметта, – сънувам, че вече не помня, нито от колко години съм в затвора, нито колко съм осъден, но и нямам намерение да питам никого!

Събуждам се от този кошмар, но за жалост, реалността ни не е много по-добра! В затвора поне имах вяра и надежда в западната демокрацията, като вярвах, че запада е на страната на свободата, истината, правдата и доброто! Вярвах, че върша нещо за общо добро, или поне, не се подчинявам на злото и затова закономерно страдам!

А днес, 15 години след "демократичните промени", вярата ми в доброто е още по непоклатима, но надеждата ми е единствено в Бога!

Никога не съм съжалявал за прекараните в затворите години, защото съм убеден, че въпреки всичко, не е било напразно, но ще цитирам моя политически приятел, Цачев, който, дълги години след 10-ти ноември, тежко болен и без подкрепа отникъде, – често въздишаше: — "Ееех, братле ..., защо толкова години се мъчихме по затворите... ?"

Когато и аз, като мнозинството българи, – искрено се радвах и безрезервно подкрепях "демократичните промени", – и през ума неможеше да ми мине, какво бъдеще ни е подготвила комунистическата мафия! Виждах и знаех, че демокрацията ще оглавят всякакви кариеристи и нагаждачи, както винаги се е случвало; – и като добронамерен човек, приемах това за "нормално". Но въобще не очаквах този бандитски грабеж и това духовно падение, което ни натрапиха!

Не че съм черноглед и невиждам положителното, – опазил ме Бог! Та нали само за една от свободите, които все пак, днес имаме, бях готов да се жертвам, като безброй други, – и жертвах не малко! Но такава "свобода", която лъже, развъртава, мачка и убива; и такава "демокрация", при която на пиедестала са, необузданото грабителство и тоталният разврат, – са от "лукавия"! Затова немога да съм безучастен, когато ни залъгват, че злините, които ни натрапиха и ни

натрапват комунистите, и техните световни господари, – били "грешки на прехода към демокрация", – защото, за никакви "грешки" не става дума, а за дяволска измама и гигантски грабеж!

Така, под ръководството и покровителството на световното масонство, комунистите "успешно" извършиха своята "перестройка", като:

- Наводниха със свои агенти, демократичните организации и ги оглавиха!
- Назначиха комунистическите прокурори, следователи и съдии, – за "независими" и несменяеми. Затова съдебните дела ще се точат по-дълго и от човешки живот, а "резултатите" от фиктивната борба против организираната престъпност, все ще са нулеви !
- В полицията и митниците, кадрите са само по комунистическа линия. Затова, висшите полицейски началници са партньори на мафиотските босове, а митниците са най-важното звено, в мафиотската верига!
- С финансови машинации и "пирамиди", ограбиха всички активи на държавата, и спестяванията на гражданите!
- Чрез фиктивни банкови "заеми", раздадоха огромни суми на "партийни другари", за да увековечат мафиотската си власт!
- Организираха рекетъорски "групировки", за грабежи, сплашване и подтискане, и тези бандитски групировки, днес са "гръбнакът на националната ни икономика" !?
- Напълно обезличиха православната ни църква, и я сведоха до нивото на "бедна агенция за траурни ритуали"! – Така доведоха излъгания и ограбен народ, до положението, не само да не им търси сметка за диктаторските престъпления, но и да съжалява за комунистическото време!

Кимон Георгиев

– "звенар", масон и 40 години таен член на КПСС !

Първият министър председател след 9-ти септември, 44-та г., – Кимон Георгиев, освен в деветосептемврийския, е участвал в още два преврата, – 23-та и 34-та г., – все преврати срещу демократични правителства, от които две са земеделски, а едното е със земеделско участие!

Известно е, че той е бил **масон**, член на масонския "Военен съюз –Звено"! Не е общоизвестен, обаче, следния факт, че преди неговата смърт, през шеесетте години, официална делегация от съветското посолство, посещава Кимон Георгиев във вилата му в София и тържествено му връчва диплом: – **40 години член на К П С С**

За този ФАКТ свидетелстваше колегата, политически затворник, Ханс Александър Клайн, – български гражданин от австрийски произход, – наричан от нас, "Ханс Прес". От пресмятанята ни тогава излизаше, че Кимон Георгиев е бил съветски комунист, още по времето на преврата му срещу земеделското правителство на Стамболийски, – 1923-та година !

Аз бях близък с Ханс Клайн, и въобще не се съмнявам в това, което разказа за тройния превратаджия и първи "ОФ" министър-председател, след 9-ти, 44 -та година!

За този "случай" с Кимон Георгиев, съм разказвал на много хора, но досега този факт, никога и никъде не бе споменат, защото от него става ясно че:

– масони и комунисти, са "звена" от една и съща престъпна верига!

А масоните владеят и командват всичко, – особено, средствата за "информация" и "образованието" – затова в медиите им, дежурно се повтаря, че зверският масонски преврат 1923 г. срещу демократичното земеделско правителство, бил извършен уж затова, че Стамболийски водел страната ни към диктатура; пречел на четите на ВМРО и сключил договор със сръбската държава. Но при следващия военен преврат, 1934 г., именно превратаджиите масони, сключват договор с Югославия; забраняват ВМРО и всички партии; разпускат Народното събрание и въвеждат пълна диктатура! Но тогава, видите ли, те били прави, защото България можело да

бъде окупирана и ликвидирана от своите съседни, заради четите на ВМРО, – сякаш 1923-та година, проблемите с четите и опасността за оцеляването на България, не са били несравнимо по-големи!
! Впрочеем, логиката ми "говори", че ВМРО е подкопавана и ликвидирана, от "върховистка ВМРО", създадена за целта, от масоните, в угода на световните им господари, които не търпят, нито реални национални консолидации, нито влиятелни тайни организации, неподчинени на тях, – каквато е била и ВМРО !

Така, агентите на лукавата световна сила, извършват преврат след преврат, а обвиняват земеделците, че уж те се стремяли към диктатура и пречели на ВМРО ! Но именно те, превратаджиите, въвеждат диктатури, разтурят ВМРО; сключват договори с Югославия (защото са били подразделение на сръбските масони!), но продължават и днес да обвиняват Стамболийски, в несъществуващи грехове! А Стамболийски е бил измъчван и убит от превратаджиите масони, със присъщите им зверски сатанински ритуали!

Трябва добре да се знае и помни, че масоните и комунистите, са клонове и инструменти на една и съща зла сила, която отдавна е планирала да подчини и истински да зароби света! А за окончателното осъществяване на пъклените ѝ планове, главни пречки са били, независимите селски стопани; стабилните държавни управления; реалната демокрация; човешки добродетели и нормалната човешка съвест, и вярата в Бога! Но тези "пречки" вече са преодолени и по всичко изглежда, че е въпрос на не дълго време, "Световното правителство" и триумфалното възцаряване на Антихриста!

Имало ли е газови камери в немските концлагери?

В един стар вестник "Свободно слово", от август 1994 г. издаван от Илия Минев, отново прочетох статията за "Института за исторически преглед". Този институт отдавна бил обявил награда от 50 000 долара, за всеки, който докаже чрез съд, че е имало газови камери, поне в един немски концлагер. Тези 50 хиляди долара, още чакали некой да ги получи. Затова, дерзайте!
Адреса е: — **САЩ, 1306 гр. Торанс, Калифорния**

Институтът публикувал поредица от материали, от които било видно, че историята за 6-те милиона убити евреи, е мит. Изследванията на института доказвали, че в нито един немски концлагер не е имало газова камера! Дали е така, немога да съм сигурен, но е ли най-добре да се имат предвид вички факти.

В лагера Дахау, газовата камера била построена след края на войната, от пленени SS войници, по нареждане на американците. В окупираните от СССР, територии, газовите камери в лагерите, били построени също след войната.

А заради нежелателното "ровене" в историята, през 1984 г. в помещенията на горесцитирания институт, били взривени няколко бомби, а извършителите не са открити.

Що се отнася до концлагерите, такива е имало в изобилие, и в антихитлеристката коалиция, а да не говорим за лагерите в СССР!

Това пиша, не за да кощунствам със страдалите и загиналите в немските концлагери, а за да напомня, че престъпленията на победените, силно се преувеличават и хиперболизират, а престъпленията на победителите се премълчават и заличават! Затова днес ООН е пародия на демократична организация, защото Общото събрание на ООН, няма никаква реална власт! Право да вземат решения и да блокират вземането на неудобни им решения, в "Съвета за сигурност", имат само победителите във втората световна война, начело със САЩ !

Трябва да се знае и това, че "хиперболизирането" на нацистките престъпления, има и своята много користна страна! Например: за периода 1952 – 1993 г., Западна Германия е изплатила повече от 65 милиарда долара обезщетения на 4,39 милиона жертви или пострадали от нацистки престъпления. Това прави, по милион и половина долара на човек! А в карая на

войната, "Международният Червен кръст" е твърдял че има данни само за, максимум 300 000 затворници (лагеристи!), но техният доклад, както и този на неутрална Шведска комисия, не било разрешено да бъдат публикувани!

Тук ще спомена само малка част от премълчаваните военни престъпления на западните съюзници: В 1940 г. излиза британска заповед, да се бомбардират само цивилни обекти и жилищни квартали. Това започва да се върши в цяла Европа, включително и във Франция. Така, множество големи градове, в които няма никакви военни или индустриални обекти, биват изравнени и изгорени, чрез бомбардировки, – а промишлените цели, са оставали незасегнати! Такъв е случаят с големите градове, Дрезден и Хамбург, където почти всички мирни жители, – жени и деца, и безброй бежанци, преднамерено са унищожени в огнен ад. И още множество военни "подвизи", като този в Щутгард, например, където сенегалски негри, с американски униформи, обграждат 3000 жени, укрили се в метрото, и три дни ги изнасилват и се гаврят с тях, а жените едва ли са били без децата си! И това се е вършело масово, което ще рече, че е по централна заповед. А пък съветските войници, не само масово и групово са изнасилвали всички жени, но след дивашки издевателства са избивали и жените и мъжете, които са попадали в ръцете им,!

А комунистите, от т.н. "Френска съпротива", в освободена Франция, провеждат необуздана, неколкомесечна вакханалия, в която са избити безброй фанцузи, с удобните обвинения, за "колаборационизъм". А току що, на 24, срещу 25 октомври, 2005г., по БНТ, показаха френски документален филм, с автентични филмови кадри, в който изобилстват сцени на насилия и линчуване на безброй невинни френски граждани, – като най шокиращо е масовото линчуване на жените, които били публично стригани, линчувани и бесени надолу с главата, заради мнимо "креватно сътрудничество" с окупаторите!

В книгата "Маските на величията", на стр. 175, Никола Николов пише, че: "След 1945 г., във военни лагери, оградени с бодлива тел, с размери 10 на 15 километра, американците **държали на открито**, пленените германски войници. В тези лагери, храната е била нищожна и в тях, от глад и студ, умират повече германци, отколкото през време на боевете от юни 1941, до април 1945

В заварените от "освободителите", концлагери, лагеристите са били държани блокирани с месеци, без храна, и чак след това били "освобождавани" и снимани за "доказателства"! А съветските комунисти, изобщо не освобождават пленени техни войници, а ги прехвърлят в своите сибирски лагери, където мнозинството измират. Това е вършено, за да не останат живи свидетели, които биха сравнили условията в немските и съветските лагери! А условията са несравними, защото има разкази и на българи, преминали през немски и през комунистически лагери и затвори! Сравнението е, както между немските и съветските войски, които последователно са преминали и през България. Всъщност, сравнение не може да има, понеже това са два свята; две противоположни, несъпоставими цивилизации! А що се отнася за американските и английските лагери, – вижте съвременните им лагери в Ирак и в базата "Гуантанамо", и "отношението" им към невинните мюсюлмани! А какво да кажем за тайните им затвори и лагери ?!

Главнокомандващият съюзническите сили в Европа, – Айзенхауер, вкарал в лагери, стотиците хиляди, избягали от СССР или озовали се в Германия по други причини, предполагаеми "съветски граждани", и ги предал на Сталин. Хиляди от тях се самоубили, за да не бъдат предадени на Сталин, но това не трогнало американския главнокомандващ. И почти всички те били избити или уморени в сибирските лагери на смъртта. (Тук личи колко бедна е човешката фантазия, защото от официалната руска телевизия, вече открито и аргументирано декларираат, че в края на войната, западните "демократични" сили, "репатрират", т.е. насилствено връщат в СССР, не стотици хиляди, а 5 милиона (**прет милиона**) души. И тези от "репатрираните, които не са

били веднага разстреляни, са осъдени, най-малко на 10 години ужасен каторжен труд, и малцина са оцелели!

! Пак повтарям, че отделям внимание на тези, все още спорни въпроси, не за да омаловажавам жертвите на нацизма и да оправдавам която и да е диктатура, а да напомня, че е много лесно, но е крайно неморално и цинично, да се обвиняват и съдят победените, без да се допуска защита, или поне, – друго мнение! А в много държави в Европа, ако некой изрази съмнение или друго мнение, че били избити 6 милиона евреи, – или само поиска доказателства, – отива в затвора! — Така в "цивилизована" Европа, доказват историческите истини! И несъмнено, скоро така ще се процедира и в България!

А всъщност, цялата втора световна война, както и нейната подготовка, са дирижирани от "известни" bankerски среди. Официални "съветници" на Главнокомандващия съюзническите сили в Европа, – Айзенхауер, – са bankerите евреи: 1. – Д. П. Варбург, – началник на информацията. 2. – Е. М. Варбург, – съветник по политическите въпроси. 3. – Джон Шиф, – морски аташе. 4. – Самуел Рифкинд, – съветник по бежанските въпроси. – Първите трима са представители на bankerските фамилии, създавали и финансирали комунизма и комунистическите революции. А четвъртият е представител на известна адвокатска кантора, която официално е прокарвала и защитавала интересите на Американската комунистическа партия в САЩ !?

Именно тези "съветници" са назначили Айзенхауер, за главнокомандващ, а по-късно и за президент на САЩ, – и той е един от многото техни покорни марионетки ! *(извадка от протокол на "Сионските мъдреци")* ... **Те няма да са хора обучени в изкуството на управлението, и следователно, лесно ще се превърнат в пионки, в нашата игра, в ръцете на нашите учени и гении, които ще са техни съветници; – специалисти, възпитани и отгледани от ранно детство, да управляват делата на целия свят."**

"Борбата срещу световния тероризъм" — световна демагогия и цинизъм !

Пределно ясно е, че ислямският тероризъм се поражда и подклажда от нерешен от десетилетия конфликт в Палестина, между новосъздадената еврейска държава, и местните араби, наречени – палестинци. Същността е в това, че окупирани от десетилетия, арабски територии, въпреки безбройните резолюции на "Съвета за сигурност", продължават да са с неясния статут, на вечно "окупирани", а Израел, нито има намерение да се изтегли от тях, нито да ги анексира окончателно. Така, тези територии са превърнати в огромни концлагери и са ежедневна арена на легитимна, но и на **терористична** съпротива, от страна на палестинците.

В отговор на тази съпротива, Израел бомбардира, взривява, "отстрелва" или арестува, – когото, когато и където пожелае! Всичко това, еврейската държава оправдава, понеже било "легитимно право на самозащита"! Но именно тези нелегитимни и незаконни обстрели, взривявания и убийства на предполагаеми терористи, извършвани с цел "отмъщение" или "превенция", както и безплатното на окупираното от десетилетия, население, – са основната причина, за порочния кръг на насилието и терора в "Близкия изток", а от там и в света!

На индивидуалните актове на съпротива, Израел отговаря с много по-брутално, и несравнимо по-мащабно, насилие, което е "държавен тероризъм"!

Почти всички терористични актове, включително и най-унищожителният, от 11 септември в САЩ, ако не са инсценирани, са пряко свързани с "близкоизточния конфликт", а съвсем не с Авганистан и Ирак!

Да си припомним "изненадващото" нападение над "Пърл Харбър", дало чакания повода за включване на САЩ във втората световна война! А че съвсем не е било изненадващо, – ето какво пише Елеонора Рузвелт: – **"Ние всички го очаквахме"!**

Нещо подобно е и разрушаването на "търговския център" в Ню Йорк. Много факти, а и логиката, – **"кой има изгода"**, – навеждат на съмнението, че този и много други терористични актове, са провокирани и дирижирани! **Точно тези, които оправдават своите действия с тероризма, имат изгода от него, и затова, тероризмът им е жизнено необходим!**

Въпреки многогодишното изтезаване на хилядите произволно арестувани мюсюлмани, все още с нищо не е доказано, че някаква си "Ал Кайда", има нещо общо с този унищожителен терористичен акт! Споменава се, че Бен Ладен, в излъчен "запис" одобрявал и приветствал атентатите. Но нали бяха разпространени и снимки на евреи, които открито изразяват радостта си от горящите и събарящи се небостъргачи на нийоркския търговски център. Значи ли това, че те са организатори на атентата? – Кой знае? Но има все още неопровергани слухове, че от работещите в търговския център, половината били евреи, а нито един от тях не бил пострадал, т.е. били са предупредени !? А точно преди "атентата", търговския център е бил застрахован!

Ясно е, че тези факти няма да се опровергаят и ще стане ясно, че терористични актове, се планират и дирижират, за да служат за повод и за оправдание на нови световни злодеяния! Затова, с никаква **"Ал Гайда"** не могат да се оправдаят стратегите на войната, защото, тъкмо бруталните войни на САЩ, и бутафорната им **"Коалиция на желаещите"**, са **"световен тероризъм"**!

Ясно е, че "войната против тероризма" е планирана, много преди 11 септември, и че, "кюлафите" за десетките хиляди арестувани мюсюлмани, са били скроени много преди това. Но знайте, че "кюлафите", са скроени и за всички нас !!!

Не случайно Съединените щати, години наред притискат правителствата на по-слаби държави, да се съгласят, че американски военни нетрябва да подлежат на съд за военни престъпления и не могат да бъдат арестувани. Това доказва, че те са имали готови планове за вършене на масови военни престъпления!

Тероризмът не започва от 2001 година! Имало го е и ще го има, докато свят светува, така че, лозунгът на Буш: – "Ще се борим срещу световния тероризъм, до пълна победа", – е прозрачна демагогия, – особено когато тероризъм се върши или целенасочено се провокира, даже и там, където никога не го е имало.

В действителност, войната "срещу тероризма", е война на Израел и на евреите, против арабите и исляма! И първопричината за тероризма, не е в **"ислямския фундаментализъм"**, а в **"държавния тероризъм"**, прилаган върху населението на окупираните чужди територии, и в плановете за унищожаване на религиите и за поробване на света!

От десетилетия са "окупираните територии" в Близкия изток! Северен Кавказ е окупиран повече от век, а от скоро са окупирани, Авганистан и Ирак, – набедени че подкрепят "световния тероризъм", – като в баснята за вълка и агнето: – **"Мътиш, не мътиш, ще те ям"**!

И тъкмо тези окупирани страни, днес са главните жертви и огнища на насието и терора!

Масовите насилия и беззакония на окупаторите, драстично обезцениха **"декларациите за човешки права"**! Обезцениха и живота, въобще! Многогодишното брутално третиране на окупираните народи, поражда закономерна съпротива, а безсилието и отчаянието, пораждат тероризъм! **Така че, с войните в Авганистан и Ирак, "порочният кръг" на насилята и терора, неимоверно се разшири ! А е пределно ясно, че следваше справедливо да се решават съществуващите конфликти, а не да се започват нови и нови, – каквито са нескритите намерения на самозабравили се явни и тайни наместници на "княза на света – Сатана" !!!**

Нагло и безсрамно ни внушават, че тероризъм е, – не само тероризирането и убиването на невинни цивилни, но и съпротивата срещу окупационни войски или техни марионетни формирования! А къде остават тогава, човешките права, и правото на бунт, от "Всеобщата декларация за правата на човека"?

Разбира се, това което ни внушават, е абсурд, но такава е, изкривената логика на **"Коалицията на желязците" !?** И не е чудно, че тази "странна" коалиция приема за свой съюзник,

–
Ка-Ге-Бе-йския Кремъл, който от век и половина "освобождава" Чечня и цяла средна Азия, а неотдавна всички Те, заедно "освободиха" Авганистан! — **Боже, каква демагогия !**

Всъщност, главната причина за окупирането на Авганистан, бе, да се премахне религиозното управление на талибаните, върху което, "злите сили" нямаха контрол, и да се замени със "светско" – бандитско управление, което да не държи, нито на национални интереси, нито на някаква си, нравственост! И другата причина бе, да бъде обкържен Иран!

И естествено, след окупирането на Авганистан, прекратеното, по време на талибаните, отглеждане на опиум, бе веднага възобновено, и сега пак, единственият източник на средства за преживяване на авганистанците, е опиума. Но печалбите от този наркотик, възлизащи на милиарди долари годишно, не отиват в Авганистан, а в сметките на световни мафиоти, – т.е., в "световните банки"!

А в Ирак, след окупацията, няма нито вода, нито ток, нито даже бензин! За сигурност, не може и да се говори. За каквато и да е информация от Ирак, от независими източници, е наложена истинска желязна завеса. Нежеланите от окупаторите журналисти, биват убивани или "отвлечани". Обстрелват се и се взривяват хилядолетни джамии с богомолци; взривяват се с бомби, или се обстрелват с миномети, многохилядни тълпи от мирни поклонници, с цел, – паника, отказ от участие в поклонничество, и по възможност, – насаждане на недоверие и вражда между религиозните общности, там!

! Много, много жалко, че въпреки илюзиите, за нещо качествено по-добро, светът започна и новия век, и новото хилядолетие, с масови насилия и незачитане на отдавна утвърдени международни правни и етични норми! А за мен, като убеден привърженик на демокрацията и човешките права, е още по-жалко, че именно Съединените Щати, които до 2001 г., считах за "стълб" на демокрацията и човешките права, – станаха изпълнители на престъпна, пропагандна и военна кампания, – преследвайки цели, които нямат нищо общо с прокламираните, нито пък с интересите на гражданите на САЩ !

Но казват, – САЩ навлязоха в Ирак, за да свалят един диктаторски режим и да наложат демокрация!? — Едва ли е така, – защото:

1. – Кому е нужна замяната на една диктатура, с друга, – още по-брутална и безотговорна, и много по-неприемлива за мнозинството от народа?

2. – Вече се признава, че Ирак не е имал оръжия за масово унищожение, което бе основният "аргумент" и повод за войната!

3. – Иракският режим не само че не е имал нещо общо с ислямския фундаментализъм, а напротив: – бил е гонител на исляма, понеже беше социалистически, – атеистки!

4. – Ако САЩ действително имаха намерение да събарят диктаторски режими, – защо не започнаха от комунистическата диктатура в Куба, която е под носа им, – **а не да преследват, залавят и връщат на Кастро, бягащите от диктатурата кубинци !!** Не рухна ли целият съветски комунистически блок, именно тогава, когато Унгария пусна на запад източноевропейците, които се тълпяха в и пред западните посолства в Будапеща?!

5. – Ако САЩ, и "коалицията на желязците", целяха "цивилизоване и демократизиране", нямаше безогледно да бомбардират градове и квартали, и всяко струпване на хора; нямаше да арестуват, измъчват и убиват, напълно невинни хора, без да признават никакви човешки норми, и без да допускат никакъв контрол! **Не демагогските декларации, а методите и средствата с които си служат окупаторите, издават истинските им намерения!**

Може би, единственото положително следствие от окупацията и терора в Ирак, е относителната, и предполагам, временна автономия на кюрдите, там.

На нас в България, е добре известно, как комунистите наричаха всеки демократ или свободомислещ човек, – фашист, и американски агент! По същия начин сега се клеймят вярващите мюсюлмани, като **"фундаменталисти, свързани с Ал Кайда"**! Такова отношение е много показателно и крайно тревожно, защото, освен всичко друго, – всяка вяра и религия, по принцип, са фундаменталистки! Така, всяка религия ще бъде нарочена за фундаменталистка, като в една друга басня, в която, попадналите в яма, огладнели животни, спорят кого първо да изядат, и решават, – чието име е най-лошо, него първо да изядат. Така, набързо приемат, че най-лошо е името на най-слабия, – на петела, и започват от него: **"Петел – петлище, лошо име; дръжте, да го изедем"**!

А комунистите, – за които терора е в основата, и на идеологията, и на практиката им, и които са извършители на почти всички терористични актове през 20-ти век, – не са в списъка на терористичните организации!? А нали, още Маркс е писал: **"Насилието е акушерка на историята!"** А Ленин е викал с пискливия си глас: – **"Терор! Терор! Терор!"**, и още: – **"Малко разстрелвате, другари!"** А Сталин е разстрелвал още повече, но и той "не е терорист"!? — **А именно те, комунистите, обучаваха и въоръжаваха палестинските терористи, и те ги насочиха в задънената улица на тероризма!**

В Латинска Америка, прокомунистически партизани ежедневно нападат села и изкормват беззащитни селяни, но на тях не само не се обявява война, но комунистическият партизански идол, – терорист и кандидат диктатор, – Че Гевара, се лансира и натрапва, за "най-популярен световен герой", както и неговия духовен брат, Кастро, – диктаторът от "острова на свободата"!? – Островът, от който всички бягат, а никой не търси прехвалената му свобода, защото от нея няма и следа! А всичките прехвалени "революционери", са протезата на манхатънските банкери!

Компрометиралата се идеология и практика на комунизма, – за която, масовите насилia, принудата, терора и убийствата, са основни средства, – демагогски се представя за "идеалзъм"! Защо тогава да не наричаме всички убийци и садисти, – идеалисти, – понеже и те си имат някаква социална идея? Впрочем, маркиз дьо Сад, кръстникът на садизма, е герой от "Великата" френска революция, а гилотината е нейният кървав символ на "свободата и прогреса"!?

Днес, за враг е нарочен "ислямският фундаментализъм", а утре, на дневен ред са, недоубитото католическо и православно християнство, и всяка неподправена вяра в истината, в правдата, в елементарната нравственост, и в доброто, – въобще! И по всичко изглежда, че светът стремително бърза към своя "апокалипсис"!

А ако вие не вярвате в Бога, но вярвате в доброто, – не сте далеч от истината, но знанието и съзнаето за Бога, са изключително важни за всеки отделен човек! И ако търсите верния път за духовно развитие, най-добре е да се доверите на надживелите хилядолетията, ценности, и да повярвате на миналите по този път! Другото, ще е губене на време, и много голям риск, да попаднете в мрежите на злото, чиито уловки и капани са навсякъде!

— "Княз на света е Сатана", – е казал Христос! Затова търговците, чейнчаджиите и лихварите, чиито "банки" Той преобърна и ги изгони с камшик от Храма, отдавна са господари на света! Но въпреки това, или тъкмо затова, – смисълът на живота е само в безкорисната доброта, – която всеки следващ ден ни прави по-щастливи и духовно по-богати!

Апокалиптични предвестия

Несъмнено, за мюсюлманите и исляма настъпват времена, в сравнение с които, "възродителният процес" в комунистическа България, е бил невинна игра. Но войната срещу

исляма, е само част от многовековната война на "нечистите сили", срещу вярата в непреходните духовни ценности, и на първо място, – срещу християнството и "европейската" арийска раса!

Първите сериозни успехи на "нечистата сила – Илюминати", в безмилостната война срещу християнството, – започнали с "реформацията", при която, християнската вяра, в обхванатите от протестанството, региони, е така ревизирана, че да е проводник и съюзник на злото, срещу християнството. А православното християнство, особено след комунистическите терористични вакханалии в Русия и източна Европа, отдавна е обезглавено и неутрализирано! Така, "нечистите сили", последователно налагат своя "нов световен ред", като целят да превърнат света, в истинска "империя на злото", първообраз на която са, съветските сибирски лагери и комунизмът в Камбоджа! А сибирските лагери, и цялата идеология и практика на комунизма, включително, "конгресите" и "тезисите" на комунистическите партии, са проектирани и писани в масонските институти на запад! Инструкциите за работа на "специалните" КГБ или ДС служби, на комунистическите режими, също са идвали от запад, а събираната информация, в тези служби, освен в КГБ, е препращана директно и на запад в "Сионските" централи и институти!! А висшите ръководства на комунистическите партии, винаги са били, и са под контрола и закрилата на "злата световна сила"!!!

Настъпващата "Глобализация" ще е, безогледна диктатура на световните банки и техните компании, а "правителствата", ще са само, "местни управи", на превърнатите в трудови лагери, "държави"! И тогава не ще има, нито "Свободна Европа", нито "Амнести интернешънъл", нито човешки права, нито даже "Арменски поп", а масово дивашко насилие, подобно на това в комунистическа Камбоджа!

Явно не е далеч времето, когато последните християни и всички честни хора, ще биват хулени, гонени и разпъвани, така, както и първите християни, не са. И когато сянката на Антихриста, напълно закрие небосвода, и в света угасне всяка надежда за духовен напредък, – тогава, земният живот ще изгуби смисъл, – и най-вероятно, тогава ще е "краят, и новото начало"!

А който се успокоява, че огромният технически напредък, през последния век, и относителното материално благоденствие в по-богатите западни страни, – все пак са изключително постижение, – ще е добре да има предвид, че без съответен духовен напредък, – техническият прогрес и материалното благоденствие, – по-скоро, са зло! А днешното благоденствие на запада, ще се срине, само с едно щракване пръстите, на "великия майстор на злото". И това време не е далече!

— Темплиери, розенкройцери, масони, Малтийски и всякакви други "ордени"; антропософи, сциентолози и безброй още, новоизмислени псевдодуховни учения, идеологии и "науки", се създават и фаворизират, единствено с цел, да ерозират и рушат християнството и всяка автентична, добронамерена вяра!

За съжаление и Петър Дънов, след "школуване" в САЩ, е провел такъв "духовен експеримент" в България, с който увлякъл доста млади хора, и с тайното си политическо влияние, улеснил настанаяването на съветския болшеvizъм у нас, което несъмнено е било и една от целите!

И аз, много години искрено се интересувах и симпатизирах на тези учения, – особено, на "българското учение", на Дънов, – докато постепенно не осъзнах истинския генезис и цели, на това, и на множеството подобни учения. Ще спомена само, че Петър Дънов, се е представял за прероден Христос, и за нещо много повече от Господ, но в предсмъртното си бълнуване, е давал отчет, пред "съветски" генерал! И не случайно, Георги Димитров и Дънов са живели в един двор, а съветското посолство е построено върху имота на "Бялото братство" на Дънов. През времето на цялото си "учителстване", Дънов не е давал да се спомене и дума, против болшевишкия СССР, а точно по това време, там са извършвани най масовите злодеяния и жестокости, в цялата дотогавашна история!

Затова днес в България, след зулумите на комунистите срещу народа ни и срещу православната ни църква, – ние, православните християни, сме като стадо без пастир. И ще е прекалено наивно да се надяваме, че гонителите и рушителите, нямащи никакво чувство за вина и покаяние, ще се загрижат за вярата, а още по-малко, за нас, обикновените християни. Продължим ли да чакаме, ще дочакаме още по-големи беди, разочарования и подигравки с вярата, като следния пример, от есента на 2004 г., когато, преди коледа, по БНТ излъчиха неколкосериен американски филм, в който, на практика, "дяволът ни четеше евангелието"! И никой от православните "отци", или "уважавани интелектуалци", не реагира публично!?

Такива подигравки с вярата ни, се вършат постоянно, особено преди Коледа и Великден"! А православните ни архиепери най-вероятно, ще продължат да се държат все така "безхаберно", – затова, може би, най-приемливият и безболезнен избор за останалите, на практика, без духовни пастири, български православни християни, ще е: – Приобщаване към църквата на останалите верни, на стария църковен календар, или най-добре, към православните староверци !?

Тук е възможно и да греша, защото не зная достатъчно!? Но за да не грешим повече и да не се лутаме непрестанно, – настоятелно трябва да търсим истините за миналото и за настоящето ни, и никога да не губим вяра в истината и доброто!

"Света гора" или "Холивуд", — изберете сами !

В западния свят, основан уж на християнските ценности, християнството не се и споменава, или завоалирано се хули, а вероучението е прогонено от училищата и мнозинството обикновени граждани не получават и елементарно познание за християнската вяра и ценности, понеже, в прехваленото "светско образование", и дума не става, ни за духовност, ни за основите на християнската вяра, нито за възпитание в духа на общочовешките добродетели! Това особено важи за посткомунистическите страни, като България, където църквата отдавна е смачкана и съществува само проформа! Затова, ако днес попитате някого, какво е "християнство", – едва ли ще се сети за нещо повече, от десетте Божии заповеди, а те са предхристиянски, и макар да са в основата, и на християнството, и на исляма, – съвсем не са същината на Християнството.

Но стане ли дума за вероучение в училищата, лицемерно ни залъгват, че вероучение може да се изучава, само като "свободно избираем предмет"! А защо тогава не са "свободно избираеми" и всички останали атеистични предмети, а са задължителни?!

Ясно е, че за да избираш, трябва да знаеш какво и защо избираш! Затова и вероучението следва да се изучава, наравно с останалите общообразователни предмети; – не за да се вярва задължително, а за да се познават основите на вярата, – и едва тогава, всеки ще може, наистина, свободно да избира, дали да вярва в Господа и непреходните добродетели, или в атеизма и материалните богатства и удоволствия.

А не е ли най-логично, – всеки който живее в християнска страна, да познава, поне елементарно християнската вяра, а християните, съжителстващи с мюсюлмани, – да познават малко и исляма? Да, логично и нормално е, но не е в интерес на "нечистата сила"! Затова, тук си позволявам да цитирам няколко изречения от Евангелието (Благовестието), даващи начална представа за християнската вяра (а част от тези поучения са в основата и на другите религии):

Обичай ближния, като себе си! ...

Не проклиняйте, а благославяйте...

Обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен...

Не се кълнете, но думата ви да бъде: да, – да; не, – не! Другото е от "лукавия"...

Не съдете, и няма да бъдете съдени...

Не правете другиму това, което не желаете да правят на вас!

Прощавайте, и ще ви се прости...

Всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унижен, а който се смирява, ще бъде въздигнат...

И се пазете от користолюбие, защото животът на човека не се състои в това да преумножава имотите си...

Може всичко да имате, но любов нямате ли, нищо нямате!

Не е възможно да не дойдат съблазни, ала горко на онзи, чрез когото идват ...

Любете се, един – други, както и Аз ви възлюбих!... ...Всичко останало ще ви се придаде!

И тъй, бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец !

Защо поне тези няколко изречения, за християнството, не научаваме още в училище, след като уж сме "християнска цивилизация"? — Затова, защото християнската нравственост, и нравствеността въобще, е опасна за "силите на злото", които отдавна командват и манипулират, и образованието, и науката, и културата, и медиите, и почти всичко около нас! Затова, световни лидери, със сатанински печати на задниците си, ни проповядват морал; затова, закоравели комунистически вождове, лицемерно се кръстят в Божия храм, а зад кулисите, "изпълняват плана" на нечистите сили, за затриване на всяка вяра в истината и доброто !

Заради всичко това, съвременната западна цивилизация и нейната култура, имат толкова общо с християнството, колкото общо има, между **"Света гора"** и **"Холивуд"** (Имената им означават едно и също, но съдържанието и същността им, са коренно противоположни!

Извадки от "тайните протоколи" на "великите майстори" на злото, – "Сионските мъдреци"!

През 1884 г. Жустин Глинка, дъщеря на руски генерал, била привлечена като шпионка и събирала информация във Франция. В Париж тя наела да и сътрудничи един член от ложата "Мизраим" (Тайни еврейски организации, от мафиотски тип, наричани се: "Сионски мъдреци" или "Илюминати", т.е. "просветлени". А за тези еврейски организации, пък работят масонските и множество подобни им организации, но на тях никога не се казва, кому и за какво реално служат). Та този член на "Мизраим", предложил да ѝ продаде преписи на някакви тайни документи, – "Протоколи на мъдреците от Сион", срещу възнаграждение от 2500 франка. От нея, тези документи попаднали в професор Сергиус А. Нилус, който ги публикувал (в Русия) в книга, озаглавена: "Голямото в малкото". След болшевишката революция, подготвена и извършена от тези "мъдреци", – "революционерите" наредили да се унищожат всички книги на Нилус, по тази тема, а той бил арестуван и измъчван.

Горните исторически подробности, както и преписаните, по-долу, извадки от тези протоколи, са от книгата на Дейвид Айк, "Бунтът на роботите". Тези протоколи са изключително интересни, защото в тях, под формата на най-секретни лекции за вътрешно ползване, са описани свърх тайните планове, на тази, наистина, сатанинска организация, – за тогавашното състояние и за бъдещето на света, както те са го предначертали! От тогава, за тези случайно "изтекли" тайни протоколи, или се мълчи, или се отрича тяхната автентичност, но случилото се, и случващото се от XIX-ти век, насам, през целия XX-ти, и в началото на XXI век, показва, че всичко предвидено в този сатанински план, вече е почти изпълнено! Така че, за фалшификация не може да става и дума, понеже няма такъв гений, който да предвиди и опише основните насоки и решаващите фактори, в развитието на света, от тогава, та до днес! А от тогава, до днес, тази зла световна сила е увеличила стократно своето влияние и власт, и въпреки наличието на автентични документи, за зловещите им дела и цели, и за истинската им сатанинска същност, Те не са, и едва ли ще бъдат спрени, защото отдавна са сложили ръка на всичко: на пари, образование, наука, култура, средства за информация! А всичките техни "науки" и "култури", са само средства за заблуда, дезинформация, и индоктринация с бездуховност, и с морално разложение. В тези протоколи често се споменава думата, "Гой" (добичета?), което е презрително название за всички неевреи, които според "Мъдреците на Сион", – трябва да бъдат

избивани, ограбвани, залъгвани, корумпирани и разлагани морално, докато сатанинската им организация, не зароби напълно света. И тогава, буквално ще настъпи адът на земята!

И докато четете извадките от протоколите, не забравяйте, че са писани през 19-ти век, а от тогава, влиянието и властта им над света, са се увеличили стократно!:

"...Ние сме сложили ръка на правораздаването, на провеждането на избори, на пресата, на свободата на личността, но основно, – на образованието и обучението... Ние сме измамили, объркали и корумпирали младите Гой, като сме ги отгледали с принципи и теории, които знаем че са подправени, защото самите ние сме ги внедрили..."
(Протокол 10)

"... Спомнете си Френската революция, на която ние дадохме името "Велика": Всички тайни за нейната подготовка са ни известни, защото всичко беше наше дело. Още от тогава ние водим хората от едно разочарование, към друго."
(Протокол 3)

"... И тогава стана възможно реализирането на ерата на републиките; и именно ние заменихме владетеля с карикатура на правителство, – с президент, взет от тълпата, измежду нашите марионетки, – нашите роби."
(Протокол 10)

"Абстракцията на свободата ни даде възможност да убедим тълпите от всички страни, че тяхното правителство не е нищо друго, освен иконом (**домакин**) на хората, които са "собственици" на страната, и че икономът може да бъде заменян подобно на износена ръкавица. Именно тази възможност за смяна на представителите на хората, ги постави на наше разположение и ни даде правото (**подмолно**) да назначаваме политиците, които ще изберем измежду публиката, като взимаме предвид тяхната годност за сервилно подчинение. Те няма да са хора обучени в изкуството на управлението и следователно, лесно ще се превърнат в пионки в нашата игра, в ръцете на нашите учени и гении, които ще са техни съветници, – специалисти, възпитани и отгледани от ранно детство да управляват делата на целия свят."
(Протокол 2)

"За да може нашата схема да доведе до този резултат, ние ще организираме избори в полза на такива президенти (**или политици**), които имат някое тъмно петно в своето минало... Така, после те ще бъдат надеждни средства за осъществяване на нашите планове, водени от страх от разкрития и от естественото желание на всеки, който се е добрал до властта, за запазване на привилегиите, предимствата и почестите, свързани с президентския пост."
(Протокол 10)

"Ние ще създаваме и увеличаваме масонските ложи във всички страни по света, ще поглъщаме в тях всички, които стават (**за нашата цел**), или които са изтъкнати в обществената дейност, защото в лицето на тези ложи ние ще намерим нашия главен разузнавателен щаб и средство за влияние. Всички тези ложи ще се подчиняват на една централна администрация, известна само на нас, а за всички други, абсолютно непозната, която ще се състои от нашите просветени старейшини... В тези ложи ние ще вържем възела, който обвързва всички революционни и либерални движения. В състава на ложите ще влизат всички слоеве на обществото. Така, най-тайните политически интриги ще ни бъдат известни и ще се подчиняват на нашите напътствия, още от самото им замисляне"

(Протокол 15)

"Сред членовете на тези масонски ложи ще бъдат почти всички агенти на международната и националната полиция, тъй като техните услуги са незаменими за нас, имайки предвид, че

полицията е в състояние, не само да изпълнява собствените си задачи, но и да прикрива нашите дейности, и да създава претексти за недоволства и др." (Протокол 15)

"И колко далновидни са били нашите учени предци в древността, когато са казвали, че за да постигнеш сериозен резултат, не трябва да се спираш пред никакви доводи, нито да броиш принесените жертви, в името на този резултат... Ние не сме броили жертвите на Гой, говедата..." (Протокол 15)

"Ние екзекутираме масоните по такъв начин, че никой освен "братството" да не подозира, нито дори самите жертви на нашите смъртни присъди, които умират, все едно от обикновена болест, когато им дойде редът. Като знае това, дори Братството не смее да протестира. А докато учим Гой на либерализъм, ние в същото време, държим собствените си хора и нашите агенти, в състояние на безусловно подчинение." (Протокол 15)

"... Наложително е да се подкопае цялата вяра, да се изтръгне от умовете на Гой, самият първоизточник на божествената същност и духа, и на негово място да се поставят аритметичните изчисления и материалните потребности." (Протокол 4).

"Точно с тази цел, наум, ние непрекъснато насаждаме сляпо доверие в тези научни теории, чрез нашата преса. Интелектуалците Гой, ще се възгордеят от своите знания и без никакво логическо потвърждение, ще се развълнуват от цялата информация, с която разполага науката, и която нашите агенти специалисти хитро са скалпели с цел да образуват (**обработят**) техните умове в посока, която искаме. Нито за миг не допускайте, че тези твърдения са празни приказки: помислете внимателно за успехите, които уредихме на дарвинизма ..." (Протокол 2)

"Из цяла Европа, а и в другите континенти, ние трябва да поддържаме вълнения, раздори и враждебност. Тогава ще получим двойно предимство. На първо място, контролираме всички държави, защото те добре знаят, че притежаваме силата да предизвикваме безредици или да възстановяваме реда, всеки път, когато пожелаем... На второ място, чрез нашите интриги ще объркаме всички нишки, които сме опънали в кабинетите на всички държави, чрез политиката, (**чрез**) икономическите договори или задълженията по заеми. За да успеем в това, ние трябва да си служим с големи хитрости и проникателност, по време на преговори и споразумения, но що се отнася до т.н. "официален език", ние ще възприемаме маската на почтеност и отстъпчивост... Ние трябва да сме в състояние да реагираме на всеки акт на противопоставяне срещу нас, чрез война, от страна на нейните съседи, срещу тази страна, която посмее да ни се противопостави: но ако тези съседи също се осмелят да застанат заедно против нас, то тогава ние трябва да им предложим съпротива, чрез световна война." (Протокол 7)

"Омразата ще бъде още повече подсилена от последиците от икономическата криза, която ще спре сделките на борсите и ще докара индустрията до застой. Чрез всички известни нам тайни методи, ние ще създадем световна икономическа криза, чрез която ще изхвърлим на улицата тълпи от работници. Тези тълпи ще се втурнат с възторг да проливат кръвта на онези, които в глупостта на своето невежество, са мразели още от люлката, и чиято собственост ще плякосат. Нашата те няма да докосват, защото само ние ще знаем момента на атаката и ще вземем мерки да защитим своето." (Протокол 3)

"Именно ние ще извършим насилието, което ще помете всичко. За нас работят хора с различни мнения, привърженици на различни доктрини; монархисти, демагози, социалисти, комунисти и утопични мечтатели от всякакъв вид. Всички сме ги впрегнали в тази задача: всеки от тях за своя сметка прави пробив в последните останки от властта, стреми се да отхвърли всички установени форми на ред. Чрез тези постъпки, всички държави са подложени на мъки; те призовават за спокойствие; готови са да направят всякакви жертви в името на мира, но ние няма да им дадем мир, докато те не признаят открито и с покорство, нашето международно свърхправителство...

...За да се стигне до такава ситуация, във всички държави и нации, е необходимо да се нарушат връзките между народите и правителствата във всички страни, за да се изтощи човечеството до пълна степен, от разногласия, омраза, борби, завист, **(и това трябва да го вършим)** дори с употребата на мъчения, чрез глад, чрез заразяване с болести, чрез недостиг, така че Гой да не вижда никакво друго решение, освен да потърси спасение в нашата пълна върховна власт, над парите и над всичко друго. Но ако дадем на народите в света да си поемат дъх, моментът, за който дълго сме копнели, едва ли някога ще настъпи...

...След като извършим нашия държавен преврат, ще кажем на народите: "Нещата се объркаха ужасно, всички и всичко е съсипано от изтърпените страдания. Ние ще унищожим причините за вашите мъки; – националности, граници, различни валути"... Тогава тълпата ще ни възвеличае и ще ни понесе на ръце в единодушен триумф на надеждите и очакванята." (Протокол 10)

"Ще повишим размера на надниците, което обаче няма да даде никакво предимство на работниците, защото в същото време ние ще предизвикаме и повишение на цените на стоките от първа необходимост... освен това ще подкопаем изкусно и издълбоко източниците на производство, като привикнем работниците към анархия и пиянство, и наред с това ще вземем мерки да изтрием от лицето на земята всички образовани от Гой. А за да не бъдат Гой поразени ако разберат истинския смисъл на нещата, – преди да е настъпил подходящия момент, – ние ще се прикрием зад маската на "страстно желание да служим на работническите класи и великите принципи на политическата икономия, които енергично се пропагандират от нашите икономически теории." (Протокол 6)

"За да държим в ръцете си общественото мнение, ние трябва да го доведем до състояние на озадаченост, като даваме израз на толкова противоречиви мнения, от най различни страни и за такъв период от време, че да е достатъчно да накара Гой да загубят ума и дума в лабиринта, и да започнат да мислят, че най-добре е да нямат абсолютно никакво мнение по политическите въпроси...

(Протокол 5)

"За да не могат масите да се досетят какво ги очаква, ние ще отвлечаме вниманието им с развлечения, игри, забавления, страсти, народни дворци... Скоро чрез пресата ще започнем да предлагаме всякакви състезания, в изкуството, спорта; тези интереси най-накрая ще отклонят ума им от въпросите, по които ние ще трябва да им се противопоставим **(да ги ударим)**. Когато отвикнат да разсъждават самостоятелно и да правят самостоятелно избора си, хората ще започнат да говорят на нашия език, защото самите ние ще им предлагаме нови насоки на мисълта... естествено, чрез такива хора, които няма да бъдат подозирани, че работят за нас." (Протокол 13)

"Когато най-накрая твърдо наследим нашето царство, с помощта на държавните преврати, подготвени повсеместно за един и същи ден, след като безсмислието на всички съществуващи правителства бъде категорично признато... ние ще избием без милост всички, които вземат оръжие и се противопоставят на настъпването на нашето царство. Всяка нова институция, наподобяваща тайно общество, също ще бъде наказана със смърт." (Протокол 15)

"Ние ще създадем правителство със засилена централизация, с цел да държим в ръцете си всички сили на населението. Новите ни закони ще премахнат, една по една, всички привилегии и свободи разрешени на Гой, и нашето царство ще се отличава с деспотизъм, в такива фантастични мащаби, че във всеки момент и на всяко място да можем да очистим всеки Гой, който ни се противопоставя, на дело или на думи."
(Протокол 5)

"Гой са стадо овце, а ние сме вълците. А знаете ли какво става, когато вълците хванат стадото? Има още една причина, поради която те ще си затварят очите; защото ние ще продължим да им обещаваме, че ще им върнем свободите, които сме им отнели, веднага щом обуздаем враговете на мира и подчиним всички партии... Не си струва да споменаваме, колко време ще трябва чакаме за връщане на свободите им."
(Протокол 11)

"Политиката няма нищо общо с морала. Владетел, който се ръководи от морал, не е умел политик и следователно стои нестабилно на трона си. Този, който иска да управлява, трябва да прибегва, както към коварство, така и към убеждаване (**демагогия**). Високите човешки качества, като откровеност и честност, са пороци в политиката, защото свалят владетелите от трона им, по-ефикасно и по-сигурно, от най-могъщия враг."
(Протокол 1)

"Всички т.н. човешки права, могат да съществуват само в представите, но тези представи никога няма да бъдат реализирани в практическия живот. Какво ще е за пролетарския работник, който се блъска, сломен от житейската си съдба, ако бърбивците получат право да дрънкат, ако журналистите получат право да драскат всяка глупост, наред със смисленото? Пролетариатът няма да извлече никаква друга печалба от запазването на конституцията (**т.е. свободите**), освен трошиците, които милостиво ще им подхвърлим от нашите маси, в замяна на това, че са гласували в полза на онова, което им диктуваме, в полза на мъжете, които поставяме на власт..."
(Протокол 3)

"Ние трябва да принудим правителствата на Гой, да предприемат действия в посока, благоприятна за нашия широко скроен план, който скоро ще достигне желания завършек, чрез онова, което ще представим като обществено мнение, тайно лансирано от нас, чрез средствата на т.н. "Велика сила" – пресата, която, с малки изключения, които могат да бъдат пренебрегнати, вече е изцяло в наши ръце."
(Протокол 7)

"Каква роля играе пресата днес? Тя служи за възбуждане и възпламеняване на онези страсти, които са необходими за нашата цел или обслужват егоистичните цели на партиите. Тя често е банална, несправедлива, невярна, а по-голямата част от обществеността няма и най-малка представа какви цели обслужва пресата в действителност..."

... Всички наши вестници ще бъдат от всякакъв вид, – аристократични, републикански, революционни, дори анархични, – докато съществуват конституциите... Всеки един от тях ще има пръст в общественото мнение, както се изисква. Когато пулсът се ускори, тези ръце ще поведат мнението в посоката на нашите цели... Онези глупаци, които ще мислят, че повтарят мнението на вестника на техния лагер, ще повтарят нашето мнение, или всяко мнение, което ни се струва приемливо."

(Протокол 12)

"Ние няма да се месим публично в съществуващите църкви, а ще се борим срещу тях с критики, които да предизвикат "схизма" (**разделение и взаимно отлъчване**)... Само години ни делят от момента на пълно унищожение на християнската религия. Що се отнася до другите религии, – ще срещнем още по-малко трудности да се справим с тях."
(Протокол 17)

"Ние искаме да обезкуражим всяка лична инициатива, която би могла да попречи на нашите дела. Няма нищо по-опасно от личната инициатива, ако зад нея стои гений. Такава инициатива може да постигне повече, отколкото биха постигнали милиони хора, сред които сме посели раздор."

(Протокол 5)

=====

Но не са само горещитираните протоколи, които демаскират **слугите на "Княза на света"**. Не са само и протоколите от "Прахото гробище"! В книгата на Ал. Селянинов, "Тайната сила на масонството", написана 1911 г. и преиздадена в България, 1994 г. от **ИКС София**, са цитирани множество случайно заловени кореспонденции и безброй факти, от всички векове, свидетелстващи за дейността и същността на мафиотското "Световно еврейско правителство". Това тайно правителство държи евреите в абсолютно подчинение и цели да пороби целия свят, а комунизмът бе само пореден етап и бледо подобие на онова, което се готви за света!

— Но къде е тогава Господ, с Неговата любов и доброта? — Господ ни е посочил пътя и истината, но насила няма да промени съзнанието ни, додето ние, повече или по-малко, носим злото в себе си, и обикновено сме по-склонни да "гяволуваме", отколкото да бъдем наистина добри, скромни и смирени! Затова, когато срещу нас е извършена и най-малка неправда, – вдигаме вой до небето и отвърщаме на злото със зло! И когато колим агне или прасе, се преструваме че не вършим нищо лошо, и даже, че това било "християнска традиция"! Но в действителност, в самата същност на християнството е заложено, категорично да осъжда всяко насилие и особено, – жертвоприношение! И не може да е другояче, защото Христос е символ на агне, принесло се в жертва за всички нас! Единственото християнско "жертвоприношение", е братското ломене на хляба и отпиването от виното, символизиращи Христовата саможертва и братството между християните!

А тези, които привеждат "контра-примера", – че и християнството, в лицето на Инквизицията, е извършило безброй злодеяния, – не си дават сметка, че за силите на злото, не е било, и не е проблем да проникнат и да манипулират която и да е организация или институция! А всъщност, инквизицията е била насочена изключително срещу сатанизма на масонството. Но както обикновено се случва в този свят, – световната сатанинска организация постепенно взема превес, и днес сатанизма, с безбройните си лица и проявления, е почти пълен господар, а носителите и пазителите на доброто, – автентичните християнски църкви и другите автентични религии, са обезсилени!

Цитати от спомени и изказвания на влиятелни личности

(от книгата на Дейвид Айк)

Извадка от автобиографията на служителя на ЦРУ, Майлс Коупланд, за бившия президент на Египет, Насър

—"А сега трябва да направя още едно, по-интересно признание. Докато "праволинейните" във Вашингтон ставаха все по-недоволни от антиамериканския характер на речите на Египетския президент Насър, и антиамериканската пропаганда, изливаща се от радио "Каиро", – можете ли да се досетите кой пишеше голяма част от материалите им? Ние. Ние разбрахме, както и Насър разбираше, че за да оцелее неговият режим, наложен с преврат, той трябва последователно и убедително да бъде антиамерикански настроен..."

Реч на Джон Суейтън, редактор на "Ню Йорк Таймс", пред персонала, по случай пенсионирането му, през 60-те и 70-те години на XIX век.

– "Няма такова нещо, като "свободна преса". Вие го знаете и аз го знам. Няма нито един от вас, който да посмее да напише честно мнението си. Работата на журналиста е да унищожава истината, да лъже отявлено, да изопачава, да клевети, да се умилква в краката на Мамон и да продава себе си, страната си и расата си, за всекидневния къшей хляб. Ние сме оръдия и васали на богатшите зад кулисите. Ние сме подскачащи играчки; те дърпат конците, ние танцуваме; нашият талант, нашите възможности и нашият живот са притежание на тези мъже. Ние сме интелектуални проститутки."

Изказване на Британския премиер, Бенджамин Дизраели, в камарата на общините, в 1856 г

– "В Италия съществува власт, която ние рядко споменаваме в тази Камара. Имам предвид тайните общества... Безсмислено е да го отричаме, защото е невъзможно да се прикрие, че голяма част от Европа, цяла Италия и Франция и значителна част от Германия, да не споменавам другите държави, са покрити с мрежа от тайни общества, точно както земната повърхност е покрита с железопътни линии... Те не искат конституционно правителство, те не искат подобрени институции... Те искат да променят владението на земята, да откъснат сегашните собственици от земята им, и да сложат край на църковните учереждения. А някои може да стигнат и по-далеч."

– А по отношение "религията" на масоните, ето какво е казал Албърт Пайк, – "Великият командор" на Върховния съвет на масоните в Америка, през 70-те години на XIX век: – "Всички посветени във висшите степени на масонската религия, трябва да я отстояват, следвайки неопетнената доктрина на Луцифер" (т.е. – на Дявола).

И накрая, още един цитат от книгата на Дейвид Айк, за един от многото "изтънчени" методи, за изпитване и отсяване на масоните: Поредният кандидат за по-висока масонска степен, бива принуждаван да заплюе християнския кръст, и на този, който откаже, му казват: – "Браво! Ти не се поддаде и не се отрече от Християнството". А всъщност, за такъв "христолюбив" масон, вече ще са затворени всички възможности за напредък в масонската им йерархия!

Вследствие многовековната разложителна и унищожителна дейност на "Сионските мъдреци", – днес, западната цивилизация и нейната "култура", имат толкова общо с християнството и човешките добродетели, колкото общо има между "Света гора" и "Холивуд" (Имената им значат едно и също, но съдържанието и същността им са коренно противоположни)!

Световната мафия на "Сионските мъдреци", владее и манипулира всичко, и води народите, от едно разочарование, към друго! И когато напълно покорят света, както сами се изразяват, – царството им "ще се отличава с деспотизъм във фантастични мащаби"!

Тази "нечиста сила" изкусно маскира своите античовешки и антидуховни цели, и мами народите с добре звучащи лозунги: –

свобода, братство, равенство, просветителство, хуманизъм, наука, култура, прогрес, и много, много други. Но това са само кухи фрази, зад които се преследва и върши точно обратното!

Така, както изкуствената стръв, – блесна, е лъскава и привлекателна, такива са и измамните "учения", на масоните и комунистите! И едните и другите, съзнателно или несъзнателно, изпълняват волята на своите злонамерени създатели и господари. А Те, господарите им, са свърх могъща, зла световна сила, чиито цели и средства олицетворяват абсолютното зло и напълно се покриват с определението за "дявола", или "нечистата сила", в религиозните учения!

— А на "нечистите сили", можем да устояваме, само ако мислим и вършим добро; търсим и разпространяваме истината; сдружаваме се и се организираме; отстояваме елементарната нравственост и морал; вярваме в доброто и не мразим никого!

За всичко останало, "Господ ще промисли", и е промислил, защото Самият Христос е казал: – "Всичко останало ще ви се придаде!"

Амин!

Григор Симов Божилов

"СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО"

САМ.ИЗДАТЕЛСТВО "ВИДОВДЕН"

с. Парамун, община Трън, обл. Перник, пощ. код 24 74
GSM – 089 88 55 075

! Разпространявайте свободно тази книга !